

Rosamunde Pilcher

Flori în ploaie

În românește
de:
Iordana FERENT
și
Ștefan FERENȚ

Editura Vivaldi
București, 2002

Ilustrația copertei: Theodor PETROȘANU

FLOWERS ÎN THE RAIN AND OTHER STORIES by
ROSAMUNDE PILCHER

Copyright © 1991 by Rosamunde Pilcher

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
Editurii VIVALDI

În această a doua colecție am încercat să selectăm povestiri care prezintă aceeași varietate de relații și fațete ale iubirii ca cele adunate în „Dormitorul albastru”. Sunt emoții trăite nu numai de cei tineri și foarte tineri ci și de membri mai vârstnici ai acestei comunități extraordinare în care trăim cu toții.

Pentru mine personal, fiecare povestire are semnificația sa proprie.

Pentru cititori, mi-ar face plăcere să știu nu numai că pășesc pe urmele celor din „Dormitorul albastru”, dar deschid noi perspective prin ele însele.

Rosamunde Pilcher
Casa păpușilor

Deschizând ochii, William a recunoscut sentimentul pe care i-l ofereau diminețile de sâmbătă; libertatea și lipsa grijilor. De la parter venea miros de slănină prăjită și, afară în grădină, Loden, spanielul familiei, începu să latre. William se răsuci și se întinse după ceasul de mână. Era ora opt.

Pentru că nu avea niciun motiv să se scoale devreme, s-a întors, cu un aer leneș, și a rămas în pat, reflectând asupra zilei care începea. Era aprilie și o rază de soare se așezase pe covor prinzând forma unui romb. Dincolo de fereastră, cerul era de un albastru palid-străveziu, traversat de nori, într-o mișcare lentă; era una din acele zile când tatăl său ar fi adunat întreaga familie, strigându-i plin de entuziasm și cuprins de

un sentiment năvalnic i-ar fi urcat în mașină și ar fi pornit cu toții spre litoral sau către dealurile acoperite cu ierburi, într-o lungă drumeție.

Cea mai mare parte a timpului, William încerca să nu se gândească prea mult la tatăl său, dar, din când în când, amintirile reveneau într-o mișcare neregulată ca niște fotografii ale căror contururi erau absolut perfecte. Îl vedea urcând ușor un povârniș acoperit de ferigi, cu Miranda pe umeri, pentru că urcușul era prea dificil pentru picioarele ei scurte și dolofane; îi auzea vocea gravă când le citea în serile de iarnă; îi vedea mâinile îndemânatice reparând o bicicletă sau realizând lucruri complicate cu prize electrice și siguranțe.

Își mușcă buza și și-a întors capul pe pernă ca și cum s-ar fi zvârcolit din pricina unei dureri de neînchipuit. Dar această mișcare nu a făcut altceva decât să-i sporească suferința căci era nevoit să înfrunte imaginea acuzatoare a obiectului ce se afla pe masă, în celălalt capăt al încăperii. Noaptea trecută, după ce își terminase temele, trudise la acest obiect timp de o oră, sau mai mult, pentru ca în cele din urmă să se urce în pat recunoscându-și înfrângerea.

Acum, i se părea că-i râde batjocoritor în față.

„N-ai perspective să te distrezi astăzi”, îi șopti răutăcios. „Îți vei petrece această sâmbătă luptându-te cu mine. Și probabil vei pierde.”

Gândul acesta a fost suficient să-l ducă la disperare. Îl costase douăzeci de lire și ceea ce obținuse în schimbul acestor bani era ceva ce aducea cu o cutie portocalie.

După un timp se ridică din pat și traversă încăperea pentru a-l examina mai de aproape, cu speranța că ar fi putut arăta mai bine decât își aducea aminte. Dar nu era așa. O podea, o spetează drept perete exterior, două laterale, o grămadă de bucăți mici din lemn cam de mărimea unor pile de unghii și o pagină cu instrucțiuni care nu făceau altceva decât să-i sporească nedumerirea.

„Lipiți cornișa de marginea superioară a panoului frontal. Lipiți pervazele ferestrelor de marginea inferioară a acestora.”

Obiectul fusese proiectat pentru a deveni o casă pentru păpuși și reprezenta darul pentru ziua Mirandei, eveniment ce urma să fie sărbătorit peste două săptămâni. Păstrase secretul în privința acestui dar chiar și față de mama sa. Dar el, nu era în stare să monteze piesele ce formau casa pentru păpuși, fie pentru că era neîndemânatic, fie pentru că era prost. Sau poate amândouă la un loc.

Miranda își dorise din totdeauna o casă pentru păpuși. Tatăl lor promisese că o va primi la cea de a șaptea aniversare și faptul că el nu se mai afla printre ei era totuna pentru Miranda. Aceasta era prea mică să înțeleagă, prea mică să i se spună că trebuia să învețe să trăiască fără prezența tatălui ei.

— Voi primi o casă pentru păpuși de ziua mea, se lăuda ea față de prietenele sale, în timp ce se jucau, costumate în rochii vechi, de seară, împodobite cu pene de struț și purtând pantofi mult prea mari. Mi-au promis, mi-au promis! repeta ea.

William, îngrijorat din această cauză, a avut o discuție cu mama sa. Discuția s-a purtat pe când se aflau singuri la cină. Înainte de moartea tatălui său, William obișnuia să ia masa de seară în compania Mirandei, apoi se uitau la televizor. Dar, acum, că împlinise doisprezece ani, primise dreptul să stea la masă împreună cu mama sa. Astfel, în compania mamei sale, la cina cu cotlete, broccoli și piure de cartofi, William a deschis discuția:

— Ea crede că va primi casa aceea de păpuși. Trebuie să-i dăruim una. Tăticul i-a promis.

— Știu. Și i-ar fi cumpărat o mândrețe, fără să se uite la bani. Dar acum, noi nu avem bani de cheltuit pe cadouri. Ce părere ai de una la mâna a doua?

— Voi căuta.

Și a căutat. A descoperit una în magazinul local de antichități, dar costa mai mult de o sută de lire. Un negustor de vechituri i-a arătat alta, dar era așa de uzată încât fie și numai gândul că i-ar fi putut oferi Mirandei un asemenea dar i se părea o insultă adusă inteligenței surorii sale. Împreună, William și mama sa, au cercetat magazinele de jucării, dar casele pentru păpuși erau toate obiecte oribile din plastic

având uși false și ferestre aidoma ce nici măcar nu se deschideau.

— Poate ar trebui să mai așteptăm un an, sugeră mama. Am avea timp să economisim ceva bani.

Dar William știa că trebuie să fie anul acesta. Dacă ar fi dezamăgit-o pe Miranda în acest an, probabil nu ar mai fi avut niciodată încredere într-un adult. În plus, datorau asta tatălui său.

Și iată că a găsit și rezolvarea problemei. Din întâmplare a văzut pe ultima pagină a ziarului de duminică următoarea reclamă:

„Construiți-vă propria casă tradițională pentru păpuși folosind unul dintre seturile noastre. Instrucțiuni complete foarte simple pentru orice copil. Ofertă specială pentru două săptămâni. 19,50 lire, incluzând taxe poștale și ambalare.”

A citit-o apoi, mai atent, a recitit-o. Totuși apăreau o seamă de piedici. În primul rând nu era foarte priceput la lucrul în lemn. Cu toate că era primul în clasa lui, la limba engleză și istorie, i se părea imposibil să bată un cui așa cum se cere. Și apoi se mai ivea o problemă: cea a banilor. Avea puși deoparte banii săi de buzunar pentru un calculator pe care și-l dorea.

Dar, nevoia te duce și pe unde nu ți-e voia. Instrucțiunile erau așa de simplu de urmat, iar el se mai putea descurca și fără calculator. Hotărârea a fost luată; a completat

formularul de comandă, a cumpărat un mandat poștal și le-a expediat la adresa din ziar.

Nu i-a povestit mamei sale ce făcuse. În fiecare dimineață se scula devreme și cobora la parter mai înainte de sosirea poștașului. Când în cele din urmă a sosit coletul, l-a dus direct în camera sa și l-a ascuns sub pat. În seara aceea a luat un ciocan, a respirat adânc și a pornit la lucru.

La început nu a fost prea greu căci a reușit să asambleze partea principală a casei. Apoi au început să apară problemele; exista o schemă pentru montarea ferestrelor în spațiile rezervate, dar instrucțiunile păreau să fi fost scrise într-o limbă necunoscută.

William abandonează obiectul care-l exaspera și coborî la parter să caute ceva de mâncare.

În timp ce trecea prin hol, a sunat telefonul și el a ridicat receptorul.

— Alo?

— William?

— Da, confirmă el cu o ușoară grimasă.

Era Arnold Ridgeway, un bărbat despre care el credea că se simțea atras de mama sa. Deși William reușea să înțeleagă această situație, totuși găsea anostă compania lui Arnold. Acesta era un văduv vesel și zgomotos în maniera unui prieten la cataramă. În ultima vreme, William începuse să bănuiască existența unor planuri secrete ale acestuia ce vizau o eventuală căsătorie cu mama lui. William spera că acest lucru nu avea să se întâmple. Mama nu-l iubea pe Arnold.

Uneori în privirile ei exista o anume lumină, o strălucire tainică ce se stinsese la moartea tatălui său, dar pe care William nu o văzuse revenind în prezența lui Arnold.

Totuși exista oricând posibilitatea ca Arnold să o cucerească fie și numai prin personalitatea sa extrem de puternică și să se căsătorească cu el pentru confortul și siguranța oferite de poziția lui. Era sigur că mama ar fi fost în stare să facă acest pas de dragul său și al Mirandei. Pentru copiii ei era gata să facă orice sacrificiu.

— La telefon Arnold. Cum se simte mama ta în această dimineață?

— N-am văzut-o încă.

— Este o zi minunată! M-am gândit că am putea să ieșim pentru prânz. Să facem o plimbare cu mașina la Cottescombe și să luăm prânzul la Three Bells! Am putea merge să privim animalele din rezervație. Ce părere ai?

— Minunat! Cred, totuși, că ar fi mai bine să o chem pe mama.

Apoi, amintindu-și de casa pentru păpuși, a adăugat:

— Este foarte amabil din partea ta Arnold să ne inviți, dar eu nu pot merge pentru că am o mulțime de teme și alte probleme de rezolvat.

— Păcat! Ei, nu te necăji! Rămâne pe altă dată. Fii drăguț și spune-i mamei să vină la telefon.

A pus receptorul jos și a pornit spre bucătărie.

— Arnold... la telefon... spuse el.

Mama stătea la masă și; bea cafea citind ziarul de dimineață. Purta capotul vechi, din lână turcoaz, iar frumosul ei păr roșcat i se revărsa ca mătasea pe umeri.

— Mulțumesc, dragul meu, a spus ea ridicându-se și lăsând ziarul, apoi în trecere pe lângă el, îi mângâie ușor părul.

Miranda își mânca oul fiert.

— Bună, Maimuțică! o salută William și se îndreptă spre plita fierbinte să-și ia micul dejun.

Ouă, cârnăciori și șuncă.

— Ce vrea Arnold? întrebă Miranda.

— Ne invită pe toți la prânz.

Ea se arată imediat interesată.

— La un restaurant?

Era un copil sociabil și iubea ieșirile la restaurant.

— Exact!

— Minunat! Mergem? întrebă ea imediat ce s-a întors mama sa.

— Doar dacă vă face plăcere, Miranda. Arnold s-a gândit că la Cottescombe ar fi un loc bun de distracție.

— Eu nu pot veni, anunță William laconic.

— Haide, dragul meu! Este o zi atât de frumoasă!

— Am treburi ce nu suferă amânare! Mă voi descurca singur.

Mama a acceptat scuza fără contraziceri. Știa, bineînțeles, că exista un secret în camera lui, dar acesta era totdeauna acoperit cu grijă când ea urca să facă patul, iar el știa că mama

era extrem de discretă și nu ar fi cotrobăit pentru nimic în lume.

— Fie, dacă așa vrei tu, a admis ea oftând. Vei rămâne acasă și sper că vei petrece o zi plăcută de unul singur.

Apoi se așează și luă ziarul, din nou în mână.

— Conacul a fost vândut, îi comunică ea.

— De unde ai aflat?

— Din ziar. A fost cumpărat de un bărbat pe nume Geoffrey Wray. El este noul director al fabricii de produse electronice din Tryford... Iată, citește!

Îi dădu ziarul și William citi articolul cu interes. Conacul aparținuse domnișoarei Pritchett și casa în care locuia William cu mama și sora sa Miranda, fusese odinioară locuința portarului, astfel că cel ce cumpăra casa cea mare devenea cel mai apropiat vecin al lor.

Bătrâna domnișoară Pritchett fusese o vecină minunată, îngăduindu-le să folosească grădina ei drept scurtătură spre islaz și spre dealurile aflate de cealaltă parte sau lăsând copiii să culeagă mere și pere din livada ei. Dar, bătrâna domnișoară Pritchett murise în urmă cu trei luni și de atunci casa rămăsese nelocuită.

Și... acum directorul fabricii de produse electronice!

William făcu o grimasă.

Mama izbucni în râs:

— Ce înseamnă asta?

— Pariez că arată ca o mașină de calculat.

— Mai bine n-am mai trece prin grădină până nu vom fi invitați.

— Probabil că nu ne va invita niciodată!

— Nu trebuie să ai idei preconcepute. S-ar putea să aibă o soție și o mulțime de copii ce pot deveni prietenii voștri.

William lucră toată dimineața la casa de păpuși. La ora douăsprezece, mama bătu ușor la ușă, iar el ieși pe palier închizând cu atenție ușa în urma sa.

— Noi tocmai plecăm, William. Găsești budincă de cartofi și carne în cuptor. Și du-l pe Loden la o plimbare dacă ai timp.

— Bine.

— Dar să nu treci prin grădina de la Conac.

Ușa din față s-a închis și el a rămas singur. Fără tragere de inimă, s-a întors la lucrarea sa. Construisese scările, lipind cu atenție fiecare treaptă la locul ei, dar nu știa cum se făcea că ceva nu se potrivea.

S-a întors pentru a mia oară spre foaia cu instrucțiuni.

„Lipiți treptele scării la bază. Lipiți al doilea perete mijlociu la bază.”

Făcuse toate acestea. Totuși scările nu se potriveau. Ce bine ar fi fost dacă ar fi existat cineva care să-i dea un sfat, dar singura persoană la care se putea gândi era profesorul său de atelier pe care nu-l prea agreea.

Brusc i se făcu dor de tatăl său. Tata ar fi știut precis ce să facă, ar fi preluat controlul, ar fi dat lămuriri, ar fi explicat, ar fi instalat micuța scară la locul ei.

Îngrozit, incapabil să mai facă ceva, simți un nod în gât și casa pentru păpuși, terminată pe jumătate, cu toate componentele, se cufundă pierdută într-o mare de lacrimi. Nu mai plânsese de ani de zile și propria-i naivitate l-a înspăimântat și l-a uluit.

Luă o batistă, își suflă nasul și își șterse lacrimile umilitoare. Dincolo de fereastra deschisă, descoperi ziua caldă de primăvară care-i făcea cu ochiul. Își spuse: „La naiba cu casa pentru păpuși!” și apoi ieși din cameră. A pornit în fugă, pe scări în jos fluierând după Loden. Când a ajuns la parter dăduse deja uitării casa pentru păpuși.

A alergat până când a simțit că-l părăseau puterile. Respira din greu, gâfâia și o împunsătură îi încovoia trupul. Da, se simțea mai bine, mai proaspăt. Se aplecă înainte pentru a alunga durerea ce-l împungea neconținut. Îl îmbrățișă pe Loden și își îngropă fața în blana groasă și întunecată a câinelui.

Când își recăpătă respirația, se ridică și abia atunci observă că nu dăduse atenție rugăminții mamei sale iar picioarele, în fuga lor, îl purtaseră până la jumătatea aleii. Pentru o clipă ezită, dar perspectiva de a porni înapoi, părăsind parcul conacului pentru a apuca pe drumul ocolit ce ducea către dealuri, nu i se părea deloc îmbietoare. În plus, casa abia fusese vândută. Nu se afla nimeni acolo. Cel puțin, nu încă.

Dar greșea. În momentul în care a ajuns la ultimul cot pe care îl făcea aleea, a observat mașina. Ușa din față era deschisă și un bărbat înalt și-a făcut apariția în prag, însoțit de un câine. Brusc, se simți pierdut. Domnișoara Pritchett nu avusese niciodată câini și Loden privea grădina ca fiind proprietatea lui.

Loden mârâi nemulțumit, dar celălalt câine, un labrador prietenos, gata de joacă, se îndrepta deja spre ei.

Loden mârâi din nou.

— Londen! strigă William smucind lesa.

Mârâitul se transformă într-un scâncet. Labradorul se apropie și cei doi câini începură să se adulmece. Loden s-a calmat și a prins a da din coadă. Prudent, William îi dădu drumul din lesă și cei doi câini începură să zburde. Așa că problema aceasta s-a rezolvat. Acum trebuia să-l abordeze pe proprietarul labradorului. Își înălță privirile. Bărbatul se îndrepta spre el. Un bărbat înalt cu o înfățișare plăcută, ars de soare de parcă își petrecea mare parte a timpului în aer liber. Vântul îi ciufulea părul ușor încărunțit. Purta ochelari. Era îmbrăcat cu un pulover albastru și în mână ducea o mapă cu clamă în care erau prinse foile de hârtie. — Bună dimineața, rosti William.

Bărbatul se uită la ceas.

— De fapt, bună ziua. Este ora unu și jumătate. Ce faci pe aici?

— Am scos câinele la plimbare. Voiam să trec peste islaz pentru a ajunge pe dealuri. Pe când trăia domnișoara Pritchett, totdeauna scurтам drumul trecând pe aici. Casa mea se află la capătul drumului.

— Cum te cheamă?

— William Radlett. Am văzut în ziarul de dimineață că această casă s-a vândut, dar nu am bănuț că ar fi cineva pe aici.

— Doar mă uit, spuse bărbatul. Fac niște măsurători. Numele meu este Geoffrey Wray.

— Deci dumneavoastră... Mă tem că am intrat pe proprietatea dumneavoastră.

Simțea roșeața cuprinzându-i fața și îl speria gândul că fusese la un pas de a spune: „Dar nu arătați deloc asemenea unei mașini de calculat”.

— Nicio problemă, spuse domnul Wray. Încă nu locuiesc aici. După cum ți-am spus, fac doar niște măsurători.

S-a întors privind fațada casei, ca și când atunci o vedea pentru prima oară. William observă spalierele degradate care sprijineau balconul și văruiala coșcovită ca și jgheaburile distruse.

— Presupun că va fi mult de lucru. Este o casă veche.

— Da, dar spațioasă. În mare parte pot face singur multe dintre reparații. Îmi va lua timp, dar, în asta *constă* frumusețea.

Cei doi câini se simțeau în largul lor alergând în jurul tufelor de rododendroni, în căutarea iepurilor.

— S-au împrietenit deja! remarcă domnul Wray. Ei, ce crezi, împărțim gustarea mea? Tocmai voiam să mănânc.

William își aminti de budinca de cartofi cu carne, rămasă neatinsă și simți o foame de lup.

— Aveți suficient pentru amândoi?

— Cred că da. Să mergem să vedem.

Luă un coș de pe bancheta din spate a mașinii și îl purtă spre suportul de fier forjat aflat lângă ușa de la intrare. În bătaia soarelui, l-a adăpost de vânt, era destul de cald. William acceptă un sandviș.

— Am și prăjitură cu fructe. Mama face prăjituri cu fructe excelente.

— Locuiți împreună?

— Pentru moment, până mă voi muta aici.

— Veți locui singur?

— Nu sunt căsătorit, dacă la asta te gândești.

— Mama mea își imagina că s-ar putea să aveți soție și copii, cu care noi să ne împrietenim.

— Care noi? întrebă el zâmbind.

— Miranda și eu. Ea are aproape șapte ani.

— Unde este acum?

— Ea și cu mama au ieșit pentru prânz.

— Tatăl tău lucrează în oraș?

— Nu am tată. A murit cu aproape un an în urmă.

— Îmi pare rău.

El păru în mod sincer înțelegător dar, din fericire, nicidecum stânjenit de destăinuirea lui William.

— Mi-am pierdut tatăl când aveam aproape vârsta ta.

Nimic nu mai este la fel niciodată, așa-i?

— Nu, nu mai este la fel.

— Ce spui de un biscuit cu ciocolată?

Îi întinse pachetul.

William luă un biscuit, îndreptându-și privirea drept către domnul Wray, și deodată zâmbi fără un motiv deosebit, doar pentru că se simțea liniștit și în largul lui, și apoi – deloc de neglijat – pentru că nu-i mai era foame.

După ce sfârșiră picnicul, intrară și cercetară casa. Fără mobilă, rece și mirosind a umezeală, ar fi putut fi deprimantă, dar nu era. Dimpotrivă, era mai degrabă captivant și măgulitor să facă planuri ca și cum ar fi fost adult.

— Cred că voi da jos acest perete și voi construi o bucătărie mare, americană. Voi pune un frigider aici și voi face mobilier din pin în jurul colțului acela.

Entuziasmul domnului Wray însenina chiar și atmosfera mohorâtă din bucătărie, unde mirosea a șoareci și aerul era parcă și mai rece decât în rest.

— Și acest oficiu vechi îl voi transforma într-un atelier cu un banc de lucru aici, sub fereastră, și va fi o mulțime de spațiu pentru agățarea uneltelor și depozitarea materialelor.

— Tatăl meu a avut un atelier, dar era într-un șopron, în grădină.

— Sper că îl folosești și acum.

— Nu. Nu sunt prea îndemânat.

— Este uimitor ce poți să faci dacă nu ai de ales.

— Exact așa am crezut și eu, spuse William spontan, dar apoi se opri.

— Ce ai crezut? îl îndemnă domnul Wray cu blândețe să continue.

— Am crezut că voi reuși să fac ceva dacă voi fi obligat. Dar nu reușesc. Este prea dificil.

— Ce ai încercat să faci?

— Să construiesc o casă pentru păpuși dintr-un set de piese. Pentru ziua de naștere a surorii mele.

— Și ce nu a mers?

— Totul. Sunt dezorientat. Nu reușesc să potrivesc scările și nu găsesc răspuns la modul în care să asamblez ramele ferestrelor.

— Sper că nu te superi că te-am întrebat, spuse domnul Wray politicoș, dar dacă nu te pricepi și nu ai îndemânarea necesară pentru a lucra în lemn, de ce te-ai mai apucat de el?

— Tatăl meu i-a promis Mirandei o casă pentru păpuși. Dar sunt prea scumpe ca să le cumperi. Realmente mi-am imaginat că voi reuși să o fac, adăugă el, mărturisind cinstit propria sa neîndemânare. Și a costat douăzeci de lire!

— N-ar putea să te ajute mama ta?

— Vreau să fie o surpriză.

— Nu există cineva la care ai putea apela?

— Nu prea.

Domnul Wray se întoarce și se sprijini de chiuveta veche, cu brațele încrucișate.

— Dar eu? Întrebă el.

William își înălță privirea spre el, încruntându-se ușor.

— M-ați ajuta?

— De ce nu?

— În această după-amiază? Acum?

— Este la fel de bine ca oricând.

William fu inundat de recunoștință.

— Ați face asta cu adevărat? Nu va dura mult. Nu mai mult de o jumătate de oră...

Dar a durat mai mult de o jumătate de oră. Instrucțiunile au fost studiate cu multă atenție, scărița netezită cu hârtie abrazivă și potrivită în lăcașul ei. Apoi, pe o foaie curată de ziar, domnul Wray a așezat toate bucățelele de lemn în ordine, rânduite în cinci tocure mici de fereastră, gata să fie lipite.

— Mai întâi potrivești sticla și apoi ramele în jurul ei, dar să nu o lași să iasă din spațiu. Exact ca la o fereastră obișnuită.

— Înțeleg.

Și așa cum se întâmplă de obicei, odată explicate, toate problemele devin uimitor de simple.

Continuară să lucreze în echipă, iar William era atât de absorbit și de implicat, încât nu a auzit mașina care se opriese la poartă. Abia când a auzit ușa de la intrare deschizându-se și glasul mamei sale strigându-l și-a dat seama de sosirea ei.

— William!

Se uită la ceas și fu uimit să descopere că era aproape cinci. Se ridică brusc în picioare.

— Asta-i mama.

— Am bănuیت și eu, spuse domnul Wray zâmbind.

— Mai bine să coborâm. Și, domnule Wray, să nu spuneți nimic, vă rog!

— În regulă.

— Și vă mulțumesc mult pentru ajutor.

Ieși din cameră și se sprijini de balustrada palierului. Mama și sora sa se aflau jos în hol cu fețele ridicate către el.

Mama ducea un buchet enorm de narcise, învelit în hârtie fină, albastru deschis, iar Miranda strângea în brațe o păpușă nouă.

— V-ați distrat?

— Minunat. William, este o mașină afară și un câine în interiorul ei.

— Este a domnului Wray. Se află aici.

El se întoarse în timp ce Geoffrey Wray își făcu apariția din dormitor, închizând ușa în urma lui, așezându-se alături de William.

— Știți, continuă William, el a cumpărat Conacul.

Zâmbetul mamei sale deveni puțin imobil, în timp ce privea uimită la străinul înalt care apăruse atât de neașteptat. William acoperi, în grabă, cu explicații, tăcerea care urmă.

— Ne-am întâlnit în această după-amiază și a venit să-mi dea o mână de ajutor la... ei, la ceva.

— O... rosti ea și cu un efort vizibil se adună. Ce drăguț din partea dumneavoastră, domnule Wray.

— Pentru puțin, a fost o plăcere, a răspuns el cu vocea sa gravă și coborî scările să o întâmpine. În definitiv, vom fi vecini.

El întinse mâna.

— Da, bineînțeles, confirmă ea încă uimită, trecând narcisele pe brațul stâng ca să strângă mâna întinsă.

— Și aceasta trebuie să fie Miranda?

— Arnold mi-a cumpărat o păpușă nouă, îi spusese Miranda. Se numește Priscilla.

— Dar... mamei lui William nu-i era încă clară situația. Cum l-ați întâlnit pe William?

Înainte ca domnul Wray să aibă timp să răspundă, William începu să explice.

— Am uitat că nu trebuia să merg prin grădină, iar domnul Wray se afla acolo. Am servit picnicul împreună.

— Ce s-a întâmplat cu budinca de cartofi cu carne?

— Am și uitat de ea.

Din anume motive, asta a spart gheața și zâmbiră cu
toții.

— Ei, ați luat ceaiul? întrebă mama sa. Nu? Nici noi și tânjesc după o ceașcă. Veniți în salonaș, domnule Wray, iar eu voi merge să pun ceainicul pe foc.

— Mă ocup eu, spusese William, coborând în fugă scările. Voi pregăti ceaiul.

În bucătărie, așeză o tavă, găsi niște biscuiți într-o cutie și umplu ceainicul cu apă. Așteptând să fiarbă, cântări

evenimentele zilei cu o anume satisfacție. Problema casei de păpuși era acum rezolvată; știa ce trebuia să facă și o va termina la timpul potrivit, pentru ziua de naștere a Mirandei. Iar domnul Wray urma să locuiască la Conac și nu era mașina de calculat de care William se temuse, ci cea mai drăguță persoană pe care o întâlnise în viața lui. Era dispus să parieze că li se va îngădui să meargă prin grădină, exact cum o făcuseră când trăia domnișoara Pritchett.

Și așa, una peste alta, se simți bine, ceea ce nu se mai întâmplase de multă vreme. Ceainicul dădu în clocot, umplu vasul, îl așeză pe tavă și o duse în salonaș. Din camera din fund, se auzea sonorul televizorului la care se uita Miranda, iar din salonaș, un murmur de voci, constant și mângâietor.

— Când vă veți muta?

— Îndată ce va fi posibil.

— Aveți multe de făcut.

— Este suficient timp. Tot timpul din lume.

William împinse ușa și o deschise cu piciorul. Camera era plină de lumina amurgului și exista ceva în aer, așa de palpabil că aproape putea fi atins. Prietenie, poate. Confort.

Dar și emoție.

„Tot timpul din lume.”

Stăteau lângă cămin, pe jumătate întorși spre flăcările proaspăt aprinse, dar el îi putea vedea fața mamei sale reflectată în oglinda care atârna deasupra poliței. Brusc ea râse, deși el nu bănuia de ce, aruncându-și pe spate minunatul

ei păr roșu și atunci îi văzu privirea... privirea aceea arzătoare de altă dată pe care nu o mai văzuse de la moartea tatălui său.

Imaginația lui o luă la goană ca un cal de curse, greu de strunit și de oprit la un popas. Nu era momentul să facă planuri. Lucrurile trebuiau să se petreacă în ritmul lor, la momentul oportun.

— Ceaiul este gata, le comunică el așezând tava.

Când înălță capul, zări narcisele, rămase pe pervaz, unde le lăsase în grabă mama. Foița era șifonată și petalele delicate începuseră să se ofilească, iar William se gândi la Arnold, deslușindu-și în suflet o profundă părere de rău.

Finaluri și începuturi

— Ai putea veni cu mine în acest weekend, spuse Tom fără prea multă nădejde.

— Iubitule, mă vezi tu pe mine înghețând într-un castel din Northumberland? Întrebă Elaine, râzând ironic.

— Nu prea, a recunoscut el cu sinceritate.

— În plus, nu am fost invitată.

— Asta nu contează. Mătușa Mabel va fi încântată să vadă un chip nou. Mai ales unul atrăgător ca al tău.

Elaine se strădui să nu-și arate încântarea. Adora complimentele și le asimila precum sugativa cerneala.

— Lingușirile nu te vor duce prea departe. Eu sunt încă foarte supărată. Urma să mergem împreună la familia Stainforth în acest weekend. Ce le voi spune?

— Spune-le adevărul. Plec în nord pentru a șaptezeci și cincea aniversare a mă tușii Mabel.

— Dar, de ce trebuie să mergi?

El îi explică din nou, plin de răbdare.

— Pentru că cineva trebuie să facă act de prezență. Părinții mei sunt în Majorca și sora mea locuiește cu soțul ei în Hong Kong. Ți-am spus toate astea de trei ori.

— Încă tot nu înțeleg de ce trebuie să mă părăsești în clipe grele ca acestea. Nu-mi place, nu sunt obișnuită, rosti ea zâmbindu-i cât mai ademenitor.

— Nu te-aș părăsi în clipe grele pentru nimeni în lume, decât doar pentru mătușa Mabel. Este o bătrânică cu totul specială. Soțul ei, Ned a murit acum câțiva ani și nu au avut niciun copil. A fost întotdeauna atât de drăguță cu noi când eram copii și probabil a depus mult efort ca să organizeze această petrecere. Cred că asta reprezintă o dovadă de curaj din partea ei. Aș fi lipsit de bun simț dacă nu aș lua parte la aniversare. În plus, încheie el cu sinceritate, doresc să fiu acolo. Ai putea să vii cu mine, repetă el.

— Nu cunosc pe nimeni.

— Ba da. După ce vei sta acolo cinci minute vei cunoaște pe toată lumea.

— Oricum urăsc frigul.

El renunță să mai încerce să o convingă. Era întotdeauna amuzant să o ducă pe Elaine în diverse locuri și să o prezinte cunoștințelor lui care rămâneau mute de uimire la vederea ei. Era absolut senzațională astfel încât la vederea ei, Tom nu-și

mai încăpea în piele de mândrie. Pe de altă parte, dacă nu se distra, nu făcea niciun efort să ascundă acest fapt.

Să stai cu mătușa Mabel constituise totdeauna o situație riscantă. Bunăstarea și confortul unei persoane depind foarte mult de starea vremii, iar dacă weekend-ul următor devenea rece sau umed, atunci Elaine, floarea londoneză de seră, ar fi putut să se transforme în cea mai neplăcută companie.

Tom îi luă mâinile într-ale sale.

— În regulă, spuse el. Nu trebuie să vii. Te voi suna când mă voi întoarce și-ți voi povesti totul. Tu va trebui să ceri scuze familiei Stainforth, în numele meu.

Următoarea zi era vineri. Tom care pusese lucrurile de acord cu șeful său, a părăsit biroul la ora prânzului și a pornit către nord, pe șosea. În timp ce conducea, dădu frâu liber gândurilor. Cum era de așteptat, acestea și-au ales drept subiect relația cu Elaine.

O cunoștea de trei luni și, în ciuda faptului că adesea îl scotea din minți, era fără îndoială cea mai fermecătoare persoană pe care o întâlnise vreodată. Comportamentul ei imprevizibil o făcea să fie încântător de atrăgătoare căci nu uita niciodată să-l facă să râdă. Din această cauză o adusese acasă, o dată sau de două ori, în weekend-uri prelungite, fără a anticipa că mama sa o va găsi pe Elaine la fel de atrăgătoare.

— Este absolut încântătoare, repeta mereu, căci era o mamă model și reușea cu un efort vădit să nu spună mai mult.

Totuși, Tom știa foarte bine ce gândea. În definitiv, avea aproape treizeci de ani. Era vremea să se așeze la casa lui, să

se căsătorească, înzestrând-o pe mama sa cu nepoții pe care și-i dorea cu ardoare. Dar dorea el oare să se căsătorească cu Elaine? Era o dilemă care-l tracasa de o bucată de vreme. Poate, dacă nu se vedeau pentru o scurtă perioadă de timp, iar fi fost mai ușor să înțeleagă ce se întâmpla. Ar fi putut examina problema cu detașare, ca și cum ar fi studiat niște tablouri complexe, privea detaliile relației lor dintr-o perspectivă reală. Cel mai bun lucru cu care să înceapă era să înceteze să se mai gândească la ea, așa că își scoase categoric din minte imaginea lui Elaine și se concentrează, în schimb, asupra sfârșitului de săptămână care-l aștepta.

Northumberland. Kinton. Petrecerea mătușii Mabel. Cine va fi acolo? Tom era unicul reprezentant din partea familiei lui, dar oare toți ceilalți veri? Toate rudele tinere ale lui Ned, care formaseră partea mai numeroasă a acelei cete de copii care nu mai cunoșteau nicio opreliște la Kinton când toți erau mici? îi enumeră rapid într-o listă imaginară. Roger era soldat. Anne se căsătorise. Tânărul Ned era în Australia. Kitty... Accelerând să depășească un camion asurzitor, Tom se descoperi zâmbind. Kitty era fiica nepotului lui Ned. Kitty rebela, cea care mergea în frunte. Kitty care căzuse din căsuța din copac. Kitty care organizase petrecerea cu patine noaptea, pe lacul înghețat. Kitty care dormise pe creneluri pentru că unul dintre ei o provocase și pentru că ea credea că ar fi putut vedea o stafie.

De-a lungul anilor, toți acești tineri se maturizaseră și se adaptaseră, mai mult sau mai puțin regulilor impuse de

societate. Fetele urmaseră cursuri de dactilografie devenind secretare, băieții făcuseră ucenicie în birourile unor contabili autorizați sau ale unor avocați și în cele din urmă porniseră la drum pe propriile lor forțe. Unii dintre ei au intrat în armată. Kitty însă, nu-și găsisese drumul. Ajunși în culmea disperării, părinții o trimiseseră la Paris, într-o familie franceză, pentru a avea grijă de copii. Dar, după ce Madame a surprins-o îmbrățișându-se cu Monsieur, a pus-o pe liber pe nedrept, susțineau toți membrii familiei.

„Vino acasă!” îi telegrafiaseră mama ei, înspăimântată de ceea ce ar fi putut urma. Dar Kitty nu se întorsese acasă. Pornise către sud, făcând autostopul și acolo, întâmplarea îi scoase în cale un bărbat cât se poate de nepotrivit, după cum susțineau într-un glas, toți membrii familiei.

Bărbatul, pe nume Terence, era irlandez, din County Cork și se mândrea cu un temperament sălbatic. Terence conducea o mică afacere de transport maritim cu iahturi, în largul orașului Saint Tropez. Pentru o vreme, Kitty a lucrat alături de el, apoi, mai târziu, l-a adus în Anglia pentru a-l prezenta părinților săi. Întreaga familie a dovedit un dezacord și o antipatie atât de profundă față de el, încât inevitabilul s-a produs: Kitty s-a căsătorit cu el.

— Dar de ce? își întrebase Tom mama la auzul acestei vești incredibile.

— N-am idee, răspunse mama. Tu o cunoști mai bine ca mine.

— Era genul de persoană pe care o puteai atrage ușor, dar cine n-ar reacționa sub impulsul momentului?

O dată, pe drumul de întoarcere la Londra, după un weekend petrecut în Sussex, trecuse să o vadă pe Kitty și pe soțul ei; locuiau într-o casă plutitoare, iar Kitty era însărcinată. Barca și Kitty se aflau amândouă într-o stare atât de jalnică încât Tom, fără să vrea, îi invitasese în oraș. Fusesse o seară dezastruoasă. Terence se îmbătase. Kitty vorbise fără să se oprească de parcă era o moară stricată; iar Tom nu spusese aproape nimic. Pur și simplu a ascultat, a plătit nota și a ajutat-o pe Kitty să-l ducă pe Terence la bord. Apoi, o părăsise și se întorsese la Londra. Mai târziu a aflat că născuse un băiat.

Cu mulți ani în urmă, pe când era adolescent, Mabel îi spusese lui Tom că ar trebui să se căsătorească cu Kitty. El se împotrivise din primul moment, într-o oarecare măsură pentru că îi era ca o soră și totodată pentru că se simțea stânjenit să discute despre asemenea lucruri la doar nouăsprezece ani.

— De ce spui asta? o întrebase pe Mabel.

— Ești singura persoană pe care a luat-o în seamă vreodată. Dacă i-ai spune să facă ceva sau să nu facă, atunci ar da dovadă de ascultare. Este evident că părinții ei nu au știut să se poarte cu ea.

— Este atât de energică încât mă obosește, spusese Tom. Tocmai pleca la Cambridge și zvăpăiate de șaisprezece ani, precum Kitty, nu-și aveau loc în planurile sale.

— Nu va fi mereu neastâmpărată, îl atenționase mătușa Mabel. Într-o zi va fi admirabilă.

Drumul se desfășura înaintea lui, asemenea unei uriașe benzi de culoare gri. Lăsase în urmă Newcastle și intrase în Northumberland. A părăsit șoseaua principală, înaintând în inima ținutului. Trecea printre dealuri acoperite cu ierburi grase și așezări formate din câteva căsuțe de piatră și apoi cobora de-a lungul unor pante mărginite de fagi. Era o dupăamiază târzie și soarele apunea revărsând văpăi trandafirii ce învăluiau norii aducători de ploaie.

În cele din urmă a ajuns la Kinton. A ocolit biserica, o construcție scundă cu turnuri pătrate și a intrat în oraș. Strada principală se deschidea înaintea sa, anonimă, asemenea celor din alte localități de țară: două șiruri de căsuțe, magazine mărunte și o cârciumă. Totuși, această stradă se deosebea prin ceva de cele de o seamă cu ea. La capătul opus se deschidea o pantă pietruită ce urca pe culmea îmbrăcată în iarbă și trecea pe sub arcada unei porți magnifice. Dincolo de poartă, împrejmuită de ziduri înalte se deschidea o curte uriașă, asemenea unui teren de rugby și în cel mai îndepărtat capăt se înălța castelul. Era o construcție înaltă, cu turnuri pătrătoase ce aminteau de forma solnițelor oferind privitorului o imagine romantică, uimitoare și totodată discordantă cu peisajul din jur.

Acesta era căminul mătușii sale, vajnica mătușă Mabel.

Iubind cu pasiune caii, dură ca o stâncă, cu picioarele pe pământ, Mabel sora mai mare a tatălui său, nu se așteptase niciodată să-și găsească un soț. Dar, pe când se apropia de treizeci de ani, dragostea – sau ceva asemănător cu ea – se năpusti în viața ei. L-a întâlnit pe Ned Kinnerton și s-a căsătorit cu el în mai puțin de trei luni.

Membrii familiei au trăit sentimente contradictorii. Erau atât încântați cât și uimiți și nu în ultimul rând înspăimântați.

Dar Mabel a iubit Kinton-ul la fel de mult ca și Ned. Căsnicia lor nu a fost binecuvântată cu copii, dar o colecție de nepoți și nepoate năvăleau asupra lor în vacanțe, parcă pentru a compensa această greșală a naturii. Mabel nu lua în seamă niciodată ceea ce făceau, cu condiția ca nimeni să nu fie crud cu vreun animal. Așa că, nestânjeniți, escaladau meterezele, dormeau într-un cort improvizat sub un cedru, pretindeau că toarnă ulei clocotit prin deschizătura îngustă a ferestrei aflată deasupra ușii de la intrare, înotau în lacul năpădit de stuf, improvizau arcuri și săgeți sau cădeau din copaci.

După moartea lui Ned, toți și-au imaginat că Mabel se va muta de la Kinton. Dar unica rudă masculină care ar fi putut să-și asume responsabilitatea uriașă a castelului, deja își luase zborul spre Australia și o ducea bine acolo, astfel încât Mabel a rămas.

— Nu trebuie încălzite toate încăperile, a decis ea și a izolat ultimul etaj cu draperii groase și pături de lână, agățate de-a latul părților superioare ale scării circulare.

În rest, viața continua ca mai înainte. Castelul era la fel de plin de copii ce se maturizau rapid. Bucate nenumărate servite în sufragerie, la masa lungă din mahon. Pretutindeni câini, focuri de bușteni arzând înăbușit, imagini trecătoare, surprinse de oglinzile uriașe, asemenea unor instantanee.

Kinton. Tom ajunsese la capătul călătoriei. Micșoră viteza pe alea pavată și trecu pe sub arcada întunecată a porții de la intrare.

În partea cea mai îndepărtată se afla o pajiște imensă lăsată în paragină. Drumul se bifurca și mergea în jurul acesteia, de ambele părți pentru a se întâlni din nou, în fața ușii masive. Zidurile înconjurătoare constituiau vestigii ale construcției inițiale și între crăpăturile ivite prinseseră viață tufe de valeriană sălbatică și micșunele ruginii.

Tom parcă mașina și coborî. Aerul serii era plăcut și înviorător, dar mai răcoros decât cel londonez. Urcă scările și prinse în mână clanța uriașă din fier forjat a ușii de la intrare. Aceasta se deplasă încet către interior, scârțâind asemenea unei uși dintr-un film de groază, înăuntru, vestibulul înalt și neîncălzit l-a întâmpinat cu un aer rece și umed. Pardoseala era din piatră și un cămin uriaș se înălța încadrat de două armuri prăfuite și încununat de un inel de săbii străvechi. Traversă vestibulul și deschizând alte uși a lăsat în urmă Evul Mediu și a intrat în Renașterea italiană.

Când venise prima oară la Kinton, copil fiind, se așteptase doar la scări în spirală, coridoare tainice și cămăruțe cu lambriuri întunecate, dar fusese năucit de toată această

opulență. Așteptase cu nerăbdare să locuiască într-un castel medieval și se simțise ușor păcălit. Dar când fu întrebat, Ned povestise că unul dintre strămoșii săi victorienii își luase de soție o doamnă bogată și una din condițiile ei pentru a se căsători cu acesta a fost ca el să-i dea mână liberă în privința decorului interior al castelului. Ulterior, ea petrecuse cinci ani și cheltuisese o mulțime de bani pentru transformarea Kintonului într-un exemplar de măreție pseudorenascentistă. Pereții interiori, atât cât a fost posibil, au fost dați jos. Arhitecții au realizat o uriașă scară în formă circulară, lungi coridoare lambrisate, ferestre arcuite cu stâlpi zvelți.

Din Florența a fost angajat un italian să proiecteze și să picteze tavanele înalte și să transforme zidurile budoarului destinat moștenitoarei într-o terasă mediteraneană împodobită cu mușcate roșu intens pictate în frize încadrate de chenare din ipsos.

După terminarea lucrărilor de construcție au mai urmat alte șase luni până când tânăra pereche să se poată muta în noua reședință. Au fost alese tapetele, agățate draperiile și covoare noi au fost întinse în toate camerele. Portretele familiei Kinnerton au fost atârinate pe pereții sufrageriei, amintirile de familie au fost expuse în dulăpioare elegante, cu vitrine din sticlă.

Dar, de la acele zile de extravaganță nebună, nu se mai realizase mare lucru la Kinton. Nimic nu mai fusese schimbat sau reînnoit, deși, din când în când, ar fi fost nevoie ca icicolo

să se facă mici reparații, să se aplice un strat de vopsea sau să se fixeze la locul lor ornamente dezlipite.

Focurile ardeau înăbușit în căminele din saloane, dar coridoarele și dormitoarele de la Kinton se aflau sub stăpânirea frigului pătrunzător.

Îl învăluia mirosul obiectelor vechi, familiar și drag. Tom urcă în fugă șirul de scări curbate, câte două odată, atingând ușor bara de mahon care fusese lustruită până la strălucire, de generații de mâini. Ajuns în capătul scărilor s-a oprit, ascultând zgomotul casei. Îi era greu să definească toate acele sunete, dar știa că Mabel se afla pe undeva pe aproape.

A găsit-o în bibliotecă, purtând un șorț de bucătărie și o pălărie, înconjurată de armata obișnuită de câini credincioși și bătrâni, precum și de flori. Într-un vas chinezesc de o valoare inestimabilă realiza un complicat aranjament floral.

— O, dragul meu!

Lăsă foarfecele de grădină jos și-l cuprinse în brațele ei, ceea ce constituia o experiență interesantă pentru că era la fel de înaltă ca și Tom și de două ori mai trupeșă. Apoi se retrase, ținându-l la distanță și privindu-l.

Ca și altă dată, chipul ei îi amintea de cel al unui bărbat: cu trăsături dure, cu nasul mare, cu bărbia pătrată. Această masculinitate era accentuată de pieptănătura severă, părul ei cărunt fiind strâns și răsucit la spate într-un coc ciufulit.

— Arăți minunat, spuse ea. Ai călătorit bine? Ce minunat din partea ta să vii! După cum vezi, încerc să fac tot ce se poate

pentru ca mâine seară casa să arate cât mai bine. Nu-ți pot descrie cum era. Eustace – îți amintești de bătrânul meu grădinar – a fost aici, a mutat o parte din mobilă, iar soția lui a lustruit tot ce se află la vedere, inclusiv și vasele câinilor, iar bucătăria este plină de furnizori. Abia îmi recunosc propria casă. Dar ce fac mama și tatăl tău?

Ridică foarfecele de grădină și își continuă treaba în timp ce Tom, sprijinindu-se de masă, cu mâinile în buzunare, îi povestește.

— Creaturi nesuferite, comentă ea, să o șteargă spre Majorca într-un moment ca ăsta! Chiar doream să fie prezenți aici. Iată!

Așeză ultima floare și se depărtă să admire rezultatul final.

— Mătușă Mabel, nu înseamnă toate acestea prea multă muncă pentru tine?

— Nu, nu prea. Eu doar le spun oamenilor ce să facă, iar ei îndeplinesc sarcinile. Se numește delegare. Dar nu avem o orchestră. Nimeni nu mai știe să valseze astăzi, așa că am hotărât să organizez o discotecă.

— Unde va fi?

— În vechea cameră a copiilor. Am golit-o de toate jucăriile vechi și de casa de păpuși și de cărți, iar Kitty a decorat-o să arate ca o junglă.

— Kitty? rosti Tom, după o pauză.

— Da, Kitty. Kitty a noastră.

— Este aici?

— Bineînțeles că este aici.

— Dar ultima oară când am văzut-o, locuia într-o casă plutitoare.

— Vai, scumpule, ești în urmă cu știrile. Căsătoria aceea a luat sfârșit. Ea a obținut divorțul.

— Ce s-a întâmplat cu Terence?

— Cred că s-a întors în sudul Franței.

— Și băiețelul?

— Este cu Kitty.

— Locuiesc aici?

— Nu, locuiesc la Caxford.

Caxford era un sat în landă, la câteva mile de Kinton.

— A venit să stea cu mine după divorț și apoi a cumpărat o casă veche, aproape o mină. Dumnezeu știe cu ce, căci nu pare să aibă două parale. Oricum, a cumpărat-o și ne-a împărtășit tuturor planurile pe care și le făcuse pentru a transforma casa într-un cămin. Dar a aflat de ordinul de conservare emis de primărie. Am crezut că acesta va însemna sfârșitul, dar ea a reușit să obțină o autorizație și, de atunci, locuiește acolo, într-o rulotă cu Crispin.

— Crispin?

— Băiatul. Băiețelul cel simpatic.

— Dar ce are de gând să facă? Întrebă Tom.

— O, Dumnezeu știe. Îți amintești cum era Kitty. Odată ce o lua razna, nu puteai să scoți nicio vorbă înțeleaptă de la ea. Dorești ceai?

— Nu, mulțumesc.

— Îți voi oferi ceva de băut mai târziu.

Începu să strângă resturile rămase de la aranjamentul floral și în timp ce făcea acest lucru se auzi o bătaie în ușă și se ivi un chip necunoscut.

— Doamnă Kinnerton, a venit omul cu paharele. Unde doriți să le ducem?

— Ei, poftim, dacă nu-i una, e alta! Curăță aici, Tom, dacă vrei, și pune un buștean pe foc... spuse ea plecând în grabă.

Rămas singur, Tom a strâns tulpinile de flori veștede, le-a aruncat în foc, a mai pus câțiva bușteni în cămin și apoi a plecat în căutarea lui Kitty.

Vechea cameră a copiilor era situată la o oarecare distanță de încăperile principale și separată de acestea printr-o ușă batantă, capitonată cu postav roșu. Fiind situată într-unul din numeroasele turnuri ale castelului, încăperea avea o formă circulară și două ferestre cu arcade îi ofereau un aer aparte, motiv pentru care copiii o găseau fascinantă. Nu mai fusese locuită de mult timp, dar în vederea evenimentului de a doua zi, suferise o seamă de transformări. Pereții și tavanul erau acoperiți cu o rețea pentru grădină, de care fuseseră prinse liane de viță și rămurele înmugurite de iederă.

Cățărata pe o scară dublă se afla o fată înaltă și subțirică al cărei păr blond era prins la spate într-o coadă de cal. În gură ținea un clește, iar pe față i se așternuse o expresie de intensă concentrare în încercarea de a prinde o ramură de molid în rețeaua din sârmă.

Când Tom intră în cameră, ea scoase cleștele din gură și, fără să-l privească, spuse:

— Dacă mi-ar lua cineva iedera asta de pe față... —

Bună, Kitty.

Ea s-a întors, cu riscul propriei siguranțe și privi în jos spre el. Ramura de molid căzu pe podea, iar iedera i se înfășură în jurul gâtului ca o ghirlandă păgână. După câteva secunde rosti:

— Tom!

— Se pare că te distrezi de minune acolo sus.

— Trec prin clipe dificile. Nu reușesc să fixez ceva.

— Mi se pare că totul arată minunat.

Se descâlci cu grijă din iedera, o puse în îndoiturile împletiturii și apoi se întoarse și se așeză pe treapta de sus a scării, cu fața spre el.

— Am știut că vei veni. Mi-a spus mătușa Mabel.

— N-am știut că te afli aici.

— Frumoasă surpriză pentru tine.

— Ești suplă. Îți stă bine.

— Am muncit din greu. Ai aflat despre casa mea?

— Mi-a povestit Mabel. Mi-a spus și despre divorț.

Îmi pare rău.

— Mie nu. Toată treaba a fost o greșeală groaznică și una pe care n-ar fi trebuit să o fac niciodată. Dădu din umeri. Dar tu mă cunoști, Tom. Dacă a existat vreodată de făcut un lucru prost, atunci eu l-am făcut.

— Unde este băiețelul tău?

— Pe aici, pe undeva.

Purta o pereche de jeansi vechi și niște pantofi albaștri din pânză. Puloverul era atât de vechi încât se zdrențuise. Într-o mânecă avea o gaură prin care-i ieșea cotul. Privind-o, realizează cât de mult se schimbase. Unde se rotunjiseră odată obrajii deasupra acelei bărbii ferme, se arătau acum oasele. Se iviseră riduri în jurul gurii, dar conturul era neschimbat, cu râsul care amenința și o gropiță care apărea când zâmbea.

Chiar în momentul acela zâmbi. Ochiul era de un albastru intens. Încetă să o mai privească căutând alte subiecte de discuție. Modul ingenios în care fusese realizat decorul era un posibil subiect.

— Ai făcut toate acestea singură?

— Cea mai mare parte. Eustace m-a ajutat să ridic împletitura. Va fi o discotecă. Nu e Mabel o minune? Imaginează-ți să organizezi o discotecă la a șaptezeci și cincea aniversare!

— Ai făcut o treabă bună. Pare ca un club de noapte.

— Cum arată Londra acum? Întrebă ea nostalgică.

— La fel ca întotdeauna.

— Ai aceeași slujbă? Cu asigurarea persoanelor?

— Deocamdată.

— Până aici toate bune. Dar cu dragostea cum stai? Nu este vremea să te căsătorești? Nu că aș fi eu un exemplu de urmat.

— Cu dragostea stau foarte bine, mulțumesc.

— Mă bucur să aud asta. Ține!

El prinse cleștele pe care i-l aruncă și ghemul de ață și se îndreptă să țină scara în timp ce Kitty cobora.

— Povestește-mi despre casa ta.

— De fapt, nu-i nimic de povestit. Locuim într-o rulotă.

— Îmi vei arăta casa?

— Sigur că da. Poți să vii mâine. Poate îți voi da o treabă de făcut.

— Crezi că dacă am merge și am provoca o ușoară agitație, ne-ar oferi cineva o ceașcă cu ceai?

Au stins lumina și au străbătut palierul și apoi, prin ușa uriașă au intrat în bucătărie. Aici, două femei zdravene erau ocupate cu tot felul de activități culinare pentru petrecerea din ziua următoare. Un curcan fript tocmai era scos din cuptor; albușuri erau bătute cu mixerul; supa aburea într-un castron uriaș. În mijlocul acestora, la capătul unei mese lungi, se afla Crispin care mânca resturile de aluat rămase în tăvi după scoaterea plăcintelor. Semăna uimitor cu Kitty.

Făcu prezentările.

— Acesta este Tom, un fel de văr. Nu știu dacă ar trebui să-i spui Tom sau unchiul Tom, sau chiar vărul Tom.

— Doar Tom, se gândi acesta să curme dilema.

A tras un scaun și s-a așezat. Kitty se alătură femeilor voinice, aflate în celălalt capăt al bucătăriei.

— Noi locuim într-o rulotă, îl înștiință Crispin.

— Știu.

— Urmează să ne mutăm într-o casă.

— Știu și asta. Intenționez să vin să o văd.

— N-ai să poți călca pe podea pentru că e lipicioasă. Mama a dat-o cu lac...

— Se va usca până atunci.

Kitty li se alătură și îi anunță că o tavă cu ceai tocmai fusese dusă în bibliotecă, astfel că se ridicară și plecară împreună. În bibliotecă au găsit-o pe mătușa Mabel stând lângă foc și împărțind turtă dulce cu cei patru câini care-și agitau cozile.

Tom a dormit într-un pat din alamă, aflat într-un dormitor bântuit de un curent sinistru ce fluiera de-a lungul și latul podelei și a cărui sursă palidă de lumină o constituia o lustră atârnată în mijlocul tavanului. La o cercetare mai atentă a descoperit și motivul pentru care vântul își făcea de cap prin cameră: o gaură în tavanul turnulețului ce se înălța în tavanul camerei alăturate. Aceasta era de fapt o cameră de toaletă, prevăzută cu umerase și cuiere. Tom a despachetat, și-a aranjat hainele și apoi s-a schimbat, îmbrăcând pijamaua. În cele din urmă a pornit într-o adevărată călătorie, în căutarea celei mai apropiate băi, pentru a se spăla pe dinți. Într-un târziu a reușit să se așeze în pat. Cearsăfurile erau din pânză de olandă și la atingerea lor s-a înfiorat. Erau umede și înghețate. Fața de pernă, bogat împodobită cu o broderie complicată urma să-și lase amprenta pe obrazul său.

Noaptea începu să plouă. Se trezi și ascultă: mai întâi o răpăială de stropi și apoi darabana uniformă pe acoperiș, urmată de inevitabilul zgomot produs de căderea picăturilor prin crăpătura camerei cu turnuleț. A rămas întins, gândindu-

se la smochingul său, agățat acolo, întrebându-se dacă să se ridice și să-l salveze. Apoi și-a spus că nu avea rost să se deranjeze părăsindu-și patul. Se gândi la Mabel încercând să-și imagineze cât va mai putea trăi în acest edificiu monumental. Se gândi la Kitty și la Crispin, primitori și entuziaști în rulota lor. Se gândi la Elaine și se simți fericit că luase hotărârea să nu-l însoțească având în vedere condițiile cărora era nevoit să le facă față. Se gândi la Kitty din nou. Chipul acela... gura cu gropiță care zâmbea. Și, cu gândul la ea, adormi legănat de sunetul liniștit al ploii.

Dimineața, ploaia se opri. Tom se trezi târziu și coborî. A găsit o farfurie cu ochiuri cu slănină, păstrată caldă în cuptor și o teribilă agitație domestică. Scaunele erau mutate încoace și încolo, lăzile cu sticle transportate sus pe scări, mesele împodobite, acoperite cu fețe de masă din damasc, ce nu mai fuseseră folosite de ani de zile. Furgonete mici năvăleau în curtea exterioară prin arcul porții de la intrare parcând la ușa principală, descărcând ghivece cu plante, teancuri de farfurii, lăzi cu vin, tăvi cu rulouri proaspăt coapte.

O furgonetă hodorogită a descărcat doi tineri cu părul lung și toate accesoriile necesare discotecii. Tom îi lăsă încolăciți între firele electrice, să-și instaleze microfoanele, cablurile și difuzoarele. Apoi, când își oferii ajutorul, i se dădu sarcina istovitoare de a transporta saci plini cu butuci sus, pe scările din spate, drept combustibil pentru numeroasele focuri aprinse.

Mătușa Mabel se afla pretutindeni, pe picioarele ei mari, înfășurată într-un șorț de grădină din pânză de sac, plină de energie. La al patrulea drum, sus pe scări, cu un sac de butuci în spate, Tom dădu peste ea pe palierul bucătăriei, unde prepara masa pentru vastul ei anturaj de câini, de parcă aceasta era cea mai importantă problemă a zilei.

Lăsă sacul jos și își îndreptă umerii care deja îl dureau.

— Asta-i mai rău decât munca în mină. Câți mai trebuie să car?

— O, dragul meu. Sunt sigură că ai dus destui. Nu am știut că faci în continuare treaba asta. Credeam că te-ai oprit.

— Nimeni nu mi-a spus să mă opresc, spuse el râzând.

— Păi, oprește-te acum. Nu mai face nimic. Nu mai este mare lucru de făcut, și dacă va fi, mai simt și alții în jur.

Se uită la ceasul masiv de pe încheietura mâinii ei.

— Du-te și cumpără-ți o băutură la cârciumă. Și eu trebuie să mănânc ceva. Furnizorul nu a adus dejunul, iar eu nu îndrăznesc să intru în bucătărie ca să gătesc pentru tine. Sunt sigură că aș fi dată afară.

— Mă gândeam, spuse Tom, că aș putea să merg cu mașina să văd noua casă a lui Kitty, la Caxford.

— Ce idee minunată! Poți să-i faci și o invitație pentru prânz. Sunt sigură că niciodată nu mănâncă cât trebuie. Uneori mă întreb dacă mănâncă vreodată ceva. De aceea este așa de slabă. Cât despre micuțul Crispin, când vine aici, nu-și mai scoate mâna din cutia cu biscuiți. Pare mort de foame,

adăugă ea liniștită, concentrându-se asupra câinilor ei neliniștiți. Cine este gata pentru masă?

Caxford era așezat la marginea landei, bucurându-se de o perspectivă îndepărtată a Mării Nordului și cu o biserică mică și frumoasă înconjurată de arbori plecați spre interior, departe de bătaia neconținută a vântului. Casa lui Kitty se afla la capătul îndepărtat al străzii principale, relativ izolată de ultimul șir de căsuțe de țară. Tom parcă în partea laterală a drumului, ieși din mașină, simți mirosul pătrunzător de turbă al mlaștinii și auzi behăitul îndepărtat al oilor. Văzu căsuța, zidurile vechi și acoperișul nou, haosul activității de reconstrucție care tulburase ceea ce fusese odinioară grădina din față.

Tom a deschis cu grijă o poartă din lemn ce abia se mai ținea în țâțâni și se apropie de o alee de piatră care ducea către casă. La capătul acesteia se afla o mare cantitate de pământ. Se uită împrejur cu interes și văzu gardul viu de păducel și un șir de dependințe părăsite care probabil fuseseră odinioară crescătorie de porci; în fața acestora se afla rulota lui Kitty, care servea drept locuință temporară, cât timp casa era renovată, și o mașină veche, hodorogită, împreună cu o betonieră și o colecție de lopeți și roabe.

Pășind cu grijă peste pământul nămolos, Tom avea acum imaginea spatelui casei și observă că pe această parte fusese construită o anexă nouă iar acoperișul nou din țiglă se îmbina cu panta celui vechi. Scânduri groase duceau peste băltoace

de noroi spre ușa principală, care se afla deschisă. Era o ușă vârstată foarte frumos cu plăci din lemn de pin, iar dincolo de ea se auzea sunetul vesel al muzicii pop.

Își croi drum peste scândură și bătut în ușă.

— Kitty!

Muzica se opri. Închisese tranzistorul. O clipă mai târziu, apărut la ușă, arătând în mare măsură ca și ieri, în afară de o pată de lac maro rămasă pe un obraz.

— Tom! N-am crezut că într-adevăr vei veni astăzi.

— Am spus că voi veni.

— Mi-am închipuit că vei fi prea ocupat, ajutând-o pe Mabel.

— Am muncit ca un sclav, dar, mulțumesc cerului că m-a eliberat. A spus să vin și să-ți fac cinste cu masa de prânz.

Trecu dincolo de ușă și privi în jurul său cu interes.

— Ce zici?

— Tocmai am terminat podeaua din dormitorul lui Crispin.

— Unde este Crispin?

— Este plecat să-și petreacă ziua cu familia învățătorului. Sunt extraordinar de amabili. Cei mai buni prieteni ai mei. Soția învățătorului va avea grijă de el și diseară, iar eu mă pot schimba pentru petrecerea lui Mabel în casa ei și pot să fac și o baie. Nu este prea ușor să te îmbraci pentru o petrecere, când locuiești într-o rulotă destul de strâmtă.

— Da, așa este. Când te vei muta aici?

— Cred că ar trebui să fie gata în aproximativ două săptămâni.

— Ai mobilă?

— Suficientă. Suficientă pentru noi doi și pentru început. Este doar o căsuță. Nu foarte mare.

— Totuși, ușa din față este foarte mare.

Kitty se arată încântată.

— Nu este frumoasă? O am de la un negustor de fier vechi. Toate ușile le am de la negustorii de fier vechi sau de la deșeuri. Știi, oamenii dăruie case vechi și frumoase pentru că se prăbușesc sau pentru că cineva dorește să construiască o fabrică în grădină, și câteodată cineva are înțelepciunea de a salva toate ușile și ramele ferestrelor și obloanele. Aceasta este așa de frumoasă, încât imediat am hotărât să devină ușa mea din față.

— Cine a împetrișat-o cu dungi?

— Eu. Dar am realizat o mulțime de alte lucruri. Adică, constructorii au făcut toate lucrările de specialitate, dar sunt niște bărbați extraordinar de drăguți și nu par să aibă ceva împotrivă dacă și eu sunt prezentă printre ei tot timpul. Și dacă ar fi să plătești oameni să îndepărteze vopseaua ar costa o sumă prea mare de bani, înțelegi, iar eu nu am prea mulți bani. Oricum, vino și te uită. Aceasta este bucătăria, unde intenționăm să și luăm masa, așa că va fi o bucătăriesufragerie... explică Kitty.

Inspectoră cu atenție casa, trecând dintr-o cameră în alta, în timp ce interesul firesc al lui Tom se transformă într-un fel

de admirație uimită, căci Kitty reușise să vadă într-o casă părăsită eventualitatea realizării unui unicat. Fiecare cameră avea trăsătura ei încântătoare și surprinzătoare. O fereastră mică, ciudată, o nișă pentru cărți, un tavan care îmbina lamba și ulucul, un laminator.

Bucătăria era pardosită cu dale de piatră roșie și o scară generoasă se ridica spre dormitorul lui Crispin, aflat la mansardă, cu o fereastră lungă și joasă unde urma să fie așezat patul, astfel încât să poată urmări răsăritul soarelui.

Salonul nu avea doar un cămin în stil victorian, mic și încântător, ci și un balconaș fixat în perete și prevăzut cu o scară de acces.

— Aici va putea urmări Crispin programul la televizor. Va trece nevăzut și se va simți în largul său când voi avea oaspeți.

Focul ardea și trosnea vesel în cămin.

— Am aprins focul să văd dacă va trage așa cum trebuie.

— A fost un șemineu aici?

— Nu. Pe acesta l-am salvat tot de la un depozit și de jur împrejur l-am ornamentat cu plăci de ceramică albastru cu alb. Cred că arată perfect, nu-i așa?

Apoi îi arată un bufet din pin pe care-l cumpăraseră și urma să-l umple cu porțelan colorat, un scaun pe care-l făcuse dintr-un butoi tăiat în două, și dormitorul ei, care se afla la parter, și avea ferestre-uși care duceau spre ceea ce urma să fie într-o zi, terasa.

Tom a rămas în fața ușilor înalte privind spre noroiul amestecat și grămezile de cărămizi.

— Cine va face ordine în grădină?

— Chiar eu. Va trebui să o sap pentru că sunt tot felul de comori teribile îngropate acolo; poți găsi chiar și cadre metalice de paturi. M-am gândit să folosesc un cultivator, dar cred că ar fi distrus în câteva clipe.

— Intenționezi să locuiești cu Crispin aici?

— Bineînțeles. Ce altceva crezi că aș face?

— Să o vinzi. Să obții un profit enorm. Să o iei din loc.

— N-aș putea să o vând. Am pus prea mult suflet în ea.

— Este foarte izolată.

— Îmi place.

— Dar Crispin? Ce se va întâmpla cu el? Unde va merge la școală când va fi mai mare?

— Chiar aici, în sat.

El se întoarse de la fereastră și își concentră privirile asupra ei.

— Kitty, ești sigură că nu ți-ai asumat o răspundere prea mare?

Pentru o clipă, ea îi întâlni privirea; ochii ei, cu albastrul lor surprinzător, erau enormi pe fața slabă. Apoi îi întoarse spatele.

— Iată, Tom. Acestea sunt dulapurile mele. Sunt uriașe, nu crezi? Iar eu am doar o pereche de jeanși și o rochie. Din păcate. Dar vezi, am folosit obloanele vechi pentru uși. Ele sunt într-adevăr frumoase, nu-i așa?

Își așează mâna pe lemnul satinat, de culoarea mierii, într-o mângâiere destinată unei ființe dragi.

— Și această structură încântătoare din ghips. La început am crezut că era... lemn cioplit și am fost gata să o rad...

El îi observă mâinile, unghiile rupte, pielea înăsprită, purtând urmele muncii brute pe care o făcea.

— Kitty, ești sigură că asta este ceea ce dorești cu adevărat?

Nu a răspuns imediat. El așteaptă; după puțin timp, Kitty a spus:

— Tom, într-o clipă, îmi vei spune, Kitty, tu nu dorești să locuiești aici. Este ceea ce mi s-a spus toată viața. Kitty, tu nu dorești să călărești calul acela. Kitty, tu nu dorești să cumperi bicicleta aia veche. Kitty, tu nu dorești să porți rochia aia îngrozitoare. Orice doream cu adevărat să fac, părinții mei îmi spuneau întotdeauna să nu fac. Cum puteau să știe? N-avea niciun rost să le spun că nu doream să merg la Paris și să fiu *au pair*, căci dacă n-aș fi mers, aș fi fost trimisă într-un loc deprimant să fiu învățată să gătesc sau să învăț să dactilografiez sau să aranjez flori. Nu sunt genul acesta de persoană, Tom. De aceea, când am fost dată afară din slujba de la Paris – și nu a fost greșeala mea, căci domnul nu părea să fie în stare să-și țină mâinile departe de mine, iar când doamna l-a prins, eu am fost, evident, acuzată! — nu am venit acasă. Știam că dacă n-aș fi evadat atunci, n-aș fi făcut-o niciodată. Cât despre Terence, fostul meu soț... dacă toată lumea m-ar fi lăsat în pace, știu că niciodată nu m-aș fi căsătorit cu el. Dar au început numaidecât, îndată ce au pus

ochii pe el. Kitty, tu nu dorești să ai vreo legătură cu un bărbat ca ăsta. Kitty, tu nu dorești să-ți petreci restul vieții locuind într-o barcă. Kitty, tu nu dorești să te căsătorești cu el. Așa că, în final, am făcut-o. Simplu și fără a gândi de două ori.

Tom își sprijini umerii de geamul rece al ușilor și își puse mâinile în buzunare.

— Nu ți-aș spune vreodată ce să dorești. Nu știi ce dorești. Dar nu vreau să te văd făcând o altă greșală și să ajungi într-o situație care te-ar depăși.

— Am făcut greșeli toată viața, dar trebuie să fiu lăsată sămi urmez propria cale. Îl am pe Crispin și nu am nevoie de mulți bani. Și îmi place aici, în Caxford. Îmi place să fiu lângă Mabel. Îmi place să mă aflu aproape de Kinton și să-mi amintesc tot ce a fost amuzant pe vremea când eram copii.

— Sunt plin de admirație pentru tine, spuse Tom. Sunt uimit de ceea ce ai realizat, Kitty. Chiar n-aș suporta să mă gândesc la tine ca la o persoană care se zbate la nesfârșit de una singură...

— Te referi la casă? Dar asta este un fel de terapie. Mă vindecă de Terence.

Închise ușile dulapurilor și întoarse cheia ca și cum îl închidea pe Terence acolo.

— Știi, Tom, când am înțeles că vei veni în nord în acest week-end, am dorit să nu se întâmple. Nu doream să-mi amintesc de seara aceea îngrozitoare când ne-ai invitat la restaurant și Terence s-a îmbătat. Bănuiesc că asta mă face să

mă simt jenată și rușinată. Nimănui nu-i place să se simtă rușinat. Sau vinovat.

— N-ai de ce să te simți vinovată. Cred că ai străbătut un lung tunel, întunecat, tot timpul singură, încă nu ai ajuns la capătul acestuia, dar îl ai pe Crispin. Cât despre Terence, ei bine, poți să-l treci la capitolul experiență de viață.

— Atunci, tu nu consideri că această casă este o altă greșală?

— Cel care nu greșește niciodată, nu face niciodată nimic. Și chiar dacă este o greșală, este nemaipomenită. După cum ți-am spus mai înainte, sunt plin de admirație.

— Nu trebuie să spui asta. Nu este nevoie să fii atât de amabil.

Spre surprinderea lui, Kitty se stăpânea cu greu să nu izbucnească în plâns. Nu-și aminti să o fi văzut vreodată plângând.

— Eu... Eu nu sunt obișnuită cu oameni așa de amabili...

— O, Kitty...

— Nu sunt obișnuită să stau astfel de vorbă. Chiar și Mabel crede că sunt nebună. Nu am fost capabilă să stau de vorbă cu nimeni. Nu în felul acesta. Cu nimeni, așa cum o fac acum cu tine.

— Nu trebuie să plângi.

— Știu, dar nu mă pot abține.

Simțea nevoia disperată de a-și înfunda fața într-o batistă, iar el i-o dădu pe a lui, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Pur și simplu, atât de multe lucruri au mers prost, încât, uneori – ca în această iarnă – când sunt obosită sau mașina nu pornește, când în rulotă este un frig pătrunzător și nu există niciun copil care să-i țină companie lui Crispin... încep să-mi pierd încrederea în mine și mă întreb dacă nu cumva sunt cu adevărat iresponsabilă, așa cum susțin toți cei din jurul meu. Kitty, tu nu vrei să te îngropi în Northumberland. Kitty, trebuie să te gândești la Crispin. Kitty, ești atât de egoistă încât să te izolezi de familia ta? Kitty, ce faci cu viața ta?

Tom nu mai putea îndura. Se apropie de ea, o întoarce cu fața spre el și o luă în brațe. Simțea coastele subțiri pe sub lâna moale a jerseului și părul sub bărbia lui.

— Nu mai plânge. Nu mi-am imaginat niciodată că tu și lacrimile puteți să faceți tovărășie, așa încât, în acest moment simt că lumea se prăbușește în jurul meu.

— Nu vreau să crezi că sunt o proastă.

— Nu ești proastă. Cred că ești fantastică. Ești frumoasă, supraviețuiești și ai un copil. Asta-i ceea ce cred. Și trebuie să beau ceva. Să mergem la cârciumă să ne așezăm lângă foc și să discutăm despre lucruri vesele, precum venirea verii sau petrecerea lui Mabel. Și după ce vom mânca ceva, te voi lua cu mașina sau vom merge să ne plimbăm peste câmpuri; poate vom coborî pe plajă ca să aruncăm pietricele în mare. Am putea merge în oraș ca să găsim un magazin de antichități și îți voi cumpăra ceva minunat pentru casă. Vom face tot ce dorești tu, Kitty. Trebuie doar să rostești cuvintele. Trebuie doar să-mi spui...

La căderea amurgului a revenit la Kinton. Primele lumini au apărut imediat ce a cotit strada principală, iar castelul se profila la orizont, înaintea lui, proiectat pe cerul de peruzea.

Era ciudat când se gândea că în seara aceea, poate pentru ultima oară, Kinton va fi *en fete*. Luminile vor străluci și muzica va cânta. Mașinile vor trece de arcul porții de la intrare cu lumina farurilor răspândindu-se pe zidurile bătrâne. Încăperile vechi și posomorâte, pline de flori și mângâiate de lumina lumânărilor, vor răsuna de glasuri și râsete.

Dar acest lucru nu se va mai întâmpla vreodată. Era un miracol ca tot ce rezistase atât de mult. Kinton părea un loc ridicol, demodat, un anacronism, dar toate acestea erau valabile și pentru Mabel. Ea a fost cea care realizase atât de mult perseverând în ceea ce credea; cunoscând ceea ce dorea de la viață; fiind pregătită să plătească pentru asta. Transformase castelul într-un cămin, îl ocupase cu copiii altora și văzuse doar frumusețea din încăperile reci și înalte. Păzise grădina, plimbase câinii, adunase prieteni la gura sobei. Reușise, prin ingeniozitate și perseverență, să păstreze țesătura covoarelor uzate, boilerile îndărătnice și pereții fragili. Fusese, pentru multă vreme, invincibilă.

Conducând încet pe stradă, apoi pe alee și pe sub arc, Tom se gândi la acel cuvânt, invincibilă. Și atunci, îi trecu prin minte ideea că Mabel și Kitty se asemănau în multe privințe. Amândouă erau originale, mergând până la excentricitate și acțiunile lor erau de neînțeles pentru oamenii obișnuiți. Dar

erau supraviețuitoare. Într-un fel sau în altul, orice se întâmpla, instinctul îi spunea că amândouă vor supraviețui.

Se afla în dormitor, la masa de toaletă, încercând să-și lege papionul la o lumină firavă, când se auzi o bătaie ușoară în ușă.

— Tom.

Se întoarse. Era Mabel. Arăta excelent într-o rochie lungă, maro, de croială veche, cu diamantele familiei la urechi și, la gât, purtând perlele pe care Ned i le oferise în ziua nunții. Tom încetă să se lupte cu papionul.

— Arăți minunat, spuse el.

Ea a închis ușa și s-a apropiat.

— Știi, Tom, mai degrabă mă simt minunat. Foarte tânără și veselă. Vrei să te ajut să-ți pui papionul? Întotdeauna obișnuiam să fac asta pentru Ned, bietul de el. Era incapabil să decidă care din capete era cel potrivit.

Tom, care deja luase această decizie, rămase supus în timp ce ea se ocupa de papion.

— Poftim! Este perfect.

Se priviră, zâmbindu-și generos.

— Poate că acesta este momentul potrivit să-ți ofer darul meu, spuse el, și luă de pe masa de toaletă un pachet mare și plat, învelit elegant în hârtie albă creponată și legat cu o panglică aurie.

— Vai, Tom, ești un băiat scump. Nu trebuia să-mi aduci nimic. Doar faptul că te afli aici este suficient.

Dar îl duse, cu vădită plăcere și anticipând bucuria, spre pat, unde se așeză și se apucă să desfacă ambalajul. Tom se așeză alături de ea. Panglica și hârtia dispărură, descoperind brusc gravura veche, montată în ramă.

— Tom! O, Tom, este Kinton! Unde ai găsit-o?

— Dintr-o întâmplare nemaipomenită, într-un magazin de antichități din Salisbury. Erau două sau trei într-un sortiment de mărfuri angro, iar aceasta este una dintre ele.

Își aminti de plăcerea pe care o simțise descoperind un dar atât de potrivit pentru Mabel.

O cercetă atent, apropiind-o de ochi, pentru că, îmbrăcată în rochia de seară, nu avea ochelarii la ea.

— Probabil că este foarte veche. Îmi închipui că are cel puțin două sute de ani. Ce drăguț din partea ta. Voi putea să o iau cu mine... — Să o iei cu tine?

— Da.

Așeză cu grijă tabloul pe pat și se întoarse spre el.

— Nu intenționez să-ți spun în seara asta, dar îți voi spune la urma urmei. Se cuvine ca tu să fii primul în cunoștință de cauză. Intenționez să părăsesc Kintonul. A devenit, deodată, prea mult pentru mine. Este prea mare și prea vechi. Ca și mine, adăugă ea râzând.

— Unde vei merge?

— Există o casă mică pe strada principală din sat. Am remarcat-o cu puțin timp în urmă. O voi renova și-i voi pune încălzire centrală, și mă voi muta cu câinii mei, îndată ce va fi

posibil, și vom trăi pentru tot restul vieții avându-i pe măcelar și pe vânzătorul de ziare drept vecini.

Imaginându-și cele spuse, Tom zâmbi.

— Nu sunt surprins. Întristat, dar nu surprins. Venind spre casă, în această seară, cu mașina, am văzut castelul și, atunci, mi-am dat seama că nu este cu puțință să mai dureze.

— Aș fi dorit să mor aici. Dar trebuie ținut cont și de faptul că aș putea fi foarte bolnavă și bătrână și ce grijă obositoare aș deveni pentru toți bunii mei prieteni și pentru rudele mele.

— Mai ai încă destul de trăit.

— Nu regret, tu știi asta. Vine o vreme când totul se sfârșește ca atunci când părăsești o petrecere la care te distrezi cu adevărat. Și noi ne-am distrat aici, nu-i așa? Este atât de plin de amintiri fericite pentru mine, că nu mi-ar plăcea să-mi pierd vremea și să îmbătrânesc ca să le las să devină banale.

— Ce se va întâmpla cu Kinton?

— Habar n-am. Poate cineva va dori să-l cumpere, să-l transforme în școală, spital sau centru de educație supravegheată, dar mă îndoiesc. Poate îl va prelua Trustul Național. Poate se va prăbuși. Nu-i departe de asta. Putregai uscat la subsol. Carii prevestitori de moarte în turnul de vest. Lilieci în clopotniță!

Râse și-l atinse cu o lovitură drăgăstoasă pe genunchi.

Tom râse împreună cu ea. Apoi spuse:

— Dacă dorești să renovezi casa din sat, de ce nu o rogi pe Kitty să te ajute?

— Asta-i, rosti Mabel. Am bănuir că ne vom îndrepta spre subiectul Kitty, mai devreme sau mai târziu.

— Am văzut căsuța ei... Am rămas mut de admirație. Efortul investit acolo este incredibil.

— Știu. Este un copil încăpățânat, exasperant, dar oricine trebuie să-și scoată pălăria în fața ei.

— Dar nu este la fel de încăpățânată cum îi place să creadă lumea.

— Nu. A trecut prin multe. După divorț, am rugat-o să locuiască la mine, cu Crispin, dar nu a fost de acord. A spus că trebuie să-și clarifice singură situația.

Deveni tăcută. Tom, ridicând ochii, descoperi privirea ei atentă, cercetătoare.

Înainte să poată spune ceva, Mabel îl întrebă:

— Ce ai făcut astăzi, tu și Kitty?

— Am privit casa. Am luat prânzul în Caxford, am fost în oraș și am făcut niște cumpărături. I-am cumpărat niște farfurii Spode, albastru cu alb, pentru vitrina ei. Apoi am dus-o acasă.

— Întotdeauna ai fost foarte aproape de Kitty. Bănuiesc că ai fost mereu singura persoană care a înțeles-o cu adevărat.

— Odată, mi-ai spus că ar trebui să mă căsătoresc cu ea.

— Iar tu ai spus că ar fi incestuos pentru că ea era ca o soră pentru tine.

— Și tu ai spus că într-o zi va fi frumoasă.

— Iar tu mi-ai spus că vei fi capabil să aștepți.

— Și aștept, spuse Tom.

Mabel a rămas foarte răbdătoare să vadă dacă Tom era hotărât să continue. Dar pentru că nu o făcu, ea spuse simplu:

— Nu aștepta prea mult.

De departe, din inima castelului, venea sunetul slab al muzicii. Ascultau amândoi. Parcă din respect pentru petrecere, băieții cu părul lung care se ocupau de discotecă aleseseră pentru începutul acestei seri deosebite o selecție din valsurile lui Strauss.

Mabel era încântată.

— Ce drăguț! Deși am crezut că vor cânta doar rock and roll, adăugă ea, de parcă sistemul stereo atât de complicat ar fi fost un instrument la care cei doi ar fi putut cânta.

Când se pregătea să-i explice, se auzi o bătaie în ușă.

— Mabel!

— Sunt aici, haide, intră.

Ușa se deschise încet, și capul lui Kitty apăru în cadrul ușii. Tom se ridică în picioare.

— Mabel, te-am căutat peste tot. Va trebui să te grăbești. Primele mașini vor începe să sosească, iar tu trebuie să fii jos ca să-ți întâmpini musafirii.

— Dumnezeule! Mabel se ridică de pe pat, își aranjă rochia la spate și netezi dantela maro. Habar n-aveam că s-a făcut așa de târziu. Și tu când ai ajuns aici?

Se uită repede spre Kitty.

— Cred că acum cinci minute. O, Mabel, arăți minunat. Dar, haide, grăbește-te. Trebuie să fii acolo.

— Am plecat, spuse Mabel.

Își strânse tabloul, hârtia și panglica aurie. Îl sărută pe Tom pe obraz și se îndreptă spre ușă, sărutând-o pe Kitty *en passant*, într-un fel distrată, iar apoi dispăru, cu spatele drept, cu diamantele care sclipeau și dantela maro care mătura covorul uzat.

Față în față, Tom și Kitty își zâmbiră. Tom spuse:

— Mabel nu este singura care arată minunat.

Kitty purta o rochie atât de romantică și de feminină încât devenise, deodată, o persoană total diferită. Pantofi din satin, alb cu albastru deschis, cu o fustă care foșnea când se mișca și un decolteu care-i dezvăluia umerii delicați și gâtul vulnerabil. Părul des, de culoare deschisă, strălucitor și foarte îngrijit îi cădea unduios încadrându-i fața, iar la urechi avea perle și pe încheietura delicată a mâinii, un ceas micuț, valoros.

— De unde naiba ai obiectul ăsta minunat?

— Este extraordinar de vechi. L-am primit când aveam optsprezece ani și mama încerca să mă facă să arăt asemenea unei tinere care își face debutul în societate.

Tom zâmbi.

— Intră și închide ușa. Nu sunt gata încă, dar voi fi într-o clipă.

Intră și se așeză pe pat, în locul lui Mabel. Îl urmări în timp ce se încălța, își puse jacheta și apoi își aranjă banii, cheile și batista în buzunare diferite. Apoi, îl întrebă:

— Ce i-ai oferit lui Mabel pentru ziua ei de naștere?

— O gravură reprezentând Kintonul. Spune că o va lua cu ea.

— Unde o va lua?

— La o casă mică din sat. Părăsește castelul.

După puțin timp, Kitty spuse:

— Bănuiam că asta va face.

— Nu știu dacă trebuia să-ți spun sau nu. Nu trebuie să spui nimic.

— Sunt uimită doar că a rezistat – locuind aici, adică – așa de mult timp. Sunt... Sunt bucuroasă că pleacă, totuși.

— Și eu. Cum spunea și ea, este cel mai bine să părăsești o petrecere când încă te distrezi. Și ea nu dorește să se îmbolnăvească sau să fie infirmă și să devină un motiv de îngrijorare pentru toți prietenii ei.

— Dacă va fi bătrână și infirmă, spuse Kitty, atunci eu voi avea grijă de ea.

— Da, spuse Tom. Da, cred că o vei face.

Acordurile muzicale ajungeau până la ei amestecându-se cu zgomotul mașinilor ce aduceau oaspeții și cu vocile nou veniților.

— Ar trebui să coborâm, spuse el. Ar trebui să fim acolo, să-i oferim lui Mabel un sprijin moral.

— De acord, aprobă Kitty.

Se ridică, netezindu-și fusta ca și Mabel, iar Tom o luă de mână și împreună ieșiră din cameră și porniră de-a lungul coridorului spre capătul scărilor.

Acum muzica se auzea mult mai clar. „Povestiri din pădurea vieneză”. Începură să coboare scările. Și pe măsură ce coborau, ocolind arcada minunată a ferestrei, apărea, puțin câte puțin, holul în toată splendoarea. Cu lumânări și focuri aprinse, arzând cu flăcări sclipitoare reflectate în mulțimea cupelor de șampanie înșiruite pe masă.

Pe neașteptate, momentul acela i se păru atât de deosebit, încât el dori să-l savureze, să-l facă să dureze, să și-l amintească mereu. Se opri și o reținu pe Kitty.

— Așteaptă, îi spuse el.

Se întoarse spre el.

— De ce? Ce se întâmplă Tom?

— Nu va mai exista niciodată un moment ca acesta. Știi asta, nu? N-ar trebui să ne grăbim.

— Ce ar trebui să facem?

— Să ne bucurăm de el.

Se așeză pe treapta lată de piatră și o trase pe Kitty alături de el. Ea se așeză, cufundându-se în foșnetul fustelor de satin, îmbrățișându-și genunchii cu brațele. După zâmbetul ei, Tom își dădu seama că a fost înțeleș. Momentul, locul și fata, o asociere de elemente menite să-l copleșească de plăcere și mulțumire.

Kitty, pe care o cunoștea aproape de când se știa pe lume, dar pe care, totuși, nu o cunoscuse niciodată câtuși de puțin. Ea era parte din tot; parte din această seară; parte din Kinton. Se uită în jurul său, la tavanul pictat, la splendoarea avântată a ferestrelor arcuite, la curba perfect proporționată a scării de

piatră pe care se aflau împreună. Îi cercetă chipul și, pe neașteptate, se simți inundat de bucurie.

— Când intenționezi să te muți din rulotă în casă?

Kitty începu să râdă.

— Ce-i așa de amuzant? Întrebă Tom.

— Tu. Am crezut că ai să dezvălui ceva grozav de măgulitor sau romantic.

— Păstrez partea romantică și lauda pentru mai târziu. Pentru că acesta este momentul pentru treburi extrem de importante.

— Foarte bine. Ți-am spus, cam în două săptămâni.

— Mă gândeam... dacă ai putea să aștepti o lună. Am programate câteva zile libere. M-am gândit că aș putea merge în Spania, dar mai curând aș veni în Northumberland și poate te-aș ajuta să te muți. Asta... dacă ai vrea și tu.

Kitty încetă să mai râdă. Ochii ei erau impasibili, enormi și foarte albaștri. Ea spuse:

— Tom, nu trebuie să-ți fie milă de mine.

— N-aș putea trăi un asemenea sentiment față de o persoană ca tine. Aș putea să o admir, sau să fiu invidios sau chiar să fiu furios. De compătimire, nici vorbă.

— Nu crezi că ne cunoaștem de prea mult timp?

— Nu cred că ne-am cunoscut destul.

— Îl am pe Crispin.

— Știu asta.

— Dacă ai veni să mă ajuți – și nu pot să mă gândesc la nimic mai plăcut – și la sfârșit, ai ajunge la concluzia că te-ai

săturat... adică n-aș dori să ai impresia că n-am reușit să... să fiu independentă. Că n-am reușit să mă descurc singură... — Știi ceva, Kitty? Nici tu nu știi ce spui.

— Nu înțelegi.

— Înțeleg perfect.

O luă de mână și rămase uitându-se la ea. Se gândi la Mabel și la Kinton. Kinton, o ruină, iar Mabel cu câinii locuind într-o căsuță cu încălzire centrală și probabil bucurându-se de căldură, pentru prima oară în viața lor. Își aminti de Kitty, copil fiind, când dormea pe creneluri, îndrăzneată, încăpățânată, hotărâtă și curajoasă și se gândi la fiul ei, așezat pe pat în noua lor casă, urmărind prin fereastră răsăritul soarelui.

Mâna lui Kitty era zgâriată, aspră și cu unghiile rupte, dar frumoasă. O ridică spre buze, o sărută în palmă și îndoii degetele peste ea.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Finaluri, îi răspunse el, zâmbind. Și începuturi.

Flori în ploaie

Deplasându-se prin ceața groasă și umedă și prin vântul rece ce bătea dinspre est, autobuzul local se opinti, în sfârșit, spre ultima pantă către sat. Părăsisem Relkirk de o oră și, pe măsură ce drumul șerpuit urca spre dealuri, vremea se înrăutățise transformându-se dintr-o după-amiază întunecată, dar uscată, într-una posomorâtă și umedă.

— Da, este îngrozitor, comentă șoferul luând banii pentru bilet de la o femeie grasă cu două genți de voiaj, pline de cumpărăturile făcute dimineață.

Și exact cuvântul „îngrozitor” rostit în scoțiană m-a dus cu gândul înapoi, în trecut, m-a făcut să mă simt de parcă reveneam acasă.

Geamul era aburit. Am șters un petic și am privit afară cu speranță; ziduri de piatră, siluete neclare de mesteacăn argintiu și zadă. Mici răscruci se deschideau din când în când spre gospodăriile invizibile, pierdute în întuneric, dar până acum recunoscusem drumul și știam că într-o clipă vom traversa podul și vom ajunge, în sfârșit, pe strada principală a satului.

Eram așezată lângă fereastră.

— Scuzați-mă, am spus bărbatului de lângă mine. Trebuie să cobor la stația următoare.

— O, da. Nu este o zi prea bună.

Se ridică și rămase în picioare pe interval să-mi permită să trec.

— Nu. Este îngrozitor.

Mi-am făcut drum până în partea din față a autobuzului. Am traversat podul și în clipa următoare ne aflam acolo, opriți lângă trotuarul din fața magazinului doamnei McLaren.

Effie McLaren
Magazin general Lachlan
Oficiul poștal

indica firma de deasupra ușii, așa cum arătase de când reușeam să-mi amintesc. Ușa autobuzului se deschise. Am mulțumit șoferului și am coborât, urmată de unul sau doi pasageri.

— Da, da, spuneau toți. Este o zi îngrozitoare.

Plecară pe drumuri diferite, iar eu am rămas pe loc, pe trotuarul din stația de autobuz. Am așteptat până ce autobuzul a plecat; până ce zgomotul motorului care scrâșnea se stinse, în sus, dispărând după curba următoare a drumului. Liniștea se împlinea cu alte zgomote. Clipocitul râului, care bolborosea. Behăitul unor oi nevăzute. Foșnetul vântului prin pinii de pe coasta dealului ce se înălța deasupra mea. Totul binecuvântat de familiar. Neschimbat.

Eu și cei trei frați ai mei am venit pentru prima oară la Lachlan de un Paști, cu părinții noștri, când eu aveam cam zece ani. După asta, vacanța a devenit un eveniment anual. Casa noastră era în Edinburgh, unde tatăl meu era profesor, dar pentru că amândoi părinții iubeau pescuitul, închiriau în fiecare an aceeași vilioasă de la doamna Farquhar care locuia în ceea ce era cunoscut dintotdeauna sub numele de Casa mare.

Au fost vremuri minunate. În timp ce mama și tata stăteau lângă râu, sau ore întregi într-o barcă în mijlocul lacului, noi copiii eram lăsați în voia soartei, alergând nestăpâniți peste dealurile acoperite cu iarbă neagră, înotând în bazine cu apă rece ca gheața, căutând păstrăvi, sau hoinărind cu rucsacurile

în spinare spre un oarecare loc îndepărtat, plin de frumusețe. Câteodată, în diminețile de duminică, tatăl meu cânta la armoniu în biserica prezbiteriană; mama era rugată să demonstreze realizarea broderiei în stil italian la Institutul Rural al femeilor, iar eu cu frații mei ne alăturam elevilor din sat, în excursii sau la concerte.

Dar, cel mai bun lucru – și acesta oferea farmecul adevărat excursiilor noastre anuale – rămânea ospitalitatea nesfârșită a doamnei Farquhar. Văduvă și înaintată în vârstă, iubea cu sinceritate oamenii și exista întotdeauna în casa ei o colecție de prieteni, copiii acestora, nepoți și nepoate, și poate un fin sau doi.

Dintre toți acești copii, unul singur era nepotul ei, urmaș al unicului fiu al doamnei Farquhar.

De la început, în mod automat, am fost incluși în orice activitate ce se punea la cale. Partide de tenis sau vreo petrecere, sau cros sau vreun picnic. Îmi amintesc cum ușa de la intrare a casei rămânea întotdeauna deschisă; masa din sufragerie întinsă pentru mesele îmbelșugate ce urmau; focul din camera de zi întotdeauna aprins, vesel și primitor. Îmi amintesc narcisele și îmi închipui Casa mare din Lachlan în perioada Paștelui. În grupuri imense, în grădina pustie, îngrămădite în boluri în interior, invadând încăperile cu mireasma lor puternică.

Când i-am spus mamei, la telefon, că voi ajunge la Relkirk să lucrez timp de o lună, și-a amintit toate acestea și mi-a spus:

— Mă întreb dacă vei reuși să ajungi la Lachlan.

— Sunt sigură că voi avea o zi liberă. Altfel, mă voi prăbuși. Pot să prind un autobuz și să fac o vizită. Să merg să o văd pe doamna Farquhar.

— Dar... rosti mama fără să pară prea sigură.

— De ce să nu merg? Crezi că nu-și va aduce aminte de noi?

— Draga mea, bineînțeles că și-ar aminti și ar fi încântată să te vadă. Doar că nu cred că se simte prea bine... Am auzit ceva despre o congestie cerebrală sau un atac de inimă. Dar poate și-a revenit. Oricum, mai întâi să dai un telefon.

Dar n-am dat telefon. Căci recompensată cu o zi liberă, mam dus pur și simplu la stația de autobuz din Relkirk și mam urcat în autobuz. Iar acum, mă aflam aici, stând ca o nebună în ploaia nimicitoare și deja udă learcă. Am traversat îndreptându-mă spre poștă; clopoțelul de deasupra ușii a sunat, iar eu am fost întâmpinată de mirosul familiar de parafină amestecat cu portocale și cuișoare și aroma dulceagă a bomboanelor.

Magazinul era, ca întotdeauna, pustiu. Fusese mereu așa, în afară de cazul în care avea câțiva clienți care cumpărau timbre sau ciocolată, sau cutii cu piersici sau ață pentru nasturi. Doamna McLaren prefera să locuiască în camera din spate, dincolo de perdeaua din mărgel, unde își servea ceaiul și stătea de vorbă cu pisica ei. Acum o auzeam.

— Ei, Tiddles, să vedem cine poate fi?

Câțiva pași șovăitori și apăru printre mărgele, cu șorțul ei înflorat și bereta maro, adusă peste sprâncene. Nu o văzusem niciodată fără bereta aceasta. Fratele meu, Roger, susținea că sub ea nu avea păr și că era cheală ca și Kojak.

— Ei, cum s-a mai schimbat vremea. Dar cu ce vă pot fi de folos?

— Bună ziua, doamnă McLaren.

Mă privi peste tejghea, încruntându-se. Mi-am îndepărtat pălăria de lână, mi-am scuturat părul și deodată m-a recunoscut. A deschis gura încântată, ridicând mâinile în gestul clasic de uimire.

— Chiar ești Lavinia Hunter! Ce surpriză. Dumnezeuule, ceai mai crescut! Cred că a trecut ceva vreme de când ai fost aici ultima oară?

— Aproape cinci ani.

— V-am dus dorul.

— Și noi. Dar tatăl meu a murit și mama s-a dus să locuiască în Gloucestershire, lângă sora ei. Iar frații mei par a fi împrăștiați în toată lumea.

— Regret moartea tatălui tău. A fost un bărbat iubitor. Dar tu? Cu ce te ocupi?

— Sunt asistentă medicală.

— Dar asta-i minunat. La un spital?

— Nu. Am lucrat într-un spital. Dar acum acord asistență în particular. Sunt angajată la o familie din Relkirk, doar pentru o lună, unde am grijă de doi copii mai mari și un nounăscut.

Ar fi fost de datoria mea să vin mai devreme să vă văd, dar nu este prea ușor să-ți iei liber.

— Nicio problemă. Înțeleg.

— Îmi imaginam că aș putea să o vizitez pe doamna Farquhar.

Expresia veselă a doamnei McLaren deveni tristă și întunecată.

— O, draga mea. Biata doamnă Farquhar a avut o mică congestie cerebrală, iar starea ei s-a înrăutățit de atunci, după spusele tuturor. Casa este schimbată acum, dar nu în felul în care obișnuia să fie cu voi toți alergând în jurul ei. Doar bătrâna doamnă care se află la etaj, în patul ei, și cele două asistente, noapte și zi. Mary și Sandy Reekie sunt încă acolo, ea gătește, iar el are grijă de grădină, dar Mary spune că este înfiorător să gătești doar pentru asistente, căci biata doamnă Farquhar nu consumă mai mult de o ceșcuță cu mâncare ca pentru bebeluși.

— O, îmi pare rău. Atunci, nu crezi că ar fi inutil să merg să o văd?

— Și de ce nu? Ar putea avea o zi bună și atunci, cine știe ce bine i-ar face să vadă un chip tânăr și vesel?

— Nu mai vine nimeni să stea mai mult?

Era trist să-și imagineze casa cea mare așa de lugubră.

— Păi, n-ar merge. Mary Reekie mi-a spus că singura persoană pe care doamna Farquhar ar dori să o vadă ar fi Rory, și că i-a spus preotului, iar acesta i-a scris lui Rory, dar

Rory este în America și nu știu dacă există vreun răspuns la scrisoare.

Rory. Nepotul doamnei Farquhar. Ce o îndemnase pe doamna McLaren să scoată la iveală, așa de odată, numele lui? M-am uitat la ea peste tejghea, încercând să descopăr o licărire de intuiție inexplicabilă, proprie muntenilor. Dar ochii ei șterși rămaseră inocenți și mă întâmpinară cu o privire netulburată. Mi-am spus că n-ar putea ghici bățile care se porniseră în regiunea inimii mele doar la rostirea numelui său. Rory Farquhar. Întotdeauna fusese pentru mine doar Rory și așa avea să rămână, dar numele său era ortografiat în engleză, Ruaraidh.

M-am îndrăgostit de Rory într-o primăvară însorită, de neuitat, când aveam șaisprezece ani, iar el douăzeci și doi. Nu mai fusesem niciodată îndrăgostită și efectul acestei iubiri a fost transformarea mea într-o persoană extrem de receptivă, dar nu și visătoare, astfel încât, obiectele neobservate mai înainte au devenit frumoase; frunzele și arborii, florile, scaunele, vasele, lumina focului – totul era atins de efectul magic al unor experiențe pline de vrajă, de parcă niciodată înainte nu văzusem niciunul dintre aceste obiecte obișnuite, zi de zi.

În primăvara aceea au organizat numeroase picnicuri, au înotat și au jucat tenis, dar cele mai plăcute au fost momentele de trândăvie, de intimitate, când au ajuns să se cunoască mai bine unul pe celălalt. Stătea întinsă pe pajiștea din fața Casei

mari și îl urmărea cum exersa aruncarea undiței, folosind un ghemuleț de lână, în loc de muscă, pentru a da greutate firului. Seara, porneau alături către fermă pentru a lua laptele sau o ajutau pe nevasta fermierului să hrănească, cu biberonul, mielul părăsit de mama sa ce își găsisese adăpost în bucătărie, în fața căminului.

Totdeauna la sfârșitul vacanțelor, doamna Farquhar organiza o mică petrecere. Vechea sală de biliard era golită de mobilă și aduceau un magnetofon și dansau dansuri populare scoțiene. În ultima vacanță, Rory purtase vechiul kilt și o cămașă de culoare kaki care aparținuseră tatălui său; învățase pașii de dans și împreună au dansat până și-a pierdut suflarea. Când seara a luat sfârșit a sărutat-o și povestea s-a încheiat. Căci Rory a plecat a doua zi dimineață și niciodată nu reușisem să înțeleg semnificația sărutului. Fusesse vorba de afecțiune sau de un rămas bun?

După plecarea lui, trăise într-o lume populată de fantome: primea scrisori și telefoane imaginare și Rory înțelegea că nu era capabil să trăiască fără ea. Dar realitatea era alta: Rory a început lucrul, la Londra, la aceeași companie pentru care lucra tatăl său și mai târziu nu a revenit la Lachlan, de Paște. Zilele libere din primăvară le petrecuse la ski așa cum îi spusese doamna Farquhar. Și-l imagina înconjurat de fete bogate și se simțea bolnavă de gelozie.

Odată am furat o fotografie de-a lui Rory dintr-un album descoperit în biblioteca doamnei Farquhar. Se desprinsese și căzuse din paginile vechi așa că nu a fost furt cu adevărat. Am

ridicat-o și am pus-o în buzunar, iar mai târziu, între paginile agendei mele. Am păstrat-o mereu, deși nu l-am mai revăzut pe Rory, iar de la moartea tatălui meu am încetat să mai venim la Lachlan. Nu mai aflasem nicio veste despre el.

Iar acum, doamna McLaren îi pronunță numele, iar eu îmi amintisem de acel tânăr Rory, cu kiltul său uzat, cu fața îmbujorată și părul negru.

— Ce face în America?

— O, niște afaceri în New York. Și tatăl său a murit, știi.

— Presupun că Rory este acum căsătorit și are un cârd de copii.

— Nu, nu. Rory nu s-a căsătorit.

Am mai stat de vorbă și apoi am cumpărat niște ciocolată de la ea, i-am spus la revedere, am ieșit din magazin și am pornit în direcția Casei mari. Am rupt hârtia de la ciocolată și am mușcat o bucată. Mâncată astfel, sub cerul liber, avea exact gustul de altădată.

„Voi merge doar să o văd, mi-am spus. Doar voi merge și voi suna la ușă, iar dacă asistenta mă va trimite la plimbare, nu va avea importanță.”

O femeie venea spre mine, cu un coș de cumpărături. Era îmbrăcată în ținuta tradițională a femeii de la țară, cu batic, fustă din tweed și vestă matlasată, în verdele acela îngrozitor.

„Nu pot să fac tot drumul ăsta fără să nu încerc.” Femeia s-a oprit.

— Lavinia.

M-am oprit și eu. Cu siguranță, era ziua revederilor. Inima mea a tresărit dezamăgită.

— Bună ziua, doamnă Felham.

Iat-o, se afla în fața mea. Stella Felham, singura femeie din sat pe care mama n-a reușit niciodată să o placă. Împreună cu soțul ei, care fusese avocat, își construiseră o casă în Lachlan, după pensionarea lui, stabilindu-se aici pentru totdeauna. El era un pescar maniac și întotdeauna spunea „Undițe întinse” în loc de „Noroc” când servea o băutură, iar ea era extrem de activă și își petrecea cea mai mare parte a timpului încercând să forțeze doamnele satului să participe la conferințe filosofice sau să se implice în acțiuni caritabile. Doamnele satului erau amabile și încântătoare dar, în ciuda entuziasmului Stellei Felham, acțiunile nu erau niciodată profitabile. Nu și-a putut imagina niciodată de ce, iar ele erau prea cumsecade ca să-i spună.

— Ce surpriză! Nu-mi venea să cred că erai chiar tu. Ce Dumnezeu faci aici?

I-am spus ceea ce-i spuseseam și doamnei McLaren.

— Dar, draga mea, trebuie să vii să ne vizitezi. Lionel s-ar bucura să te vadă pentru o clipă. „Undițe întinse” oricum, este foarte plictisit astăzi. Intenționa să meargă la pescuit, dar s-a anulat.

— Este... este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar, de fapt, sunt în drum spre doamna Farquhar.

— Doamna Farquhar! Vocea ei se ridică cu o octavă. Dar nu ți-a spus nimeni? Este pe moarte.

Îmi doream să o pot lovi.

— A suferit comoția aceea groaznică acum câteva luni. Dumnezeuule! Asistente, zi și noapte. Nu este bine să mergi la ea. Zace ca un buștean. Facem tot ce se poate, bineînțeles, dar mă tem că vizitele sunt doar o pierdere de vreme. Ce trist! Ce minunată era și ce lucruri bune a făcut pentru sat!

Cât despre acel Rory... se află la New York și nici nu a venit să o vadă. Îți imaginezi?! Când de fapt el va moșteni locul acesta...

Nu mai suportam pe nimeni să vorbească despre Rory și în mod sigur nu pe Stella Felham.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec. Nu am prea mult timp la dispoziție, până la ultimul autobuz, înapoi către Relkirk.

— Deci vei merge la Casa mare? Întrebă pe un ton de parcă o înfruntam în mod conștient.

— Da.

— Foarte bine. Dar dacă vei avea o clipă liberă înainte de a porni către autobuz treci pe la noi neapărat. Lionel îți va oferi ceva de băut.

— Ce amabil!

M-am depărtat de ea, m-am întors și am lăsat-o acolo, privind în urma mea de parcă eram nebună. Ceea ce probabil era adevărat.

Nu mi-l puteam imagina pe Rory locuind la New York. Exista probabil un motiv foarte întemeiat pentru care nu răspunsese la scrisoarea preotului și nici nu venise acasă. Am mers mult cu pași sprinteni, urcând dealul și de-a lungul

drumului îngust ce ducea către porțile Casei Mari. Când am ajuns s-au ivit înaintea mea, larg deschise. Nu am luat-o pe alee ci pe scurtătură, prin grădina pustie, printre mulțimile de narcise ude. Erau încă boboci, închise în fața ploii. Am mers pe sub copaci și am deschis poarta înaltă din ocolul căprioarelor. Dincolo de gard se întindea pajiștea a cărei iarbă fusese lăsată să crească în voie și rododendroni și azalee. Apoi urca până la terasa acoperită cu pietriș aflată în fața casei. Prin ceață casa prindea contur. Casa bătrână, înaltă, din piatră roșie, făcând corp comun cu sera era împodobită cu un turnuleț ce se ridica deasupra ușii de la intrare. Ușa exterioară era deschisă așa că am traversat pajiștea, am trecut peste terasa acoperită cu pietriș, apoi am pășit pe verandă și am sunat. Clinchetul clopoțelului nu se stinsese încă în încăperile din spate când eu deschiseseam deja ușa interioară cu geamuri și trecusem pragul.

Era o liniște deplină. Foarte curat. Pe masa din hol nu se afla nicio floare, câinii nu lătrau, iar glasurile copiilor nu sfâșiau tăcerea. Mirosea a pin și a pastă de lustruit și de asemenea persista o boare de dezinfectant, infirmiere, spital, așa de familiară mie, încât am sesizat-o imediat.

Am înaintat spre mijlocul holului și mi-am scos pălăria. Mi-am înălțat privirea spre scara pustie și am întrebat fără să strig prea tare:

— Este cineva acasă?

În loc de răspuns se auziră pași pe coridorul de deasupra. Nu pașii sprinteni, cu tălpi de cauciuc ai unei asistente

profesioniste, ci pași grei, masculini. Sandy Reekie, mi-am spus, se afla la etajul superior să umple coșurile cu bușteni pentru focul suferinței. Am așteptat.

Pașii au început să coboare. Au ajuns la jumătatea palierului și s-au oprit. Proprietarul lor apăru ca o siluetă proiectată în lumina de la fereastra scării. Nu era Sandy Reekie, pe care mi-l aminteam musculos și cu umerii încovoiați. Ci era un bărbat înalt îmbrăcat într-un kilt și un pulover gros.

— Cine este? întrebă el și apoi îmi văzu fața întoarsă în direcția lui.

Ochii noștri se întâlniră. Urmă o tăcere prelungită. Apoi, pentru a treia oară în ziua aceea, o persoană îmi pronunță numele.

— Lavinia.

Iar eu am rostit simplu.

— Rory.

Continua să coboare scările cu mâna pe balustradă.

Traversă holul și îmi luă mâna.

— Nu-mi vine să cred, spuse el și apoi mă sărută pe obraz.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Toți mi-au spus că ești la New York.

— Am venit cu avionul acum două seri. Sunt aici abia de azi.

— Cum se simte bunica ta?

— Se stinge, răspunse el, altfel decât Stella Felham, liniștit și delicat, de parcă îmi spunea că doamna Farquhar aproape adormise.

— Am venit să o văd.

— De unde? De unde vii?

— Relkirk. Lucrez acolo, asistentă pentru o lună. Am o zi liberă. M-am gândit să vin la Lachlan. Mama mi-a spus că doamna Farquhar a fost bolnavă, dar m-am gândit că poate se simte mai bine.

— Sunt două asistente cu ea, timp de douăzeci și patru de ore. Dar sora de zi a dorit să meargă la cumpărături în Relkirk, așa că i-am împrumutat mașina și i-am spus că voi avea eu grijă de bunica.

Făcu o pauză, ezitând, dar apoi spuse:

— Este focul aprins în camera de zi. Să mergem acolo. Va fi mai plăcut. Și în plus, ești udă learcă.

Era într-adevăr mai plăcut. A pus bușteni pe foc și flăcările s-au ridicat pârâind. Mi-am scos hanoracul ud și mi-am încălzit mâinile, umflate și roșii, la foc. El mi-a cerut să-i povestesc totul despre mine, așa că i-am povestit, și când terminasem cu toate veștile de familie, mă încălzisem de-a binelea. Când ceasul de pe polița căminului bătu ora patru, mă lăsă lângă foc și plecă să pună ceainicul pentru ceai. Am rămas lângă focul foarte plăcut și vesel, așteptându-l. Când se reîntoarse cu o tavă, cești, un ceainic și un rest de turtă dulce, găsit într-o cutie, l-am întrebat:

— Ce-mi spui despre tine? Eu ți-am spus totul despre familia noastră. Acum este rândul tău.

— Nu sunt prea multe de povestit. Am lucrat cu tatăl meu pentru puțin timp și pe urmă, după ce a murit, am plecat la

San Francisco. Când s-a îmbolnăvit așa grav bunica mă aflam acolo. De aceea mi-a luat timp pentru a mă întoarce.

— Ai primit o scrisoare de la preot.

Turnam ceaiul. El stătea în fotoliu și mă urmărea zâmbind.

— Zvonurile din Lachlan nu greșesc niciodată. Cine ți-a spus?

— Doamna McLaren în magazin. Și am întâlnit-o și pe doamna Felham.

— Femeia aceea! Este bună să provoace încurcături și nimic altceva. Nu contenește cu telefoanele, dă ordine contradictorii asistentelor și le spune celor doi Reekie ce au de făcut.

— Mi-a spus că doamna Farquhar zace ca un buștean și că este inutil să vin să o văd.

— Asta din cauză că nu i s-a permis să se apropie de casă și este teribil de geloasă dacă altcineva reușește.

— Sunt sigură că are intenții bune. Cel puțin așa obișnuia să spună mama întotdeauna despre ea. Continuă cu America.

— Păi, oricum, am primit o scrisoare de la preot, dar n-am citit-o până nu m-am întors la New York. Am prins primul zbor posibil spre casă.

— Și dacă ea... când va muri... ce se va întâmpla cu casa?

— Îmi va reveni mie și sunt foarte norocos. Dar ce naiba voi face cu ea?

— Ai putea să renunți a mai fi un om de afaceri întreprinzător și să te retragi la țară ca să te dedici cultivării pământului.

— Probabil aş încheia-o ca Lionel Felham, spunând „Undițe întinse” de fiecare dată când aş bea un pahar.

— Nu cred că se va întâmpla așa.

Zâmbi din nou.

— Dar cultivarea pământului este tocmai cea mai dinamică afacere care merge azi. Ar trebui să mă întorc la colegiu, să o iau de la capăt și să învăț totul.

— Foarte mulți oameni fac acest lucru. Ai putea merge la Cirencester. Să frecventezi ceea ce se numește cursul de gin cu apă tonică. Așa i se spune cursului pentru studenți maturi, ofițeri în retragere și alte categorii.

— Cum de știi așa de multe despre asta?

— Mama locuiește cam la cinci mile de Cirencester.

Râse și într-o clipă arătă la fel de tânăr cum mi-l aminteam.

— Și atunci aş fi lângă tine din nou. Cred că asta ar fi cea mai mare ispită. Va trebui să mă gândesc serios. Deveni din nou gânditor. Cel mai bine ar fi să păstrez locul acesta. Ce vremuri minunate am trăit! Ce vremuri minuna te am putea trăi din nou. Îți amintești cum mergeam după lapte? Și cum hrăneai mielul cu biberonul?

— N-am uitat.

— Și serile când dansam reel¹...

¹ *Reel* = dans popular scoțian.

Am continuat să discutăm, împărtășind amintiri, până când ceasul a bătut ora cinci. Nu-mi venea să cred că timpul a trecut așa de repede. Am pus pe masă ceașca goală și m-am ridicat.

— Rory, trebuie să plec, altfel pierd autobuzul.

— Te-aș duce eu cu mașina, dar am împrumutat-o asistentei și, oricum, nu o pot părăsi pe bunica.

Ezită.

— Vrei să urci să o vezi? L-am privit și i-am spus:

— Nu vreau să semăn cu Stella Felham. Am dorit să o revăd. Am dorit să stau de vorbă cu ea. Dar acum, cred că vreau doar să-mi iau rămas bun.

Mă luă de mână.

— Atunci, vino, spuse el.

Am ieșit din cameră și am urcat scările ținându-ne de mână. La capătul coridorului se afla o ușă deschisă și mirosul de spital deveni mai puternic. Și iată-ne în dormitorul mare, cochet, ușor demodat, în care doamna Farquhar dormise din ziua când sosise în Lachlan, ca mireasă. În ciuda prezenței asistentelor, rămânea o cameră caldă și primitoare, extrem de feminină cu periile argintii de pe masa de toaletă, fotografiile aflate peste tot și perdelele trase la ferestrele mari.

Ne-am apropiat de pat. I-am privit fața, senină și frumoasă încă, ochii închiși, mâna zbârcită, întinsă liniștit pe îndoitura cearșafului de in. I-am luat mâna. Am simțit-o caldă și încă vibrând de viață. Purta o jachetă de noapte din lână roz deschis, căptușită cu sifon de mătase. O

panglică de satin stătea provocatoare la gât, de parcă o așezase acolo chiar doamna Farquhar.

— Bunico, rosti Rory.

Am crezut că dormea, dar a deschis ochii și a înălțat privirea spre el, iar apoi a întors capul și m-a privit. Timp de o clipă, ochii albaștri rămăseseră nedumeriți și inexpresivi, dar apoi, încet, se însuflețiră. Faptul că mă recunoscuse, îi făcu strălucitori. Își apropie degetele de ale mele, un zâmbet îi atinse gura încrețită, și încet, dar destul de clar, îmi rosti numele.

— Lavinia.

Am rămas preț de câteva minute. Am vorbit, schimbând un cuvânt sau două, apoi a închis ochii din nou. M-am aplecat repede și am sărutat-o. Degetele ei slăbiră strânsoarea, mi-am retras mâna și m-am depărtat.

Mi-am luat rămas bun, dar nu cu voce tare. Apoi Rory și-a petrecut brațul în jurul meu și m-a făcut să mă întorc. Am ieșit și am lăsat-o singură.

Plângeam. N-am reușit să găsesc o batistă, dar Rory avea una și mi-a șters lacrimile, și în cele din urmă, am izbutit să mi stăpânesc plânsul. Am coborât și ne-am întors în camera de zi, mi-am pus hanoracul și pălăria. Apoi am spus:

— Mulțumesc că m-ai lăsat să o văd.

— Nu trebuie să fii tristă.

— Trebuie să plec. Trebuie să prind autobuzul. Să-mi spui ce vei hotărî.

— Îți voi spune. Când am să iau o hotărâre.

Am părăsit încăperea, am traversat holul și am ieșit. Era mai rece și mai umed ca oricând, dar aerul mirosea a iarbă neagră și a turbă și de-a curmezișul cerului, undeva, dincolo de norii de ploaie, o pasăre de pradă zbura nevăzută, în căutare de stridii, țipându-și cântarea singuratică.

— Te vei descurca?

— Sigur că da.

— Știi drumul?

Am zâmbit.

— Bineînțeles.

Am întins mâna.

— La revedere, Rory.

Îmi luă mâna, mă trase aproape și mă sărută.

— N-am de gând să-mi iau rămas bun, îmi spuse el. Voi spune ce spun întotdeauna americanii. Ai grijă. Nu sună așa categoric. Doar ai grijă.

Am încuviințat mișcând capul. Mi-a dat drumul la mână, m-am întors și m-am îndepărtat coborând prin iarbă și apoi prin tunelul ceșos pe sub copaci, printre azaleele și narcisele clătinate de vânt, nădăjduind în apropiata zi cu soare și căldură.

Jocul dragostei

Acesta era adevăratul început al vieții lor împreună. Luna de miere se terminase. În acea dimineață Julian se întoarse la

biroul său din Londra, iar acum se afla în drum spre Putney, căminul său.

Cu sentimentul bărbatului căsătorit de multă vreme, își găsi cheia, dar înainte să aibă timp să o introducă în broască, Amanda îi deschise ușa. Acesta era unul dintre cele mai importante lucruri din viața sa, să pășească în. Interiorul casei sale, să închidă ușa în urma lui și să-și îmbrățișeze soția.

Când ea reuși să vorbească, spuse:

— Dar nici nu ți-ai scos haina.

— N-am avut timp.

În aer plutea o aromă foarte plăcută. Peste umărul ei, observă masa micuță, așezată în holul folosit ca sufragerie. Paharele primite ca dar de nuntă și fața de masă, argintăria dăruită de mama lui, licărind în lumina plăcută.

— Dar, dragul meu...

Simțea atingerea pieptului Amandei, talia ei îngustă, curba rotundă a spatelui ei elegant. Spuse:

— Fii liniștită. Trebuie să înțelegi că am timp doar pentru lucrurile de primă necesitate...

În dimineața următoare, la birou, sună telefonul. Era Tommy Benham.

— Sunt încântat că te afli din nou la Londra, Julian. Ești de acord cu Wentworth pentru sâmbătă? Am aranjat cu Roger și Martin pentru ora zece.

Julian nu răspunse imediat.

Amanda știa despre Tommy și golf. Înainte de a fi logodiți, și după aceea, acceptase resemnată faptul că sâmbetele, și

uneori și duminicile, aparțineau golfului. Dar această sâmbătă era prima din adevărata lor viață împreună și era posibil ca ea să dorească să o petreacă în compania lui.

— Eu... nu sunt sigur, Tommy.

Tommy se simți ofensat.

— Ce vrei să spui cu asta? Nu poți să-ți schimbi stilul de viață doar pentru că ai o soție! În plus, ea nu a avut nimic împotriva nici înainte, așa că de ce ar avea acum?

Acesta este esențialul.

— Poate ar trebui să discut...

— Nicio discuție, prin urmare nu comentăm. Prezintă situația ca un *fait accompli*. Poți să fii acolo pe la zece?

— Da, sigur, dar...

— Minunat, te salutăm. Pe curând. Și

Tommy închise.

Seara, în drum spre casă, Julian se opri și cumpără soției sale flori.

„O să-i placă”, își spuse satisfăcut.

„Va bănuși că ceva nu este în regulă”, interveni o voce ironică în mintea sa. „Probabil va crede că flirtezi cu una dintre dactilografe.”

„Dar este ridicol. Știe că joc golf la sfârșit de săptămână. Numai că... ei bine, este prima oară de când suntem căsătoriți. Dar Tommy avea dreptate. Prezintă situația ca un *flit accompli*. Să fi căsătorit nu înseamnă să-ți schimbi stilul de

viață. Compromisuri, în regulă, dar nu o schimbare totală a obiceiurilor.”

„Cine are de gând să facă compromisuri?”, ironiză vocea.
„Ea sau tu?”

Julian nu răspunse la aceste întrebări.

În definitiv, era absolut onest. O găsi pe Amanda în grădină, murdară de pământ și cu părul ei blond revărsat peste față.

Julian scoase florile, pe care le ascunsese la spate, cu aerul unui magician de succes.

— Le-am cumpărat, spuse el, pentru că mă simt ca un nenorocit. Dimineață m-a sunat Tommy și i-am spus că voi juca golf cu el sâmbătă, și de atunci mă muștră conștiința.

Cu fața îngropată între flori, Amanda își ridică privirea, uimită și râzând.

— Dar de ce ar trebui să te mustre, dragul meu?

— Nu-ți pasă?

— Păi, nu poți să spui că ar fi prima oară când se întâmplă!

Simți un val de iubire pentru ea. O îmbrățișă și o sărută cu pasiune.

Sâmbătă a fost o zi frumoasă. Wentworth, încălzit de soare și porțiunile de parcurs cu iarbă întinse înaintea lor, ispititoare și catifelate. Julian, avându-l drept coechipier pe Tommy, nu putea greși într-o asemenea zi.

La întoarcerea spre casă, avea mintea plină de gânduri plăcute și generoase. Se gândi că va ieși cu Amanda la restaurant, dar când intră în casă, descoperi că ea deja

pregătise musacaua după rețeta ei specială, așa că au deschis o sticlă cu vin și au cinat acasă.

Amanda purta un halat oriental lung, galben, pe care i-l cumpăraseră când se aflau în luna de miere la New York, iar părul îi cădea peste umeri ca o perdea din mătase de culoare deschisă.

— Să fac o cafea? întrebă ea.

Întinse mâna și îi mângâie părul blond.

— Mai târziu...

Sâmbăta următoare jucă din nou golf și la fel și în cea de-a

treia. Weekendul următor, partida a fost stabilită pentru duminică, iar el a acceptat acest aranjament cu inima ușoară.

— Nu jucăm sâmbăta aceasta, îi spuse el Amandei când s-a întors acasă. În schimb, jucăm duminică.

— Duminică?

— Da, răspuse el turnându-și băutura în pahar și trântindu-se în fotoliu cu ziarul de seară.

— De ce duminică?

Absorbit de prețurile acțiunilor, pierdu un anume ton din glasul ei.

— O, Tommy a renunțat la ziua de sâmbătă.

— Am spus că vom merge în vizită la părinții mei duminică.

— Poftim?

Nu mai era nervoasă, ci doar politicoasă.

— O, regret. Dar vor înțelege. Sună-i și spune-le că vom veni în alt weekend.

Se concentrează din nou asupra prețurilor acțiunilor, iar Amanda nu a mai spus nimic.

Duminica a fost un eșec. A plouat fără oprire. Tommy era mahmur după seara de sâmbătă, iar Julian a jucat un fel de golf care ar fi făcut pe oricine să jure că-și va arunca afurisitele de crose și se va apuca de alt sport. S-a întors acasă posomorât și într-o proastă dispoziție care s-a accentuat când a descoperit casa pustie.

—

A bătut casa fără niciun rost, ca în cele din urmă să urce și să facă o baie. În timp ce se afla cufundat în cadă, Amanda sa întors acasă.

— Unde ai fost? o interpelă el furios.

Am fost la părinții meu. Am spus că voi merge.

Cum ai ajuns acolo? Vreau să spun că mașina era la mine.

— Cu trenul, iar la întoarcere cineva foarte amabil m-a adus cu mașina până aici.

— N-am știut unde ești.

— Ei, acum știi, nu-i așa?

Îl sărută cu răceală.

— Și nu-mi povesti ce fel de zi ai avut pentru că știu.

Îngrozitoare.

— De unde știi?

— Se vede după fața ta.

— Ce avem la cină?

— Ouă jumări.

— Ouă jumări? Sunt mort de foame. Am mâncat doar un sandviș la prânz.

— În schimb, eu am servit un prânz de duminică complet, așa că nu sunt câtuși de puțin flămândă. Ouă jumări, a spus și a închis ușa în urma ei.

Julian a spus că aceasta a fost prima lor ceartă. Nu chiar o ceartă, ci un moment de răceală. Dar suficient să-l facă să se simtă îngrozitor și a doua zi să-i cumpere din nou flori, în

—

—
drum spre casă, să facă dragoste cu ea îndată ce a ajuns acasă și, după asta, să o invite în oraș.

Totul era perfect din nou. Când Tommy sună să stabilească partida din sâmbăta următoare, Julian acceptă bucuros.

Seara, o găsi pe Amanda cocoțată pe o scară, în baie, văruind tavanul alb.

Pentru numele lui Dumnezeu, fii atentă!

Sunt, a răspuns ea și s-a aplecat spre el să o sărute. Nu crezi că arată mai bine?

Priviră amândoi spre tavan.

— M-am gândit să facem pereții galben-pai ca să-i asortăm cu cada și să luăm și un covoraș nou, verde.

— Un covoraș?

— Nu fii nesuferit. Putem găsi unul ieftin. Sunt de vânzare pe High Street. Putem merge să vedem sâmbătă.

S-a întors la treaba ei. Urmă o pauză în care Julian, pe moment în defensivă, cântări situația. Apoi, spuse direct:

— Nu pot să merg sâmbătă. Joc golf.

— Am crezut că joci duminică.

— Nu, asta a fost săptămâna trecută.

Urmă o altă pauză. Amanda spuse:

— Înțeleg.

În seara aceea îi vorbi foarte puțin, iar când se întâmplă, folosi cea mai politicoasă manieră. După cină, au mers în camera de zi, iar ea a deschis televizorul. El l-a închis și a rostit:

— Amanda.

—

—

— Vreau să mă uit.

— Păi, nu poți să te uiți pentru că vei sta de vorbă cu mine.

— Nu, nu am de gând.

— Eu da. Nu intenționez să devin genul de soț care merge la cumpărături cu soția, sâmbăta dimineața și taie iarba din grădină, duminica după-amiaza. Este suficient de clar?

— Presupun că eu sunt cea care trebuie să facă cumpărături și să taie iarba.

— Poți să faci ce-ți place. Ne întâlnim în fiecare zi... Ce crezi că fac, când tu ești la birou, toată ziua?

—

—

Nu trebuie să faci nimic. Ai avut o slujbă minunată, dar ai lăsat-o baltă pentru că ai spus că dorești să fi gospodină. “

— Și ce-i cu asta? Înseamnă că trebuie să-mi petrec restul vieții pe cont propriu, adaptându-mi planurile golfului tău afurisit?

— Păi, ce dorești să faci?

— Mi-e perfect egal ce fac – dar nu doresc să fac singură. Înțelegi lucrul acesta? Nu vreau să fac singură!

De data aceasta a fost o ceartă adevărată, iritantă și ranchiunoasă. Dimineață, disensiunea plutea încă între ei. El o sărută de rămas bun, dar ea își întoarse capul și el plecă furios.

Ziua trecu monotonă, agasantă și împovărată de frustrări. La sfârșitul ei, simți nevoia unei companii liniștite și înțelegătoare. Cineva cu experiență și înțelepciune care să-l liniștească.

Exista o singură persoană care se potrivea acestei cerințe și Julian se îndreptă spre ea. Nașa lui.

— Julian, rosti ea. Ce surpriză minunată! Intră.

Se uită la ea cu afecțiune. Arătând bine la cei șaiszeci de ani ai ei, era la fel de drăguță și veselă ca întotdeauna. Fusese prietena mamei, și nu rudă, dar el o numise mereu mătușa Nora. Nora Stockforth.

Îi povesti totul. Despre luna de miere în New York, despre casa cea nouă.

— Și ce face Amanda?

— Bine.

—

Urmă un moment de tăcere. Mătușa Nora îi umplu din nou paharul. Pentru că se așezase la loc, el își ridică privirea spre ea. O auzi rostind cu blândețe:

Parcă nu pari așa de convins.

— Se simte bine. Doar că ea...

Și atunci, totul ieși la iveală. Îi povesti despre Tommy și partidele săptămânale de golf. Îi povesti despre Amanda care știa întotdeauna despre aceste aranjamente, dar niciodată nu se supăra. Dar acum...

— Acum se supără...

— Este așa de ridicol. Este vorba doar despre o zi din săptămână. Nu se referă la faptul că dorește să facă ceva în special, dar spune că nu dorește să facă singură.

Mătușa Nora spuse:

— Sper că nu-mi ceri să fac vreun comentariu.

Julian se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Nu mi-ar trece niciodată prin cap să iau partea cuiva. Dar cred că ai făcut bine că ai venit să stai de vorbă cu mine. Uneori, doar faptul că discuți despre anumite lucruri te ajută să-ți păstrezi simțul proporției.

— Consideri că mi l-am pierdut?

— Nu, n-am vrut să spun asta. Dar cred că trebuie să privești mai atent lucrurile. Am considerat întotdeauna că o căsnicie abia începută seamănă puțin cu un copilaș. Are nevoie să fie cocoloșită și iubită în primii doi ani, să se simtă în siguranță. Acum este momentul când tu și Amanda trebuie

—
să vă gândiți la lucrul acesta. Este vremea când vă modelați viața împreună, ca atunci când vremurile rele vor veni – și vor veni – să existe ceva de care să vă amintiți, să rămâneți împreună.

— Crezi că sunt egoist?

— Ți-am spus, nu intenționez să comentez.

Crezi că protestele ei sunt justificate?

Mătușa Nora râse.

— Cred că dacă ea protestează, n-ai de ce să-ți faci prea multe griji. Problema va fi atunci când ea va înceta să protesteze.

— Ce fel de problemă? întrebă el, punând paharul pe masă.

— Te las să aflu singur răspunsul. Și acum cred că ar trebui să pleci, altfel Amanda își va închipui că ai avut un accident groaznic.

Era încă într-o dispoziție meditativă când ajunse acasă. Amanda îi deschise ușa, înainte să aibă timp să-și găsească cheile. Rămăseseră privindu-se unul pe celălalt într-o atitudine solemnă.

Apoi, ea zâmbi:

— Bună.

Totul era în ordine.

— Iubito, rosti el pășind înăuntru și sărutând-o. Îmi pare rău pentru tot.

— O, Julian, și mie îmi pare rău. Ai avut o zi bună?

—

— Nu, dar acum este perfect. Am întârziat puțin pentru că am trecut să o văd pe mătușa Nora în drum spre casă. Îți transmite toată dragostea ei, bineînțeles.

Mai târziu, Amanda spuse la întâmplare:

— Aș putea lua mașina mâine?

— Da, desigur. Mergi undeva anume?

— Nu, răspunse ea, fără să-l privească. Doar că s-ar putea să am nevoie de ea, asta-i tot.

El aștepta să-i spună mai mult, dar nu se întâmplă nimic. De ce dorea mașina? Probabil intenționa să ia prânzul în

oraș cu o prietenă.

Seara următoare, când a ajuns acasă, Amanda se uita la televizor, îmbrăcată în hainele cele mai elegante.

— Cum te-ai descurcat? o întrebă el, așteptând să-i povestească totul despre cum își petrecuse ziua.

Dar ea răspunse scurt:

— Foarte bine.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, mulțumesc.

Părea atentă la televizor, așa că o lăsă și intră în bucătărie după o bere. În timp ce deschidea ușa frigiderului se opri brusc. Cuvintele mătușii Nora sunară ca un clopoțel: „Problema va fi atunci când ea va înceta să protesteze”.

În mod evident, Amanda încetase să protesteze. Ce se întâmpla cu ea? Și de ce aceste haine?

Examinând situația cu atenție, a întrebat:

— Ei, cum merge baia?

— N-am avut timp să mă ocup de asta astăzi.

— Mai dorești încă să cumperi covorașul? Aș putea să-l sun pe Tommy să-și găsească pe altcineva pentru sâmbătă.

Amanda râse.

— O, nu este așa de important. N-are rost să-ți schimbi planurile.

— Dar...

— Oricum, probabil voi fi ocupată sâmbătă, îi tăie ea scurt elanul și atitudinea mărinimoasă.

Se uită la ceas.

— Când dorești să mănânci?

Nu mai dorea să mănânce. Stomacul său era un gol sondat de presupuneri înspăimântătoare. Nu o mai interesa că rămâne singură. Avea propria ei ocupație... întâlniri.

Rendez-vous-uri?

Dar n-ar... nu Amanda.

Dar de ce nu? Era tânără și atrăgătoare. Înainte ca Julian să-și definească intențiile față de ea, existaseră o mulțime de bărbați tineri care așteptau să o ducă la plimbare.

— Julian, te-am întrebat când dorești să mănânci?

Se uită lung la ea, de parcă nu o mai văzuse niciodată înainte. Reuși să rostească, cu o piedică inexplicabilă în gât:

— Oricând.

Se descoperi tânjind după o răceală, o gripă – orice i-ar fi susținut o scuză incontestabilă ca să nu joace golf sâmbătă, la Wentworth. Dar sănătatea lui, încăpățânată, rămânea de neatins. Când plecă, Amanda se afla încă în pat, deși nu era un fapt obișnuit.

Jucă într-o stare de letargie. În cele din urmă, Tommy se simți îndemnat să-l întrebe:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic.

— Pari un pic preocupat. Suntem în scădere cu șapte, știi.

În mod inevitabil, au fost bătuți în teren și Tommy nu a fost încântat. A fost chiar mai puțin încântat când Julian s-a scuzat spunând că nu mai joacă a doua rundă și că intenționează să plece acasă.

— Este ceva în neregulă, spuse Tommy.

— De ce ar trebui să fie ceva în neregulă?

— Doar gândul că ai început să semeni cu un soț. Amanda este cauza, nu? Trebuie să te impui, Julian.

„Nebun tâmpit”, gândi Julian, deplasându-se furtunos spre Londra. „Ce știe el? Semăn cu un soț, într-adevăr. Dar cu ce se așteaptă să semăn? Cu Miss Univers?”

Dar, în timp ce se întorcea, în sfârșit, pe străduța lor înșiruită cu arbori, toate aceste nimicuri păreau lipsite de sens. Casa era pustie.

Se uită la ceas. Era ora patru. Ce făcea? Unde era? Ar fi putut să-i lase un bilet, dar nu era nimic. Doar zgomotul frigiderului și mirosul de ceară.

Se gândi, „Nu se mai întoarce”. Perspectiva adevărată îl lăsa fără vlagă și tremurând. Nu Amanda. Nu răs, nu săpat în grădină, nu certuri. Nu dragoste. Sfârșitul iubirii.

Își lăasă geanta cu crose la piciorul scării. Păși peste ele și se așeză pe treapta de jos pentru că nu părea să fie nicăieri mai bine.

Se duse cu gândul înapoi. În duminica aceea, când plecase să ia prânzul cu părinții ei și a fost adusă cu mașina acasă. Cine o adusesse? Julian nu se interesase niciodată, dar acum știa că fusese Guy Elanthorpe.

Guy Hanthorpe fusese prietenul cel mai credincios al

Amandei. O cunoscuse dintotdeauna căci părinții lor erau vecini, la țară. El era agent de bursă, prosper și distins. Julian,

care era îndesat și negricios, îl antipatizase și îl detestase pe Guy cel blond și înalt.

Poate că se întâlniseră, în secret, chiar de când Julian o adusese de la New York.

Se afla încă acolo, în întuneric, la capătul scărilor, făcând presupuneri prostești, plăsmuind fantezii distrugătoare, când auzi zgomotul unei mașini.

Se opri în fața casei, se auzi zgomot de uși deschise și apoi închise, voci și pași pe alee.

Se ridică și se repezi la fereastra deschisă.

Era Amanda. Însoțită de Guy.

— Iubitule, te-ai întors! se arătă Amanda uimită.

Julian nu spuse nimic. Rămase pur și simplu, uitându-se la Guy, dându-și seama că accesul de furie, asemenea unei gheare îi sfâșia pieptul. Se gândi să-l lovească; se văzu făcând acest lucru ca într-un film violent, filmat cu încetinitorul. Își văzu mâna ridicându-se și lovind cu putere fața atrăgătoare a lui Guy. Îl văzu pe Guy prăbușindu-se, zdrobit, fără cunoștință, lovindu-și capul în cădere. Îl văzu rămas inconștient, cu sângele care se prelingea din gură și din rana îngrozitoare de la cap.

— Bună, Julian, rosti Guy, iar Julian clipi surprins, trezindu-se din visare.

— Unde ați fost? o întrebă pe Amanda.

— La mama. Și pentru că Guy a vizitat-o pe mama sa, m-a adus cu mașina acasă.

Julian nu spuse nimic.

Enervată, Amanda continuă.

— Crezi că am putea să intrăm? Este destul de răcoare și începe să bureze.

— Da. Sigur că da.

S-a dat deoparte, dar Guy s-a scuzat, uitându-se la ceas:

— De fapt, eu nu intru, mulțumesc. Diseară ies în oraș și trebuie să mă întorc acasă ca să mă schimb. Așa că, îmi voi lua rămas bun. La revedere, Amanda. O sărută pe obraz, ridică mâna în semn de salut spre Julian și o luă din loc, avântându-se pe alee cu picioarele sale lungi.

Amanda strigă:

— La revedere și mulțumesc.

Rămase în hol uitându-se la geanta cu crose de la capătul scărilor. Apoi la perdelele trase. Și la Julian.

— Este ceva în neregulă?

— Nu, răspunse el cu amărăciune. Nimic. Doar că am crezut că nu vei mai veni acasă niciodată.

— Niciodată...? Ți-ai pierdut mințile?

— M-am gândit că erai cu Guy.

— Am fost.

— Vreau să spun, toată ziua.

Ea începu să râdă, dar apoi se opri.

— Julian, ți-am spus că am fost la mama.

— Dar nu mi-ai spus azi dimineață. Și unde ai fost deunăzi, când am venit acasă și te-am găsit îmbrăcată elegant și parfumată peste măsură?

— Dacă ai de gând să te porți așa, nu-ți voi spune nimic.

— O, sigur că refuzi! strigă el.

Și, după acest strigăt, se lăsă o liniște înspăimântătoare. Apoi, Amanda rosti foarte calmă.

— Am impresia că, amândoi, ar trebui să respirăm adânc și să o luăm de la capăt.

Julian respiră adânc.

— Corect, spuse el. Tu începi.

— În ziua aceea, am mers acasă pentru că așa era stabilit. Am avut nevoie de mașină pentru că am dorit să merg să consult un doctor. Sunt încă înregistrată la doctorul părinților mei și nu am un doctor în Londra. Și m-am îmbrăcat elegant pentru că m-am săturat să port jeanșii pătați de vopsea iar mamei mele îi place să arăt bine. Iar astăzi a trebuit să mă întorc din nou la doctor, deoarece a dorit să-mi facă un alt control ca să fie pe deplin sigur.

Oare i se apropia sfârșitul?

— Pe deplin sigur, de ce?

— Iar tu ai luat mașina, așa că am fost obligată să merg cu trenul, iar Guy m-a adus înapoi, foarte amabil, cum a făcut-o și mai înainte, și tot ce ai făcut tu, a fost să stai și să te încrunți la el. Niciodată nu m-am simțit așa rușinată.

— Amanda? Ce ți-a spus doctorul?

— Voi avea un copil, bineînțeles.

— Un copil?

Își căută cuvintele.

— Dar abia ne-am căsătorit.

— Suntem căsătoriți de aproape patru luni. Și am avut o lună de miere foarte lungă...

— Dar nu ne-am propus niciodată...

— Știu că nu ne-am propus niciodată, repetă ea aproape gata să plângă. Dar s-a întâmplat și dacă tu îndrăznești să abordezi tonul ăsta îngrozitor...

— Un copil, repetă el, de data aceasta pe un fon uimit. Vei avea un copil! O, iubito, ești cea mai minunată fată.

— Nu te superi?

— Să mă supăr? Sunt emoționat!

Rămase uimit când descoperi că era adevărat.

— N-am trăit niciodată o asemenea emoție.

— Oare va fi casa suficient de mare pentru trei persoane?

— Sigur că da.

— Nu vreau să ne mutăm. Căsuța noastră...

— Nu ne vom muta. Vom rămâne aici pentru totdeauna și vom deveni o familie mare cu șiruri de landouri pe toată aleea grădinii.

— N-am vrut să-ți povestesc ce se întâmplă, Julian, pentru că nu am fost sigură, așa că am așteptat puțin.

— Nu contează. Nimic nu mai contează în afară de asta...

Și așa a fost. În seara aceea, Julian a pregătit cina pentru Amanda și au mâncat împreună, pe o tavă în fața focului, iar ea și-a pus picioarele sus pe canapea pentru că el i-a spus că așa fac viitoarele mame.

Când, în sfârșit, a venit ora de culcare, Julian a încuiat ușa, și-a îmbrățișat soția și a condus-o cu delicatețe spre scări.

Prețioasa geantă cu crose zăcea încă unde o lăsase, dar a împins-o cu piciorul din cale și a abandonat-o. Va exista suficient timp să o pună la loc sigur...

Christabel

Doamna Lowyer se trezi la ora ei obișnuită, adică la opt și jumătate, în zgomotul mașinii de recoltat aflată pe câmpul de orz. Era un zgomot plăcut cu care să te trezești într-o dimineață de vară târzie. Îndrăgise întotdeauna această perioadă a anului; iubind prețioasa lumină aurie a soarelui din verile indiene, strălucirea scorușilor de munte împovărați de fructe și aroma dintâi a coacăzelor negre. Se căsătorise – cu mult timp în urmă – în septembrie, și singurul ei fiu, Paul, se născuse un an mai târziu, în aceeași lună. Iar acum, fiica lui urma să se căsătorească peste o săptămână. Doamna Lowyer rămase în pat și urmări cerul prin fereastra deschisă (nu reușise niciodată să suporte să doarmă cu perdelele trase) și-i zări albastrul ca oul de măcăleandru, printre norii pufoși care se mișcau alene.

După câțva timp, se ridică, își puse capotul și papucii și, se îndreptă spre fereastră să cerceteze lumea exterioară. Fereastra ei se afla în spatele căsuței, dând înspre o bucățică din grădină. Dincolo de gard, se întindea uriașul câmp auriu de orz și dincolo de acesta, Shadwell, bătrâna casă, unde acum

locuia fiul ei cu soția și unde doamna Lowyer trăise șiși crescuse familia mai bine de treizeci de ani.

Combina se deplasă spre capătul cel mai îndepărtat al câmpului. Un monstru uriaș roșu-intens, croindu-și calea prin recolta până la talie. Era prea departe să vadă mecanicul, dar știa că era Sam Crichtan. Administra ferma, folosindu-se arareori de ajutoare, căci nu avea încredere în nimeni, decât în el însuși ca să pună în mișcare acest echipament prețios și îngrozitor de scump. Se întrebă de cât timp lucra. Probabil de la răsăritul soarelui, și nu se va opri până nu va fi prea întuneric ca să mai lucreze. Făcea lucrul acesta șapte zile pe săptămână.

Doamna Lawyer oftă. Pentru Sam; pentru timpurile schimbate; pentru faptul că la șizeci și șapte de ani era prea bătrână să iasă și să-i dea o mână de ajutor. Și pentru un alt motiv vag, care se afla în subconștientul ei de ceva vreme, dar pe care refuza să-l scoată la iveală și să-l privească cu atenție. Închise hotărâtă fereastra și coborî să-și trimită, în plimbarea de dimineață, micul ei șoricar, Lucy, și apoi să aprindă gazul și să pregătească ceainicul pentru micul dejun.

În jurul orei zece, după ce se îmbrăcase și luase micul dejun, ieși în grădină, să reteze cu foarfecă câțiva trandafiri ofiliți, să smulgă câteva buruieni, să proptească un mănunchi răzlețit de margarete Michaelmas. Combina reteza acum o brazdă adâncă lângă marginea câmpului și, cât se învârti de colo până colo cu foarfecele și sfoara, începu să urce panta către gardul

de la marginea grădinii. Abandonă brazda de flori și plecă să-și facă semn cu mâna lui Sam când va trece. Dar nu se întâmplă așa. El întrerupse motorul și opri mașinăria imensă.

Zăngănitul, zarva și scârțâitul încetară. Dimineața deveni într-o clipă binecuvântat de liniștită. Sam deschise ușa cabinei și coborî. Apoi, porni, țeapăn și istovit, peste miriște, spre ea.

— N-am vrut să te opresc. Doar să te salut.

— Îmi pare rău, dar am crezut că-mi vei oferi o ceașcă cu ceai. Am uitat să-mi umplu termosul și gâtul meu este uscat ca deșertul.

„Ei, sigur că-ți voi oferi o ceașcă cu ceai. Și chiar ceva de mâncare”, gândi ea în taină, fără să spună cu voce tare.

— Cum vei trece peste gard?

A pus o mână pe stâlp și a sărit ușor peste.

— Uimitor de ceea ce ești în stare să faci când există o ceașcă cu ceai în apropiere.

Ea zâmbi. Îi plăcuse întotdeauna de Sam. Timp de zece ani fusese dijmaș la Shadwell, iar ea îl urmărise, muncind cu hotărâre totală și trudind din greu, ca să transforme, ceea ce fusese o proprietate părăginită și degradată într-o afacere prosperă. Dependințele au fost reparate, gardurile îndreptate, profiturile – și ea a știut că la început acestea fuseseră trist de limitate – reinvestite, întruna, în teren. Nuși amintea să-și fi luat vreodată o vacanță, deși la început avusese doi oameni să-l ajute. Acum, cu metodele moderne eficiente și utilajele noi, el ținea morțiș că exploateze locul,

mai mult sau mai puțin singur, și era o mirare permanentă pentru doamna Lowyer că nu se sfârșea de oboseală sau nu

devenea dezgustat și posomorât. Nu se întâmplase nimic din toate acestea, dar era îngrozitor de slab și arăta mult mai bătrân decât cei treizeci și doi de ani ai lui, iar uneori, așa de obosit că se aștepta să-l vadă adormind în picioare.

— Apropie-te și stai un minut.

— Nu pot să stau mai mult de zece. Trebuie să termin tot câmpul înainte de a se însera. Buletinul meteorologic pentru mâine nu-i prea grozav.

— Ei, în cazul când vom avea o zi frumoasă sâmbăta viitoare, puțină ploaie n-ar strica.

— Asta-i unul dintre motivele pentru care recoltez astăzi. Paul dorește să folosească câmpul ca loc de parcare pentru nuntă. Intenționează să construiască o rampă peste șanțul de hotar, ca musafirii să se poată deplasa de la mașini spre cort...

Ajunseseră la ușa din spate, iar el se opri să-și curețe noroiul adunat pe cizme. Ciorapii aveau găuri în vârf, dar ea se făcu a nu observa. Se îndreptă spre bucătăria ei mică și puse ceainicul pe foc, în timp ce Sam își scoase jacheta pătată de ulei, trase un scaun și se așeză cu un suspin de ușurare la masă.

— La ce oră te-ai trezit azi dimineață? îl întrebă ea.

— La șase.

— Probabil că te simți ca după o zi completă de muncă.

Fără să-l întrebe, luă tigaia și deschise frigiderul ca să scoată slănina, ouăle și cârnăciorii. Aflat în spatele ei, el o urmărea cu recunoștință.

—

— Aceasta este bucătăria cel mai bine proiectată din câte am văzut. Ca o bucătărie pe navă.

E foarte potrivită doar pentru o persoană, dar când am musafiri devine puțin aglomerată.

Își aprinse, voluptuos, pipa din lemn de iarbă neagră, de parcă era una dintre cele mai teribile desfătări din lume. Doamna Lowyer găsi o scrumieră și o puse pe masă. Slănina începu să sfârâie în tigaie.

Sam întrebă deodată:

— Nu te-a deranjat faptul că a trebuit să te muți aici când Paul și Felicity s-au stabilit la Shadwell?

— Nu. Am fost norocoasă că a existat o casă disponibilă pentru mine, chiar dacă este așa de mică. Singurul lucru care mă întristează este faptul că am lăsat cea mai mare parte din mobilă, pentru că, pur și simplu, nu a existat spațiu aici. Dar mi-am adus piesele preferate. Dar la urma urmei, ce-i mobila? Nimic pentru care să merite să-ți frângi inima. Și de câte ori merg acolo, pot să o văd și să mă bucur de ea. Și Felicity o îndrăgește, și probabil va avea mai multă grijă de ea, decât am avut eu vreodată. M-a dat de rușine, căci este mai harnică decât am fost eu vreodată. Acum se află în elementul ei, pregătind nunta lui Christabel. Liste pretutindeni, schițe prinse cu ace pe peretele bucătăriei și toate prietenele ei dornice să o ajute și să realizeze aranjamentele florale.

Cu îndemânare, sparse un ou în tigaie, se uită la el, și apoi sparse altul. Știa, de multă vreme, că a pregăti hrana pentru

Sam era ca și cum ai turna apă într-o gaură. Pofta lui de mâncare era uriașă, dar nu părea niciodată să pună un gram în plus.

El nu comentă ultima ei observație. Ca să susțină conversația, ea întrebă:

Când se va ridica cortul?

— Marți sau miercuri, depinde de vreme.

— Vei fi solicitat să dai o mână de ajutor?

— Nu. M-am oferit, dar firma care închiriază face totul. Totuși, Felicity a spus că ar dori să mute din mobilier, așa că fără îndoială, voi fi acolo, să ridic canapele, cum am fost obișnuit de copil.

— Și vei merge la petrecere diseară?

Din nou, el nu răspunse. Doamna Lowyer se întoarse să-l privească și-l văzu aplecat înainte să scuture pipa în scrumieră. Privea în jos cu chipul întunecat. Cuprinsă de o curiozitate ivită cu totul pe neașteptate, repetă:

— Ți s-a pus o întrebare, nu?

— Da, și am socotit că aș merge. Dar nu știu. Voi vedea.

— Sam, trebuie să mergi.

— De ce?

— Christabel se va simți jignită, dacă nu vei fi acolo.

— Cred că nici nu va observa.

— Nu fii ridicol, sigur că va observa. Și în mod sigur s-ar supăra. În plus, niciodată nu l-ai întâlnit pe Nigel. Cam asta-i esența petrecerii; ca toți să-l întâlnească pe Nigel, înainte de a

—

apărea, brusc, la nuntă. El a făcut un drum special de la Londra tocmai pentru această ocazie și ar fi lipsit de bun simț din partea noastră să nu participăm.

Așeză slănina, ouăle și cârnăciorii pe o farfurie. Apoi o puse pe masă împreună cu o cană aburindă cu ceai.

Sam privi ospățul cu satisfacție și surprindere.

— Ce-i asta? Al doilea mic dejun?

— Sunt foarte sigură că nu l-ai servit nici pe primul.

Trase un scaun și se așeză cu fața spre el.

Păi, nu cred că l-am servit, recunosc el și începu să

mănânce.

— Ești imposibil. Niciun om nu poate realiza totul de unul singur, în mod sigur, nu când lucrează la fermă din zori și până-n noapte.

— Eu mă simt bine.

— Dar probabil este așa de trist...

— Aggie Watson vine aproape în toate diminețile...

— Și ce face ea? Șterge podeaua și curăță un vas de cartofi! Nu la asta mă refeream eu, Sam! Tu ai nevoie de o menajeră. Sau de o soție. Ar fi timpul să te însori.

— Nu-mi pot permite o menajeră.

Doamna Lowyer oftă.

— Și nu există nimeni cu care să vrei să te căsătorești.

După un răstimp, Sam spuse:

— Nu.

— Nimeni, cu excepția lui Christabel, spuse doamna Lawyer.

O spuse repede, înainte să aibă timp de gândire, pentru că se temea să nu-și piardă curajul să între pe un teritoriu, unde, în mod evident, nu avea ce căuta. Dar știa că trebuie să lămurească situația care oricum ar fi ieșit la lumină sau chiar, ar fi aruncat o umbră asupra nunții lui Christabel.

— Ce te face să crezi lucrul acesta, întrebă Sam?

— Presupun că am știut întotdeauna.

— Dar este doar o fetiță.

— Era o fetiță când ai cunoscut-o prima oară, dar acum are douăzeci de ani.

Ochii lor se întâlneau peste masă. Ochi lui Sam erau un albastru foarte deschis, ca cerul de iarnă. Când era vesel, străluceau de bună dispoziție, dar acum erau reci, prudenți, fără să trădeze nimic.

El spuse:

— Sâmbătă se căsătorește.

Apoi continuă să mănânce.

A fost la fel de dur ca și cum i-ar fi trântit o ușă în față, dar doamna Lowyer știa că nu era momentul să renunțe.

— Îmi închipui că ai iubit-o întotdeauna. Nu cred că a existat vreo clipă în care să nu faci lucrul acesta. Iar ea a fost mereu așa de tandră cu tine. Îmi amintesc cum ai ajutat-o cu primul ei ponei, și felul în care ea se afla mereu în preajma ta dându-ți o mână de ajutor, sau cum îți ținea scoabele când reparai gardurile...

— Când îmi pierdeam ciocanul, spuse Sam.

— Ea n-a fost niciodată, de departe, interesată de vreun tânăr de vârsta ei. Ba dimpotrivă, a luat cu ea fotografia ta când a plecat la internat. Ai știut asta?

— Lucrurile se schimbă, spuse Sam.

— Vrei să spui că tu te-ai schimbat sau că ea s-a schimbat?

— Amândoi, bineînțeles. Și cum am mai spus, era doar o fetiță. A crescut și s-a făcut mare. Apoi, a plecat la Londra, are o slujbă, un apartament al ei...

— Și l-a întâlnit pe Nigel, finalizează doamna Lowyer.

— Da. L-a întâlnit pe Nigel. Și acum se va mărita cu el.

— O socotești vinovată de alegerea făcută?

— Nu l-am cunoscut niciodată.

— Este un tânăr foarte drăguț și foarte potrivit. Orice fată cu scaun la cap ar da dovadă de prostie dacă l-ar respinge.

— Christabel nu a fost niciodată proastă.

— Dar am început să presupun că tu ești.

— De ce?

— Pentru că este foarte limpede că ești îndrăgostit de ea.

Ai iubit-o mereu, dar niciodată n-ai cerut-o în căsătorie.

— N-am putut, spuse Sam.

— De ce nu, pentru Dumnezeu?

— Din diverse motive, acesta-i adevărul. Din diverse motive. Ce i-aș fi oferit eu? O mică fermă care nici măcar numi aparține. O casă mică cu două dormitoare dar fără sistem de încălzire centrală. Și ce să mai spunem de bani, bunuri materiale, toate acele lucruri pe care o fată asemenea lui Christabel le merită? N-aș putea niciodată să i le ofer.

— Ai întrebat-o vreodată dacă le dorește cu adevărat?

— Nu...

— Dar...

Sam nu-și mai ascunse deznădejdea. Împinse farfuria goală din fața lui și își rezemă brațele pe masă, spunând:

— Te rog, încetează!

— Of, Sam!

Pentru o clipă ea se întreba dacă va începe să plângă. Nu mai plânsese de ani de zile. Își așază mâna peste a lui și simți pielea aspră și cu bătăături.

— Oricum, este prea târziu.

Știa că avea dreptate. Era prea târziu. Ea zâmbi imperceptibil și-i mângâie ușor mâna.

— În regulă! Nu vom mai discuta despre asta, dar trebuie să vii la petrecere. Vor organiza un bufet și apoi vom dansa pe muzică... disco, așa cred că i se spune.

El râse forțat.

— Știi să dansezi disco?

— Nu știu. Dar dacă mă va invita cineva, voi face o încercare.

Ziua trecea, dimineața fiind destinată treburilor zilnice, mărunte. După prânz, doamna Lowyer își scoase mașina modestă din garaj și porni spre centrul comercial din vecinătate unde își aranjă părul la singurul coafor care se numea Huntley de Mayfair. Domnișoara Pickering, proprietara acestui centru de înfrumusețare nu fusese niciodată lângă Mayfair dar alesese numele Huntley pentru că, după cum credea ea, îi oferea o notă de eleganță. Doamna Lowyer a îndurat o seamă de chinuri imediat ce a intrat pe mâna unui tânăr înspăimântat de sarcina pe care o avea de dus la capăt. Mai întâi a simțit cum se congelează, apoi cum este opărită în timpul spălatului la cap, după care părul i-a fost răsucit pe bigudiuri și prins cu ace din plastic ce îi împungeau pielea capului. Tortura a culminat atunci când sa așezat sub o cască încinsă la maximum pe care nu a reușit să o regleze la o temperatură mai scăzută, deși a răsucit în toate direcțiile butonul aflat pe cadranul gradat.

Supliciu a luat sfârșit în cele din urmă și stacojie în obraji, epuizată de încercările prin care trecuse, a urcat în mașină și a pornit spre casă. Își dorea o ceașcă cu ceai după care era hotărâtă să se așeze în pat pentru două-trei ore, pregătinduse astfel în vederea petrecerii din seara aceea. Dar abia a apucat să răspundă salutului de bun venit adresat lui Lucy și să pună ceainicul pe foc și ușa s-a deschis.

— Bunico?

Era chiar Christabel.

— Draga mea, spuse doamna Lowyer sărutând-o.

— Faci ceai? Pot să beau cu tine o ceașcă? Doamne, dar arăți minunat. Domnișoara Pickering a scos-o la capăt de data aceasta. Ai prăjitură cu fructe?

Începu să deschidă cutiile pentru prăjituri și găsi un biscuit de ciocolată pe care începu să-l ronțăie.

Mânca orice, oricând. Cartofi crocanți, ciocolată, înghețată în pahar de hârtie, sau cele mai nesănătoase nimicuri fără ca vreo pată să-i vătămeze pielea ca laptele. Ba, pe deasupra, părea și mai slabă ca oricând. În acest moment purta o pereche de jeansi vechi, cizmele stil cowboy, uzate și un pulover lălâu cu petice în coate. Părul ei era împletit strâns în două codițe. Fața ei era nemachiată și avea aerul unei fetișcane de cincisprezece ani. Era imposibil de crezut că sâmbăta următoare avea să se căsătorească, își spunea doamna Lowyer.

— A sosit Nigel, deja?

— Dumnezeu, sigur că da, a ajuns aici de la prânz. A plecat din Londra pe la patru dimineață. Nu-i rău, ce zici?

— Și de ce nu este cu tine acum?

— O, cred că și el și tata au făcut o obsesie pentru împușcatul porumbeilor și pentru numărul rudelor lui Nigel care vor veni la nuntă. Nu l-ai văzut pe Sam?

— Cred că lucrează încă pe câmpul de orz. Nu l-ai văzut?

— Nu. Am venit pe lângă râu. Nu era nimeni la el acasă, nici măcar Aggie.

— De ce dorești să-l vezi pe Sam?

— Doresc să-i mulțumesc pentru darul de nuntă.

Trase un scaun și se așeză la masă, unde stătuse Sam dimineață.

— Știi ce mi-a dat? Este un dar absolut încântător și făcut de mâna lui.

— Nu. Ce ți-a dat?

— Un baston.

Doamna Lowyer spuse ușor:

— Un baston, și încercă să nu pară prea uimită.

— Da, și tu știi cum obișnuia el să cioplească mânerele din corn pentru bastoane. N-a mai făcut-o de ani de zile, bietul de el, pentru că n-a mai avut timp, dar a făcut unul pentru mine și este tot gravat cu flori și snopuri de grâu, lustruit. Este splendid. Iar în jurul bastonului este o bandă mică din argint pe care a scris numele meu. Nu crezi că este cel mai minunat lucru pe care-l puteam primi?

— Da, scumpo, minunat! spuse doamna Lowyer gândind că dacă Sam ar fi avut un an la dispoziție pentru a decide ce cadou să-i facă tot nu i-ar fi oferit ceva mai nepotrivit. Un baston pentru o tânără care se afla în pragul căsătoriei și care urma să locuiască într-un apartament din Londra.

— Vreau să spun că este un obiect atât de personal.

Nu pentru că are înscris numele meu, ci pentru că este făcut pentru mine de mâinile lui.

— Trebuie să spun că asta îl face mai degrabă special.

— Sper că va veni diseară. Că nu va continua să lucreze și după ce se întunecă, sau să găsească o altă scuză.

— Sigur că va veni. Dimineață a băut cu mine o ceașcă cu ceai și mi-a spus că va veni.

— Nu pot să-ți spun cum arată aranjamentele mamei. A pus toate tăbliile la masa din sufragerie și a împins-o la perete, cu cele mai albe fețe de masă și este atât de multă mâncare că nu-ți poți imagina.

Doamna Lowyer zâmbi.

— Este în elementul ei, spuse Christabel.

Găsi cutia cu prăjitură cu fructe, așeză prăjitura pe o farfurie și o puse în fața lui Christabel. Turnă ceai pentru Christabel chiar în cana ei, cea cu dungii albe și albastre pe care o folosea, de când era mică, ori de câte ori venea să bea ceai.

— Și vom avea discotecă. Tata a dorit ca Nigel să lustruiască podeaua veche din camera copiilor.

— Nu prea știi ce trebuie să fac într-o discotecă.

— O, să te răsucești, știi, ca la televizor.

— N-aș putea doar să stau și să privesc?

— O, cerule, bunico, nu fii așa de demodată! Fii în pas cu vremea, omule.

Apoi dădu din umeri, își clătină codițele, își înclină bărbia și deveni glacială.

— Cam ce ar trebui să fac?

— Ei, îți voi spune eu, spuse Christabel, în timp ce tăia o felie din prăjitura cu fructe și începea să mănânce. Sunt aproape sigură că avem cel puțin două valsuri vieneze și tu poți să te învârți, după pofta inimii, cu colonelul Foxton.

— O, chiar, te rog...

— Cred că știi că este înnebunit după tine. Nu-mi dau seama de ce nu te căsătorești cu el.

— Ce? Să mă duc și să trăiesc în casa aceea înghețată, cu acoperișul din pin smolit și cu vitralii?

— Ar putea să vină să locuiască el aici.

— N-ar avea loc.

— Ești îngrozitor de lipsită de bunăvoință față de colonelul Foxton, îi spuse Christabel.

Își tachina bunica în privința colonelului Foxton de când bătrânul gentleman o invitase la ceai și își petrecuseră timpul arătându-i colecția lui de fotografii făcute când era ofițer inferior în India.

— În definitiv, are exact vârsta potrivită pentru tine.

— Nu, nu are. Dacă ar fi să mă căsătoresc cu cineva de vârstă potrivită mie, el ar avea peste o sută de ani.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Pentru că vârsta perfectă pentru o căsătorie este pentru o fată, jumătate din vârsta bărbatului, plus șapte ani. Așa că, dacă bărbatul are douăzeci de ani, se căsătorește cu o fată de șaptesprezece. Iar dacă femeia are șaiszeci și șapte de ani va trebui să se căsătorească cu un bărbat de... hm...

Aritmetica doamnei Lowyer nu fusese niciodată punctul ei forte.

— O sută douăzeci.

Christabel se uită lung la ea. După o clipă, spuse:

— Dar eu am douăzeci de ani, iar Nigel doar douăzeci și trei. Asta nu-i bine. Ar trebui să mă căsătoresc cu cineva de douăzeci și șase.

— Ei, mai bine te-ai grăbi, pentru că mai ai doar o săptămână să-l găsești.

— Crezi într-adevăr că un bărbat de douăzeci și trei de ani este prea tânăr pentru mine?

— Nu, nu cred că are importanță. Este doar o glumă stupidă. Nu are importanță vârsta bărbatului și a femeii, în cazul în care țin unul la celălalt și doresc să-și petreacă restul zilelor împreună.

— Nu vorbești despre dragoste, observă Christabel.

— Scumpa mea, eu nu vorbesc niciodată despre dragoste la ora ceaiului. Acum termină prăjitura și ceaiul pentru că vreau să merg sus să mă odihnesc înainte de petrecere. Mă întreb la ce oră sunt așteptată.

— Pe la opt. Vrei să vină cineva să te însoțească?

— Nu, bineînțeles. Va fi o seară frumoasă și senină. Voi veni pe drumeag. Și mă voi bucura să văd casa veselă și plină de lumină. O casă luminată și pregătită pentru petrecere are totdeauna un aer romantic. Mai ales când este vorba de o petrecere pentru un eveniment atât de fericit.

— Da, spuse Christabel. Da, este foarte romantică, întări ea, fără prea multă convingere.

Exact la opt fără cinci, îmbrăcată cu cea mai lungă rochie de seară, din catifea albastră ca safirul și un șal din cașmir în jurul umerilor, doamna Lowyer îi ură „noapte bună” lui Lucy, stinse luminile și coborî cărarea din grădină și apoi porni de-a lungul drumeagului ce ducea spre vechea ei casă. Din înaltul cerului, luna își arăta fața doar pe jumătate, în vreme ce coroanele bătrânilor fagi se împleteau formând o arcadă zveltă ca cele ale unei uriașe catedrale. Înaintea ei ferestrele luminate străluceau prin întuneric, iar în aer plutea aroma frunzelor moarte și a mușchiului și acorduri muzicale.

Mașinile soseau deja, parcând pe pietrișul din fața casei iar când doamna Lowyer urcă treptele de piatră spre ușa larg deschisă, se alătură celorlalți musafiri, femeii ce-și susțineau fustele lungi și bărbații cu cravate negre și haine de seară.

— O, doamnă Lawyer, ce plăcere să vă văd. Nu vi se pare minunată casa, văzută de pe drum, printre copaci? Cum a reușit Felicity să aranjeze până și vremea asta perfectă? Nu se întâmplă niciodată să plouă atunci când dă ea o petrecere?

— Să sperăm că norocul va ține cu ea sâmbăta viitoare.

Holul era plin de lume. Doamna Lowyer își sărută fiul și pe drăguța ei noră, apoi urcă pentru a-și lăsa șalul. Îl așează pe patul lui Felicity și apoi se îndreaptă spre masa de toaletă să verifice dacă pieptănătura sa făcea încă cinste mâinilor domnișoarei Pickering. Imaginea reflectată în oglinda triplă o privea insistent. Era oglinda care fusese totdeauna așezată pe masa de toaletă – doamna Lowyer o moștenise de la soacra ei. Își aminti răsfrângerile ei când fusese slabă și tunsă scurt. Acum observă dedesubtul machiajului minuțios, cutele vârstei, gâtul ridat, părul argintiu. Mâinile care atingeau acel păr, erau mâinile unei doamne în vârstă. „Sunt bunică”, își spuse ea. „Într-un an sau cel mult doi, aș putea fi străbunică”. Perspectiva nu o alarma. Dacă nu învățase nimic de la viață, învățase cel puțin, că fiecare vârstă aduce recompensele ei.

— Te-am prins gătindu-te.

Doamna Lowyer se întoarse și o văzu pe Christabel în spatele ei. Râdea de bunica ei, iar ochii îi străluceau veseli.

— Nu mă gătesc. Mă gândesc ce bucuroasă sunt că nu mai sunt tânără și că nu trebuie să-mi fac griji dacă vreun bărbat va dansa cu mine. Că nu trebuie să-mi fac griji dacă soțul meu va dansa cu altă femeie drăguță.

— Pariez că n-ai avut niciodată astfel de griji. Dar acum arăți splendid.

— O, scumpa mea, și tu arăți minunat. Ai o rochie nouă?

— Da.

Christabel își îndreptă spatele și se învârti să-și pună în valoare toaleta luxoasă.

Rochia era albă dintr-un batist vaporos. Răscroiala gâtului era decoltată, iar părul, despletit îi împodobește capul într-o aură romantică. Ochii străluceau umezi.

— Unde ai găsit-o?

— În Londra. Mama a văzut-o când făceam cumpărăturile pentru trusou și a spus că trebuie să fie a mea. Adică să facă parte din trusou, dar eu m-am gândit să o port în această seară.

Doamna Lowyer o sărută.

— Arăți perfect. Arăți încântător.

De pe palier, dincolo de ușă, o voce rosti „Christabel!” Christabel se îndreptă să deschidă ușa, iar Nigel își făcu apariția, stând acolo, ușor stânjenit.

— Ce faci? Întrebă Christabel. Spionezi camera doamnelor? Îți faci nume rău.

El zâmbi, dar fără să considere gluma deosebit de amuzantă.

— Te-am căutat peste tot. Te așteaptă mama ta. M-a trimis să te caut.

— Eu și bunica avem o întrunire de admirație reciprocă.

— Bună, doamnă Lowyer.

— Nigel. Ce plăcere să te revăd.

Se îndreptă prin ușa deschisă și-l sărută ușor pe obraz. Cu părul lui negru și hainele de gală, arăta, nu rafinat cum ar fi trebuit, ci ca un tânăr gătit pentru o petrecere.

— Și, regret că eu și Christabel te-am făcut să aștepți. Probabil ar trebui să coborâm și să ne alăturăm celorlalți.

Trecuse deja prima parte a serii, majoritatea musafirilor cinaseră și tineretul plecase în grabă spre discotecă, când Sam își făcu apariția. Doamna Lowyer, prinsă în capcană, într-un colț lângă cămin, de colonelul Foxton, îl văzu intrând în cameră, prin ușa înaltă, care fusese lăsată deschisă să între aerul, și simți un sentiment de ușurare la gândul că se ținuse de cuvânt.

Trecuse multă vreme de când îl văzuse îmbrăcat pentru o seară festivă, și hotărî, cu satisfacție personală, că părul negru și hainele de seară îl prindeau bine. Cu chipul lui slab și bronzat și părul neted arăta mai mult decât prezentabil – distins chiar.

— ...este caraghios, rostea monoton colonelul Foxton. Al naibii de amuzant modul în care unii oameni își planifică acordarea permisiilor. Vreau să renovez casa grădinarului. N-am reușit să pun o fereastră la acoperiș. Este caraghios...

— S-ar putea să mă scuzi puțin? Am un mesaj urgent pentru Sam și trebuie să i-l transmit înainte să dispară din fața ochilor mei.

Cu eleganță și într-un mod fermecător, doamna Lowyer se ridică în picioare.

— Ce? O, da. Regret, draga mea. N-am realizat ce se întâmplă.

— Mi-a plăcut să aud despre cabana grădinarului. Trebuie să-mi spui restul povestirii altă dată.

Își făcu drum prin încăpere.

— Sam.

— Doamnă Lowyer.

— Mă bucur că ai venit. Ai mâncat? —

Nu. De fapt, nici n-am avut timp.

— M-am gândit eu că nu. Atunci vino cu mine și înainte de a face altceva, trebuie să iei un pahar, niște somon rece și friptură rece de vacă pentru că sunt minima te.

Îl conduse prin sufragerie și îi găsi un pahar cu whisky și o farfurie pe care a umplut-o cu mâncare.

— Ai văzut-o pe Christabel?

— De abia am ajuns aici.

— Dar n-ai văzut-o în această după-amiază?

— Nu.

— Te căuta. Să-ți mulțumească pentru baston.

— Presupun că l-ai calificat drept un cadou stupid.

— Da, spuse doamna Lowyer care nu crezuse niciodată în vorbe prețioase. Dar și unul foarte special. Christabel nu a fost doar încântată, ci chiar emoționată. Ce spui de un cartof copt cu unt, sau chiar doi?

— Cred că nu i-ai povestit ce am discutat azi dimineață?

— Sigur că nu. Un corn?

— N-aș vrea să știe.

— Nu, spuse doamna Lowyer. Sigur că nu.

De partea cealaltă a încăperii, prin ușa deschisă, îi văzu pe Christabel și Nigel. El își ținea brațul în jurul umerilor ei, iar părul ei uimitor scânteia în lumina lumânărilor.

— Nigel este un bărbat foarte drăguț, iar ea este o fată foarte norocoasă.

Sam îi aruncă o privire și observă că ea se uită peste umărul lui și se întoarce. Nigel se aplecă și o sărută pe creștet pe Christabel. Cineva făcu o remarcă și toată lumea râse. Timp de o secundă, Sam rămase nemișcat, și apoi se întoarce spre masă și spuse:

— Și puțină maioneză, dacă se poate. Întotdeauna mi-a plăcut maioneza făcută de Felicity.

Ceva mai târziu, îndreptându-se spre discotecă însoțită de fiul său, doamna Lowyer o văzu pe Christabel dansând cu Sam. Toți ceilalți păreau să danseze la întâmplare, doar pentru sine, răsucindu-se în ritmul muzicii teribile, grotești, în luminile sclipitoare care se învârteau. Doar Christabel și Sam păreau a fi un cuplu. Se mișcau în același ritm, îmbrățișați, iar capul lui Christabel se odihnea pe umărul lui Sam.

Doamna Lowyer spera ca fiul ei să nu observe. Îl luă de braț și îi spuse:

— Zgomotul este asurzitor. Mai degrabă m-aș întoarce în salonaș.

Ascultător, o conduse, dar la ușă, doamna Lowyer aruncă o privire înapoi. Nu dură o clipă să înțeleagă că în momentul acela, Sam și Christabel dispăruseră aparent fără urmă.

După asta, s-a întors acasă. Furișându-se neobservată, nu spuse noapte bună nimănui. Ocrotită de căldura familiară a șalului, se îndreptă spre alee. Sunetele muzicii și murmurul de voci se stingeau în urma ei, înghițite în liniștea nopții de țară. Septembrie. Luna ei preferată.

„Totul este o greșeală îngrozitoare. Se căsătorește cu bărbatul nepotrivit.”

Casa ei, întunecată, mică și tăcută, părea un sanctuar. O ridică pe Lucy din coș, îi dădu drumul în grădină, își luă o

cană cu lapte fierbinte, o primi înapoi în casă pe Lucy, își duse laptele sus, se dezbracă încet și se așeză în pat. Prin fereastra deschisă, observă că fața lunii se micșorase. Atmosfera era plină de zgomotele mărunte ale nopții. I se făcu somn.

Era ora patru când un răpăit de pietricele făcură un zgomot asemănător ploii în fereastra de la dormitor. La început a crezut că era doar imaginația, dar zgomotul se repetă. Și auzi:

— Bunico!

Se ridică din pat, își luă capotul și se înfășură în el și își legă cordonul. Se îndreptă spre fereastra deschisă.

Jos, în grădină, văzu conturându-se o siluetă albă ca o nălucă sau ca un spectru.

— Bunico?

— Christabel, ce faci?

— Vreau să vorbesc cu tine.

Ea coborî, aprinzând luminile. Deschise ușa din față, iar Christabel intră, tremurând de frig cu rochia ei albă murdară de noroi la poale.

— Ce se întâmplă cu petrecerea?

— Petrecerea este pe sfârșite. Am vrut să vorbesc cu tine.

Toată lumea crede că m-am dus la culcare.

— Unde este Nigel?

— Ia o a doua cină.

— Și Sam?

— A plecat acasă.

În tăcere, doamna Lowyer se uita în ochii nepoatei sale. Străluceau de lacrimi ce stăteau gata să se reverse.

— Vino sus, spuse ea.

S-au întors în camera ei, dormitorul ei primitiv și plăcut mirositor. Doamna Lowyer se urcă în pat, iar Christabel se strecură lângă ea, sub plapuma de puf. Doamna Lowyer simți răceala brațelor lui Christabel, coșul pieptului tânăr, osos și bătăile inimii.

Christabel spuse:

— Mi-e teamă.

— De ce îți este teamă?

— De tot. Să mă căsătoresc. Să fiu prinsă în cursă. Ușile să se închidă pentru mine.

— Asta înseamnă să fi căsătorit, spuse doamna Lowyer. Să fi prins în cursă. Tot ce contează este să te afli prinsă cu persoana potrivită.

— O, bunico, de ce nu poate fi simplu?

— Nimic nu este simplu, spuse doamna Lowyer, cuprinzând umărul lui Christabel. Să te naști nu este simplu. Să te maturizezi nu este simplu. Să te căsătorești nu este simplu. Să ai copii poate fi nemilos. Și să îmbătrânești este cel mai rău.

— Cred... cred că nu doresc să mă căsătoresc cu Nigel.

— De ce nu?

— Nu știu.

— Nu ești îndrăgostită de el?

— Am fost. Foarte îndrăgostită. Teribil de îndrăgostită. Dar... Nu știu. Nu vreau să locuiesc în Londra. Nu-mi place să stau într-un apartament. Mă simt de parcă aş asta într-o cutie. Și... mai este ceva. Nu-mi plac prietenii lui. Nu simt că aş avea ceva în comun cu ei. Contează asta?

Contează mult?

— Da, spuse doamna Lowyer. Da, bănuiesc că da.

— Se numesc emoții de nuntă, nu?

— Da, câteodată.

— Crezi că asta se întâmplă?

Doamna Lowyer îi răspunse cu o altă întrebare.

— Unde ai fost cu Sam?

— În grădină. Doar am mers și am stat pe banca de sub fag. A fost ceva nevinovat.

— Și pe urmă i-ai spus noapte bună și el a plecat acasă?

— Da.

— Te iubește. Știi asta, nu?

— Am sperat să o spună. Dar nu a spus nimic.

— El consideră că nu-ți poate oferi nimic. Este foarte mândru.

— De ce nu mi-a spus?

— O, Christabel! Folosește-ți imaginația!

— N-aș avea nimic împotriva că este sărac. N-aș avea nimic împotriva să-l ajut la fermă. Nici măcar n-aș avea nimic împotriva să locuiesc în căsuța aceea rece; știu că aș putea să o fac strălucitoare și confortabilă. Nimic n-ar avea importanță dacă aș fi cu Sam.

— Va trebui să-l convingi.

— Dar, bunico, nunta! Cortul și aranjamentele și darurile și invitațiile. Totul costă așa de mult, și...

— Pot fi lăsate pentru mai târziu, spuse doamna Lowyer. Ultimul lucru pe care l-ar dori mama și tatăl tău pentru tine, ar fi să te căsătorești cu un om pe care nu-l iubești cu adevărat. Dacă-l dorești pe Sam, trebuie să mergi și să-i spui. Trebuie să-i spui ce mi-ai spus mie – că nu-ți pasă că este sărac și muncitor și că locuiește în căsuța aceea caraghioasă. Trebuie să-i spui că este singurul bărbat din viața ta pe care l-ai iubit întotdeauna cu adevărat.

— Ai știut mereu, nu-i așa?

— Da.

— Cum?

— Sunt bătrână. Am experiență. Am văzut multe.

— Când să-i spun?

— Acum. Du-te acasă la el, acum. Poți să iei mașina mea ca să nu te uzi la picioare. Și-ți voi împrumuta un cardigan să-ți țină de cald. Și dacă doarme, trezește-l, scoală-l din pat. Spune-i exact. Ce simți. Fii sinceră cu el, dar cel mai important, fii sinceră cu tine.

— Dar mama și tata... Nu voi avea niciodată curaj să le spun. Am fost așa de proastă... — Le voi spune eu.

— Și Nigel...

— Îi voi spune și lui Nigel. Este tânăr. Se va simți jignit, dar își va reveni. Nimic nu poate fi mai rău pentru el decât o căsătorie încheiată fără tragere de inimă.

Își sărută nepoata cu inima plină de înțelegere și dragoste.

— Acum, pleacă, scumpa mea, și noroc. Și Christabel... —

Da, bunico.

— Toată dragostea mea lui Sam.

O auzi pe Christabel plecând. O auzi ieșind cu mașina din garaj și pornind pe drumeagul brăzdat cu fâgașe, ce ducea spre casa lui Sam Crichtan. Era cinci dimineața.

„Ce-o fi în mintea mea?”, se întrebă doamna Lowyer. „Pentru numele lui Dumnezeu, ce am făcut?”

Dar nu fu în stare să simtă părere de rău. Dispăruse neliniștea aceea de care îi fusese prea teamă să o arate și să o analizeze. Știuse mereu despre Sam și Christabel. Își spusese că destinul lor nu trebuia să o preocupe. Dar acum destinul

lor fusese pus în mâinile ei și ea luase o hotărâre. Bună sau rea, nu mai era cale de întoarcere.

Rămase trează până se luminează. La opt și jumătate, se trezi din moțăială, ieși din așternut, își puse capotul și se duse să închidă fereastra. Lanul de orz se întindea retezat și auriu sub un cer umed. Știa că Sam și Christabel erau făcuți unul pentru celălalt. Se gândi la Paul, la Felicity, la Nigel. Se îmbracă și coborî, îi spuse bună dimineța lui Lucy și-i dădu drumul în grădină. Își pregăti micul dejun și își bău cafeaua. Apoi își puse haina și, împreună cu Lucy, ieși din casă. Era o dimineță plăcută, dar umedă. Doamna Lowyer coborî pe cărare, trecu de poartă, și apoi, sprintenă, porni pe alee spre casa cea mare, urmată de cățelușa ei.

Ziua coacăzelor negre

Trenul de noapte ieși din Euston, îndreptându-se spre nord. Claudia, deja schimbată în cămașa de noapte, ridică storul și se așază pe marginea pătuțului îngust, urmărind orașul cum se făcea nevăzut, lumini și străzi întunecoase, apartamente la mare înălțime rostogolindu-se în urmă. Era o seară înnorată cu norii pătați cu bronz de lumina felinarelor și apoi fragmentați pentru o clipă ca luna să își facă apariția, o lună plină, rotundă și strălucitoare ca o farfurie de argint perfect lustruită.

Stinse luminile, se strecură în pătuțul cu cearșafuri de bumbac, tari și perfect întinse, ca ale unui pat de spital, și

rămase urmărind luna, legănată de viteza ritmică a trenului. Inevitabil, își aminti de alte călătorii, făcute cu mult timp în urmă și, pentru prima oară, se gândi la ziua următoare și simți un ușor fior de emoție. Era de parcă ceea ce făcea devenise o acțiune pozitivă, nu, pur și simplu, un compromis. Și nu singurul.

Lucrul acesta îi incită mândria rănită și îi dădu tăria să alunge, pentru moment, incertitudinile neliniștitoare din mintea sa. Se aflau încă acolo și așa vor rămâne, stând ascunse la limita subconștientului ei, dar deocamdată își îngădui luxul să admită că pornise pe drumul cel bun.

Era extrem de obosită. Luna îi strălucea în ochi. Se întoarse, ferindu-se de strălucirea care o deranja, îngropându-și fața în pernă și, surprinzător, adormi.

La Inverness, coborî din tren, într-un climat atât de diferit, de parcă trenul de noapte ar fi purtat-o nu numai spre nord, ci în țări străine. Era o sâmbătă din septembrie, și plecase din Londra într-o seară caldă ca de iunie, cu aer înăbușitor, stătut, și cer întunecat. Iar acum, pășea într-o lume care strălucea în lumina timpurie a zorilor, vegheată de un cer înalt și fără nori, colorat într-un albastru palid, imaculat. Era mult mai rece. Mirosea a iarnă, iar frunzele copacilor căpătaseră deja auriul toamnei.

Avea de așteptat o oră sau două, până când micuțul tren personal avea să o ducă spre nordul îndepărtat. Își ocupă timpul deplasându-se la cel mai apropiat hotel, luând micul

dejun, ca mai apoi să revină în gară. Standul cu ziare se deschisese, așa că își cumpără o revistă și se îndreaptă spre peron, unde trenul deja aștepta, ocupându-se treptat cu pasageri. Își găsi un loc, își aranjă bagajul și aproape imediat se află în compania unei femei cu înfățișare plăcută care stătea pe locul de vizavi. Purta o haină din tweed cu o broșă Cairngorm la rever și o pălărie verde de fetru, îmblănită. Ca și geanta ei cu fermoar, era împovărată de un număr de sacoșe din plastic conținând cumpărături, una dintre ele plină de ceva ce aducea cu produse pentru un picnic serios.

Ochii lor se întâlniră peste masă. Claudia zâmbi politicos. Femeia spuse:

— Dumnezeule, ce dimineată rece. Am așteptat autobuzul și mi-au înțepenit picioarele.

— Da, dar este încântător.

— O, da, foarte frumos. Este de preferat orice, în afara ploii. Eu spun întotdeauna „Unde fluieră vântul, sunt uși trântite”. Iată că pornim. Exact la timp. Mergeți departe?

Claudia, absorbită de revistă, se resemnă în fața conversației și o puse jos din nou.

— Lossdale.

— Tot acolo merg și eu. Am fost plecată doar pentru câteva nopți și am stat cu sora mea. Pentru cumpărături, știți. „Marks și Spencers” este încântător. Am cumpărat o cămașă pentru soțul meu. Rămâneți în Lossdale?

Nu era curioasă, ci, pur și simplu, interesată. Claudia îi răspunse:

— Da, doar pentru o săptămână.

Și apoi, pentru că era evident că. Va fi întrebată, oferi în mod voluntar restul de informații.

— La Inverloss, la verișoara mea, Jennifer Drysdale.

— Jennifer! O, dar o cunosc bine. Lucrăm împreună la pernițele cele noi pentru biserică. Mi se pare ciudat că nu a pomenit niciodată despre venirea dumatăle.

— A fost un aranjament de ultim moment.

— Este prima vizită?

— Nu, obișnuiam să vin în fiecare vară când eram tânără. Când părinții ei trăiau și înainte ca Jennifer să moștenească ferma.

— Locuiți în sud?

— Da, în Londra.

— Am bănuț eu. După îmbrăcăminte.

Trenul trecea zgomotos peste pod, golful îngust se așternu dedesubtul lor, întinzându-se dinspre dealurile îndepărtate, situate la vest, până spre mare.

— Am călătorit noaptea trecută cu vagonul de dormit.

— Este o călătorie lungă, dar mai bine decât cu mașina. Bărbatului meu nici nu-i trece prin minte să meargă cu mașina pe drumuri lungi; circulația se desfășoară foarte rapid. E ca și cum ți-ai risca viața. Dar nu e mai puțin adevărat că el merge totdeauna agale. Așa este firea lui. Se potrivește cu slujba.

Claudia zâmbi.

— Cu ce se ocupă?

— Este păstor. Și nu-i stă mintea decât la oile sale. Sper că o să-și aducă aminte și o să vină la gară. I-am lăsat un bilet deasupra aragazului să nu uite, dar nu-i prea sigur că-și va aminti.

Nu se plângea. De fapt, părea destul de încântată de lipsurile soțului ei, de parcă acestea îl făceau deosebit.

— Dar Jenifer vine să vă întâmpine?

— A spus că va veni.

— Este tare ocupată cu ferma, cu animalele și cu copiii.

— Am văzut doar fotografii. N-am mai fost la Inverloss de douăzeci de ani. Jennifer nu era măritată atunci.

— Păi, a găsit un bărbat încântător în Ronnie. Chiar dacă vine din sud, este un fermier grozav. Exact pe măsura locului acela, splendid de administrat.

Conversația se stinsese. Claudia își mută privirea spre fereastră. Acum se deplasau printre dealuri, șerpuind întrun ținut pustiu cu excepția fermelor izolate, a turmelor de oi și a râurilor care curgeau printre luncile înguste și verzi. Soarele se înălțase pe cer și umbrele lungi de veniră mai scurte. Tovarășa Claudiei își deschise geanta cu mâncare, își turnă ceai într-o cană de plastic și începu să mestece sănătos un sandwich cu șuncă.

Gările mici veneau și plecau; trenul lenevea câteva clipe în timp ce pasagerii coborau sau urcau. Unii se salutau între ei, câinii lătrau unul la celălalt, iar hamalii manevrau cărucioarele pentru bagaje. Nimeni nu se grăbea. Parcă aveau la dispoziție tot timpul din lume.

Călătoria se apropia de final, iar Claudia începu să numere haltele, cum obișnuia să o facă odinioară. Mai erau trei. Două. Una. Aproape au ajuns. Trenul alerga de-a lungul mării. Claudia observă plajele în reflux și talazurile îndepărtate. Soția păstorului își împachetă gustarea, scutură firimiturile căzute pe pieptul ei umflat ca o gușă de porumbel, cotrobăind apoi în poșetă după bilet.

Trenul încetini, și emblema Lassdale pluti dincolo de fereastră. Cele două femei rămase în picioare cu bagajele adunate, coborâră pe peron. Păstorul era prezent, însoțit de câinele său. Nu uitase, dar își întâmpină soția fără efuziuni.

— Ești aici, spuse în mod inutil.

Îi luă bagajul din mână și porni cu pași mari. Ea îl urmă, întorcându-se să-i facă semn cu mâna Claudiei.

— Pe curând, poate!

Nici urmă de Jennifer. Trenul se îndepărtă, iar Claudia rămase singură pe peron. Stătea în picioare lângă valiză, în costumul londonez și se gândi că nu este nimic mai trist decât să nu existe nicio persoană care să te întâmpine la capătul unei călătorii. Se hotărî să nu devină nerăbdătoare.

Nu era nicio grabă, nicio întâlnire urgentă. Jennifer fusese reținută...

— Claudia!

Vocea unui bărbat. Surprinsă, se întoarse cu fața drept în soare și își puse mâna streășină la ochi. Îl văzu venind spre ea, înconjurat de lumina orbitoare, fără să-l recunoască pe moment. Apoi, uimită peste măsură, îl recunoscă.

Magnus Ballater. Ultima persoană pe care se aștepta să o întâlnească în acel moment. Nu-l uitase, dar cu mult timp în urmă renunțase să se gândească la el. Magnus, în pantaloni de catifea reiată de culoare închisă și un pulover enorm, cu model; mai înalt și mai robust decât își aducea aminte, cu o podoabă capilară demodat de lungă, de culoare neagră și stufoasă, precum și cu acel zâmbet de odinioară, nestăpânit pe chipul său ars de soare și brăzdat de vreme.

— Claudia.

Realiză că rămăsese cu gura căscată și începu să râdă spre propria ei uimire.

— Magnus. Pentru numele lui Dumnezeu! Ce faci aici?

— Am venit să te întâmpin. Jennifer a fost reținută la Inverloss. Ceva în legătură cu boilerul. Mi-a dat un telefon și m-a rugat să vin să te iau.

Rămase acolo, privind în jos spre ea.

— Nu mă săruți?

Claudia se înălță și-l sărută pe obrazul rece.

— N-am știut că te afli prin apropiere.

— O, da. Locuiesc în vecinătate. Am devenit localnic. Ți-ai tot bagajul tău? Întrebă el adunându-l. Acum, hai să mergem!

Ea îl urmă, aproape alergând ca să țină pasul cu el. Au ieșit pe poarta gării și s-au îndreptat către o mașină model familial, cu un aspect hârbuit. Un câine privea pe geamul din spate. Nasul său lăsase pete pe geam. Magnus trânti ușa din spate și aruncă valiza Claudiei lângă câine, apoi ocoli mașina să deschidă ușa din față pentru ea. Mașina mirosea a câine și

interiorul arăta de parcă nu mai fusese curățat de luni de zile, dar Magnus nu se scuză în timp ce se așează alături de ea. Trânti ușa și porni motorul. Pietrișul țâșni de sub roțile din spate, iar ei părăsiră locul. Își aminti că el nu fusese niciodată un bărbat care să-și piardă vremea.

— Dar ce faci aici? întrebă ea.

— Administrez vechea filatură a tatei.

— Dar ai jurat că nu vei face niciodată lucrul acesta. Intenționei să fii independent, să te afirmi prin propriile forțe.

— Și asta a fost pentru puțin timp. Am lucrat la hotarul dintre Anglia și Scoția și apoi în Yorkshire. Pe urmă am plecat în Germania pentru doi ani și am ajuns la New York, lucrând ca negustor de lână. Apoi tatăl meu a murit și filatura a început să meargă prost. A fost la un pas de a fi vândută, așa că m-am întors acasă, încheie el cu un aer convingător.

— Și ai pus-o la punct, adăugă ea.

— Am încercat. Cel puțin acum suntem în afara pericolului și avem niște comenzi importante. Am dublat forța de muncă. Trebuie să vii și să vizitezi fabrica, să-ți exprimi părerea referitor la produsul finit.

— Care este acesta?

— Stofe, dar mult mai fine decât cele realizate de tatăl meu. Țesături mai groase, dar mai ușoare și durabile, lipsite de asprimea celor din trecut. Se mulează perfect și au culori uimitoare.

— Te ocupi de creație?

— Da.

— Și de unde vin acele comenzi importante?

— Din toată lumea.

— Asta-i minunat. Unde locuiești?

— În vechea casă a tatălui meu.

Bătrâna casă a domnului Ballater. Claudia și-o amintea. Se afla sus, pe deal, deasupra orașului, cu o grădină mare și un teren de tenis. Petrecuseră multe după-amieze acolo, căci Magnus, cu aproape un an mai mare decât Claudia și Jennifer, făcuse parte din grupul de tineri ce se strângeau în fiecare vacanță. După terminarea școlii el studiasse designul vestimentar și în ultima vară petrecută împreună era deja student în anul întâi.

Acea fusese o vară deosebită din numeroase motive. Vremea a fost unul dintre ele pentru că fusese extraordinar de cald și uscat, iar serile nordice, lungi și lipsite de griji, le petrecuseră în expediții pescărești, plimbări pe malul râului și ore nesfârșite în căutarea păstrăvilor. Viața socială a fost și ea altfel decât din ceilalți ani. Acum erau cu toții maturi și niciodată nu mai organizaseră asemenea picnicuri fără sfârșit, sau partide de golf și competiții de tenis, petreceri unde dansau reel și grătare pe plajă la miezul nopții. Dar motivul principal pentru care vara aceea rămăsese de neuitat îl constituie prezența lui Magnus. Energia sa uriașă, pofta nestăvilă de viață îi molipsea și pe ceilalți. Era un tânăr care nu obosea niciodată, nu se plictisea și nu-și pierdea simțul umorului; nu se îndoia nicio clipă – sau cel puțin așa dădea de

înțeles – că viața merită să fie trăită din plin și fiecare zi trebuie să devină un izvor de bucurie.

— Povestește-mi despre tine!

Conducând cu mare viteză ajunseseră deja în oraș când i-a pus această întrebare.

— Jennifer spune că n-ai mai fost în nord de douăzeci de ani. Cum ai putut sta departe timp atât de îndelungat? a întrebat el.

— Dar n-am pierdut legătura. Am corespondat și am vorbit la telefon. Din când în când, Jennifer vine la Londra pentru o zi sau două, stă cu mine și mergem la cumpărături, la teatru...

— Dar douăzeci de ani! A trecut atâta timp de când am fost împreună! Ce timpuri erau!

S-a întors și i-a zâmbit, iar Claudia se ruga să nu apară o mașină la curba următoare.

— De ce n-ai mai venit? Ai fost atât de ocupată?

— Ca și tine. Mi-am găsit o ocupație. Am dorit să capăt experiență. Să încep o afacere.

— Design interior. Mi-a spus Jennifer. Unde lucrezi?

— În Londra: pe King's Road. Am un magazin și atelier. Primesc foarte multe comenzi; uneori, chiar prea multe.

— Cine se ocupă de magazin când tu ești plecată?

— Am un ajutor.

— Se pare că ai reușit.

Claudia rămase pe gânduri, apoi spuse:

— Presupun că da.

Întorcându-și privirea spre drum, Magnus întrebă:

— Nu te-ai căsătorit?

— Presupun că Jennifer ți-a povestit și despre asta.

— Bineînțeles. Mi-a fost greu să cred cele spuse.

Claudia simțea crescând în ea un gen de enervare tipic feminină.

— Presupun că ți-ai imaginat că singurul meu țel era o casă, un soț și copii.

— Nu, replică Magnus calm. Nu mi-am imaginat nimic de felul acesta. Am fost doar surprins că o fată atât de frumoasă nu a fost cucerită cu ani în urmă.

Rostise cuvintele atât de firesc încât Claudia s-a rușinat de vorbele ei nesocotite. Se grăbi să adauge:

— Fac ceea ce doresc. Sunt independentă.

În timp ce rostea aceste cuvinte gândul îi zbură la Giles care se afla în America. Apoi, își spuse că trebuia să dea uitării acest gând căci locul și bărbatul alături de care se afla nu aveau nimic în comun cu Giles.

— Pot să spun că ți se potrivește?

Vorbele lui îi făcură plăcere.

— Da, aș fi încântată să fie așa. Dar tu, Magnus? Ai o soție?

— Nu m-am hotărât încă.

— Ce vrei să spui?

— Că de fapt, niciodată, nu mi-am adunat curajul să-mi iau marele angajament. Bineînțeles, au existat niște tentative, dar nu marea încercare.

A întors încă o dată capul pentru a o privi direct în față și ochii lui albaștri străluceau amuzați.

— Se va ivi, adăugă el, căci noi ne asemănăm.

Claudia își feri privirile fără niciun comentariu. Știa că el greșea. Nu se asemănau, dar nu avea de gând să-l contrazică. „Niște tentative au existat.” Nu era greu să-ți imaginezi măsura acestor tentative, pentru că el era, și fusese mereu, un bărbat extrem de atrăgător. Dar pentru ea nu existaseră. De când îl întâlnise pe Giles, cu opt ani în urmă, îi rămăsese credincioasă acestuia; îl ajutase să suporte o căsnicie lipsită de bucurii și să treacă printr-un divorț devastator; fidelă îi stătuse mereu în preajmă. Cât despre marea încercare despre care vorbise Magnus, angajamentul final al căsătoriei, pentru ea reprezenta un moment după care tânjea.

Inverloss era situat la oarecare depărtare de șosea, la capătul unui drum de țară, adăpostit în spatele unui pâlț de fagi și stejari. În timp ce mașina o purta prin hârtoapele drumului de țară, Claudia căuta să descopere din priviri schimbările apărute de-a lungul anilor și își spuse cu bucurie, că nu erau prea multe. Apăruse un nou hambar, și fusese ridicat un gard ce proteja de turmele de vite; în rest totul era neschimbat. Dincolo de gardul pentru vite, se întindea o alee pavată cu pietricele de mare ce ducea până în fața casei. Scrâșnetul lor sub roțile mașinii te purta cu gândul spre mare. Magnus apăsă cu podul palmei claxonul și acesta scoase un sunet prelungit anunțând sosirea lor. Mai înainte ca motorul mașinii să se fi oprit, Jennifer se și afla acolo, alături de mașină, purtând în brațe un copil și înconjurată de câini. Chipul pistruiat, radiind de sănătate, părul ondulat strâns

într-un ciuf în vârful capului aminteau de adolescența cu un aer băiețos.

— Jennifer...

Lăsă jos copilul și o îmbrățișă pe Claudia. Căinii, inclusiv al lui Magnus, începură să latre și chipul copilului se mototoli și începu să urle. Când Jennifer îl ridică din nou, copilășul privi spre Claudia cu ochi întristați și plini de lacrimi.

— Îmi pare rău că nu am reușit să vin la gară, dar Ronnie este la pescuit și a venit un mecanic să vadă ce se întâmplă cu boilerul. Îl așteptam de mai multe zile și iată că a trebuit să vină tocmai azi.

— Nicio problemă! Iată-mă!

— Magnus, ești un sfânt! Rămâi la prânz cu noi. Este o zi minunată și vom merge să culegem coacăze negre. Am hotărât azi dimineață că această zi urmează să fie ziua coacăzelor negre. Jane și Rory simt plecați cu poneii, dar se vor întoarce curând.

Existase mereu, în fiecare an, după cât își amintea Claudia, o zi a coacăzelor negre. O expediție tradițională pentru a culege fructele negre. Odată aduse acasă, acestea erau transformate în gem sau jeleu și păstrate în cămară.

— Vom merge la Creagan Hill?

— Bineînțeles. Unde altundeva? Hai, vino, Magnus! Întotdeauna avem nevoie de ajutor.

— În regulă. Dar mai întâi trebuie să mă întorc la filatură. Sunt câteva probleme ce trebuie puse la punct. La ce oră este prânzul?

— Pe la unu.

— Voi veni.

Interiorul casei nu se schimbase. Era la fel de primitoare ca altă dată. Mirosea la fel; puțin a mosc, a fum și turbă; covoarele erau ușor uzate și pe tapet se vedeau urme de mâini murdare, exact la înălțimea copiilor.

— Nu este grozav că Magnus s-a întors la Lossdale? Este ca în vremurile de altădată. El și Ronnie sunt prieteni buni, iar el a făcut minuni la filatură. Ai fost surprinsă când l-ai întâlnit?

Jennifer își ridicase copilașul în brațe și pornise pe scări înainte. Claudia o urmă ducând valiza. Ajungând pe palierul luminos, Jennifer s-a îndreptat către cea mai îndepărtată ușă și a deschis-o larg, pășind înăuntru, în camera inundată de soare.

— Te instalezi aici, în camera pe care ai avut-o mereu.

Claudia se îndreptă spre un scaun pe care își așeză valiza.

— Îți plac noile cuverturi? Le-am găsit într-un cufăr la mansardă. Cred că abia aștepți să-ți scoți hainele cu care ai călătorit. Ard de nerăbdare să te prezint lui Ronnie. Nu-mi vine să cred că nu l-ai întâlnit până acum. Și nici pe Jane și Rory. Acesta este Geordie.

Îl așeză pe podea, iar ea se așeză pe marginea patului. Clătinându-se ușor, Geordie se îndreptă spre scrin, se lăsă să alunece pe podea și începu să se joace cu un mâner de alamă.

Claudia stătea cu spatele spre verișoara ei privind pe fereastră spre câmpuri și spre marea îndepărtată.

— Îmi era teamă că totul se va fi schimbat, dar nu este așa, spuse ea zâmbind către Jennifer. Nici măcar tu! Cred că nu te vei schimba vreodată.

— Tu te-ai schimbat, spuse Jennifer fără menajamente. Ai slăbit. Ești îngrozitor de slabă.

— Asta înseamnă să trăiești la Londra. Și amândouă avem treizeci și șapte de ani acum. Nu mai suntem tinere.

— N-am spus că pari bătrână. Doar slabă și rafinată.

Jennifer o privea cercetător.

— De ce te-ai hotărât atât de brusc să vii? Sau nu dorești să discuți despre asta?

Între ele nu existaseră niciodată secrete. Claudia își plecă ușor capul și începu să își descheie nasturii jachetei.

— Este vorba de Giles, nu-i așa?

Simți o ușurare auzind-o rostindu-i numele; trebuia rostit pentru a nu rămâne suspendat între ele, ca un spectru.

Jennifer nu era străină de relația ei cu Giles. Pusese cap la cap frânturile de informații din scrisori și chiar îl cunoscuse la Londra. Giles le invitase pe amândouă la cină, într-un restaurant. La vremea aceea, Giles era deja divorțat de aproape un an.

— Se va căsători cu tine? dorise Jennifer să afle.

Claudia răspunsese râzând la întrebare, asigurând-o că nu putea fi vorba de căsătorie. Erau doar buni prieteni.

Giles. Atrăgător, plin de succes, încântător, dar lunecos, într-un mod demential. El și Claudia aveau locuințe separate, dar erau amanți. Formau un cuplu acceptat de prieteni și cunoscuți. Dovada o constituia faptul că locuiau în aceeași cameră atunci când erau invitați la țară, la sfârșit de săptămână.

Dar ocupația lui Giles, ca agent de bursă, îl solicita enorm. O mare parte din timp îl petrecea la New York, unde avea un apartament în centru și adeseori era plecat, timp de trei sau patru luni. Ea nu știa când urma să se întoarcă până când el nu o suna. „M-am întors”, spunea el. „Sunt aici.” După care, ca și cum separarea lor n-ar fi avut loc niciodată, reluau tiparul vieții în doi, fără niciun comentariu; dineurile în casa lui Giles pe care Claudia era bucuroasă să le organizeze; legăturile cu prietenii comuni, serile. Intime în restaurantul lor preferat, cu specific italian, nopțile magice, dragostea lor în patul uriaș și moale al Claudiei.

Și viața prindea culoare, vioiciune, iar afacerile și slujba, treburile cotidiene păreau să se rezolve de la sine fără ca ea să mai aibă sentimentul că sunt o povară. Se simțea împlinită și fiecare nouă zi constituia un prilej de bucurie. O bucurie atât de mare încât îi era imposibil să creadă că sentimentele lui Giles ar fi putut fi diferite de ale ei. Își repeta mereu că într-o bună zi, Giles va descoperi că viața lui nu ar fi avut sens fără Claudia. Dar, din nou, telefonul suna pentru a-i da de veste că Giles trebuie să plece, chemat fiind să-și îndeplinească

îndatoririle cerute de slujbă. Traversa Atlanticul și o lăsa iar să se descurce cum putea, ducând o existență solitară.

Jennifer așteaptă. În cele din urmă, Claudia spuse:

— Da. Urma să mergem în Spania împreună cu un grup de prieteni. Totul era aranjat, rezervările făcute, dar el a fost reținut în New York și am fost nevoiți să anulăm plecarea. Maș fi putut duce doar eu, dar ar fi fost lipsit de sens.

— Cât timp a lipsit de data asta?

— Câteva luni. Era planificat să se întoarcă acum trei zile.

— Ce mizerabil!

Claudia îi luă apărarea.

— Nu este vina lui.

— Îi găsești mereu scuze. Îți scrie vreodată? Țineți legătura?

— Telefonează. Câteodată. Este ocupat.

— Iar îl scuzi. Bănuiesc că îl iubești. Te-ai mărita cu el?

— Eu...

Claudia căuta cuvintele potrivite.

— Da. Da, m-aș mărita. Adică, doresc să mă mărit. Vreau să am copii. Toată lumea crede că sunt o femeie dedicată carierei, dar îmi doresc să am copii. În curând voi fi prea bătrână.

— Ești sigură că nu ești doar iubita lui din Londra? întrebă Jennifer.

Era o bănuială mai veche pe care încercase totdeauna să o alunge fiindcă îi provoca o teamă imensă.

— Este posibil. Presupun.

— Ai încredere în el?

— Nu cred că este vorba de încredere.

— Dar, Claudia, încrederea este cel mai important lucru. Nu-ți irosi viața!

— Cum aş putea să mă îndepărtez de Giles? Ar fi o hotărâre mult prea importantă pentru mine căreia n-aş putea să-i fac față. Giles face parte din ființa mea acum, îl iubesc de prea mult timp pentru a renunța la el.

— Da, într-adevăr și ar trebui să te eliberezi.

— Nu pot.

Rămaseră tăcute. Tăcerea a fost spulberată de zgomotul ușilor deschise și trântite, de cel al pașilor și al vocilor stridente ce veneau de pe hol:

— Mămico, ne-am întors! Suntem morți de foame.

Jennifer oftă. Se ridică și-l luă pe Geordie în brațe spunând:

— Trebuie să pregătesc prânzul. Mai discutăm.

Rămasă singură, Claudia despachetă și se schimbă, îmbrăcând o pereche de jeansi vechi și pantofi sport. Se spală pe față și își perie părul. În timp ce făcea asta, auzi o mașină care tocmai parcă în fața ușii de la intrare. Se uită pe fereastră. Era Magnus.

Îl urmări cum a coborât din mașină și a pornit către casă. Deodată, de parcă l-ar fi strigat pe nume, acesta a înălțat privirile și o văzu stând acolo, în dreptul ferestrei.

— Nu ești gata încă pentru prânz? a întrebat el. —

Ba da. Cobor îndată.

Creagan Hill se află la trei mii de depărtare de Inverloss, în partea opusă celei în care locuia Jennifer. Culmea gârbovită a muntelui, încununată cu stânci și grohotiș cobora către mare, năpădită de iarbă neagră. La poalele lui se întindea o câmpie vârstată de zăplazuri din piatră albă pe care creșteau ferigi brune și oile pășteau în voie. Pe lângă zidurile ce delimitau proprietatea șerpuiau poteci înguste ce ocoleau fânețele. Aici, cu fața întoarsă către soare, la adăpost de vântul ce bătea neconținut dinspre mare, creșteau arbuști țepoși încărcăți cu mănunchiuri de fructe negre, coapte, așteptând să fie culese. Perspectiva expediției îi umpluse de emoție și nerăbdare pe cei doi copii mai mari ai lui Jennifer.

— Mergem în fiecare an, îi explică Jane cu gura plină de plăcintă. Și ne murdărim din cap până în picioare și cine culege cel mai mult obține un premiu. Anul trecut l-am câștigat eu...

— Ai furat de la mine, interveni Rory.

Era un copil solid, cu ochi albaștri și păr ca al mamei sale.

— Ba nu, mi le-ai dat tu.

— Îmi umplusem găleata. Nu mai aveam loc.

Magnus interveni cu tact:

— N-are importanță. Poate anul acesta toată lumea va primi un premiu.

— Chiar și Geordie?

— De ce nu?

— Va fi doar un încurcă-lume căci se va plimba de colocolo, printre picioarele noastre și va mânca din coacăzele culese până când i se va face rău.

Geordie lovi cu lingura în scaunul său înalt și când îl privi toți, izbucni într-un râs încântător.

— De fapt, spuse Jennifer când râsetele încetară, Jane a primit un punct deja. În mod sigur, Geordie nu va rezista toată după-amiaza, așa că eu cred că ar trebui să luăm două mașini, astfel încât să-l pot aduce acasă atunci când va da semne de oboseală.

— Eu vreau să merg cu Magnus, anunță Jane. Mă urc în mașina lui.

Rory nu se lăsă mai prejos:

— Și eu.

Mama lor oftă.

— Nu mă interesează cine cu cine merge. Ce-ați zice să ducem vasele și să le punem în mașina de spălat și apoi să pornim?

Claudia se afla din nou alături de Magnus, în mașina acestuia, cu Rory și Jane pe locurile din spate, iar câinele lui Magnus în spatele banchetei.

Expresia câinelui trăda o suferință îndelungată și Claudia nu-l învinovăța.

Jennifer se afla în cealaltă mașină. Bebelușul, așezat în scaunul său, prins între curele, se afla pe bancheta din spate.

Magnus conducea în spatele mașinii lui Jennifer, cu o viteză mult mai cuminte decât dimineața.

Dimineața începuse promițător și după-amiaza nu se deosebea cu nimic. Era cald și cerul rămăsese senin. Îndată ce lăsară orașul în urma lor, Claudia observă dealurile și strălucirea mării. Lumina soarelui se revărsa peste ferigile roșiatice și peste prunii în floare. Părăsiră drumul și intrară într-un labirint de poteci care urcau dinspre mare, iar Creagan Hill se înălța înaintea lor, atât de abrupt încât vârful se pierdu din vedere.

Rory și Jane spuneau ghicitori:

— Ce este verde și merge cu o sută de mile pe oră?

— O agrișă pe motocicletă.

— De ce cufundarul își ridică ciocul?

— Pentru că vrea ca ariciul de mare să-i vadă barba. Nu-i așa Rory?

Râdeau în hohote.

Claudia a deschis geamul, lăsând vântul să-i bată în față. Era rece și mirosea a iarbă, mușchi și plante marine. Se gândi la Spania și deodată se simți nespus de fericită că se află acolo și că renunțase la excursie.

În cele din urmă au ajuns la locul ales, au coborât din mașini împrăștiindu-se și s-au apucat de lucru. Înșirați de-a lungul drumeagului, cățărându-se pe zidurile din piatră, au cules cu hărnicie toată după-amiaza. Gălețile din plastic erau aproape pline. Buzele și degetele erau pătate în nuanțe de violet, puloverele agățate, jeanșii rupți, încălțăminte acoperită cu

noroi. Pe la ora patru, micuțul Geordie se săturase de culesul coacăzelor, așa încât Jennifer a hotărât că era momentul să-l ducă acasă.

— A fost atât de cuminte stând în grămada de frunze veștede, căutând buburuze. Nu-i așa, scumpul meu?

Îi sărută fața murdară, apoi adăugă:

— Oricum aveam de gând să plec mai devreme și să pregătesc cina. Vino și ia cina cu noi, Magnus!

— Deja am luat o dată masa cu voi.

— Te vom hrăni din nou. Nicio problemă. Ronnie va dori să-ți povestească despre peștele pe care nu l-a prins. Hei, cine vine cu mine?

Jane și Rory s-au sfătuit scurt și au hotărât să meargă cu mama lor. Erau sătui de coacăze și doreau să urmărească un anume program la televizor.

— Dar voi doi?

Claudia așeză găleata grea cu coacăze în portbagajul mașinii lui Jennifer și își întinse brațele care deja o dureau.

— Este o zi așa de frumoasă, spuse ea, întinzându-și brațele dureroase, că nu mă îndur să irosesc nicio clipă. Am putea să ne plimbăm cu câinele tău, spuse ea privind-l pe Magnus. Până acum cred că ziua i s-a părut plicticoasă.

Magnus a fost de acord.

— Am putea să urcăm dealul ca să admirăm priveliștea. Vrei?

— Da. Mi-ar plăcea, spuse ea, pentru că era exact ceea ce își dorise toată ziua.

Mașina condusă de Jennifer se depărta și copiii fluturau mâinile pe geam de parcă își luau rămas bun pentru totdeauna. Când se pierdură din vedere, Magnus s-a întors către Claudia:

— Ei, ce mai așteptăm?

Și porniră. Au străbătut fânețele, au urcat coasta tot mai povârnită pe măsură ce înaintau; au trecut dincolo de porțile rupte ale unor zăplazuri și și-au croit drum printre tufișurile dese din ferigă brună, până când în cele din urmă s-au trezit împresurați de iarba neagră. Încântat că în sfârșit se bucură de atenție, câinele alerga în față, luând urma iepurilor de câmp și dând voios din coadă. Câteva oi bătrâne, văzându-i că se apropie, încetară să pască și rămaseră nemișcate. Recunoscătoare, Claudia își lăsă obrazii mângâiați de adierea răcoroasă și se bucura pășind pe covorul gros de iarbă ce se întindea de-a lungul potecii. Simțea mușchii încordându-i-se cu fiecare pas și plămâni se umpleau cu aerul rece și pur asemenea apei de izvor.

Cam pe la jumătatea drumului au dat peste un pripor acoperit cu iarbă deasă, săpat în munte de un pârâiaș, a cărui apă se rostogolea bolborosind într-o albie din pietricele albe. Claudiei i se făcuse sete, așa încât a îngenuncheat și a adunat apă în căușul mâinilor și a băut cu nesaț. Avea gust de turbă. Aflându-se pentru prima dată cu spatele spre munte, se putea, în sfârșit, bucura de priveliște.

— Habar n-aveam că am ajuns așa departe și am urcat atât de sus.

— Te-ai descurcat de minune, spuse el așezându-se alături de ea, cu mâna streășină la ochi.

— Nici nu trebuie să urcăm mai sus. N-am avea o priveliște mai bună ca asta.

Avea dreptate. O priveliște spectaculoasă pe care o cunoștea de ani și ani, dar care mereu îi tăia respirația.

Înainte lor se desfășura coasta ondulată a mării și câmpurile până departe, fermele și lacurile. Totul se desfășura înaintea lor ca o hartă de mărime uriașă. Atât de limpede era atmosfera încât munții, aflați la aproape cincizeci de mile spre sud, se reliefa cu piscurile acoperite de primele zăpezi. Și în față, marea, în acea zi, albastră ca și Mediterana, cu ape întunecate ce aminteau de vinul grecesc de pe vremea lui Homer.

Și liniștea! Doar vântul, cântecul unei ciocârlii, strigătul trist și prelung al unui ploier mare. Rămași nemișcați au început să simtă aerul rece al muntelui. Claudia, care își legase puloverul în jurul mijlocului l-a desfăcut și l-a îmbrăcat.

— Ai grijă să nu răcești! o sfătui Magnus.

— Mă simt minunat. Doar faptul că poți admira o asemenea priveliște îți poate alina sufletul. Ce norocoși suntem! Tu în mod deosebit, pentru că locuiești aici tot timpul.

— Știu ce vrei să spui. Totul e să te deprinzi cu proporțiile.

— Mă fac să mă simt ca o furnică.

— O furnică?

— Mică. Neînsemnată. Lipsită de importanță.

Dar nu era vorba numai de ea însăși. Toată viața cu problemele ei: munca, banii, iubirea. Aflată acolo sus, deasupra lumii era ca și cum vedea competiția pe viață și pe moarte, de zi cu zi, prin capătul unui telescop astfel încât totul se micșora, devenea neînsemnat. Și dacă ea ar fi fost o furnică, atunci Atlanticul n-ar fi fost decât un eleșteu și New York-ul un punct pe glob, milioane de insecte, forfotind în acea supraaglomerare umană. Giles era și el una dintre furnici.

— Ai dori să locuiești aici tot timpul? Întrebă Magnus.

— Nu m-am gândit niciodată la această posibilitate. Jennifer este atât de fericită, cu soțul ei, cu copiii ei și cu ferma. Totuși, eu nu cred că mi s-ar potrivi.

— Viața este ciudată. Ne-am împărăștiat toți și pe urmă, după acești ani... De ce a trebuit ca tu și eu, dintre toți să ne aflăm aici, acum, la jumătatea drumului spre Creagan Hill, într-o zi dăruită de Dumnezeu?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Mă întreb dacă îți poți imagina cât de îndrăgostit am fost de tine.

Încruntându-se, Claudia își întoarse privirile spre el, într-o stare de perplexitate deplină. Profilul său era extrem de serios. Îi văzu liniile din jurul gurii și încrețiturile de la colțurile ochilor, șuvițele gri din părul său des și negru. Apoi se întoarse și o privi în față, iar ea îi văzu ochii din care dispăruse veselia.

— Nu poți fi serios, spuse ea. —

Nu ți-ai imaginat?

— Aveam șaptesprezece ani.

— Erai uimitoare. Așa de frumoasă că îmi era teamă de ceea ce simțeam pentru că eram așa de sigur că erai inaccesibilă.

— N-ai spus niciodată...

— Nici n-am arătat-o.

— Dar de ce? De ce nu?

— Nu era momentul. Eram prea tineri. Abia ieșiți de pe băncile școlii, cu viața în față. Totul urma să fie învățat, să fie făcut. Universul nostru atât de închis, asemenea unei carapace și dincolo de el oameni așteptând să iubească. Și tot ce doream era să ne luăm tălpășița și să descoperim viața, noi înșine. Aveam o fotografie de-a ta. Obişnuiam să o port peste tot și să o arăt colegilor mei. „Aceasta este prima mea dragoste”, spuneam. N-am spus, singura mea dragoste. Așa ar fi trebuit să spun.

— De ce îmi spui asta acum?

— Pentru că am renunțat la mândrie, rosti el fără afectare.

Claudia își coborî privirea pentru că nu dorea să i se citească gândurile. Și eu ar trebui să renunț la mândrie, dar mi-o păstrez pentru că, în ceea ce-l privește pe Giles, pare să fie singura cale prin care pot persevera. Era dureros să recunoască. Îi veni în minte ideea de a-și deschide sufletul în fața lui Magnus și să-i povestească despre Giles – să-i explice, să-l facă să înțeleagă – dar își dădu seama că n-ar fi capabilă să cauzeze o asemenea suferință. Nu acum, nu în timp ce se afla într-o stare atât de confuză și nenorocită. Giles era viața ei, dragostea ei, dar și problema ei și nu una care să fie expusă

în fața acestui bărbat, acest prieten vechi „care tocmai își declarase iubirea eternă pentru ea.

Nu. Trebuia ca tonul conversației să rămână vesel, lejer, glumeț. Zâmbi.

— Mândria este, oricum, o pacoste. Doar se strecoară între oameni.

— Da. Și atunci nu ești în stare să spui nimic până nu se face prea târziu. Poate este mai bine așa.

— Nu judeca astfel.

După-amiaza se stingeă, soarele dispărea în spatele lor împrăștiind umbre lungi cu ultimele lui raze. Vântul, care se pornise, unduia ierburile înalte, crescute la marginea luminișului. Claudia se înfioră.

— Se face frig, zise ea.

Și apoi, pentru că el părea să aibă nevoie de consolare, se aplecă înainte și-l sărută pe gură.

— Este timpul să mergem acasă, Magnus.

În momentul următor totul reveni la normal. El zâmbi stângaci, cu tristețe, dar, totuși zâmbi și se ridică. O ajută și pe Claudia să se ridice și porniră la drum. Au coborât panta ușoară și, până la mașină, el era din nou persoana dintotdeauna, optimist și cu multe planuri pentru seară.

— ...trebuie să cumpăr niște vin pentru Ronnie. Te deranjează dacă ne oprim în oraș pentru o clipă să fac niște mici cumpărături? Mi s-a terminat slănina și trebuie să cumpăr și mâncare pentru câine.

Învăluită în ultimele raze aurii ale după-amiezii, strada principală din Inverloss forfotea de oameni ocupați să încheie ultimele treburi ale zilei. Magazinele erau încă deschise: măcelăria, magazinul cu legume și fructe și cel cu articole pentru pescari. Restaurantul italian își împrăștia lumina de neon peste trotuar, iar din interior ajungea sunetul de muzică pop și mirosul amintind de pește cu cartofi prăjiți. Fete umblau fără rost prin fața restaurantului, chicotind, îmbrăcate în hainele lor bune de sâmbătă seara, jeanși strâmți și cercei, iar tineri, aflați lângă drum, le aruncau ocheade.

Magnus opri lângă chioșcul de presă.

— Nu voi sta mult.

Apoi, dispăru în magazin ca să-și facă din nou apariția, aproape imediat, cu un ziar. Îl aruncă în mașină, prin fereastra deschisă, direct în poala ei.

— Îți va ține de urât.

Se depărtă, din nou, cu pași mari.

Era ziarul de dimineață, de format mic, tipărit la Londra. Își aruncă ochii peste titlurile stridente, și apoi, încet, studie ziarul, uitându-se la articole, fotografii și reclame. Se întoarse spre Agenda socială și descoperi poza lui Giles.

Nu era o fotografie nici foarte mare, nici foarte bună, dar țâșni spre ea cum un nume cunoscut îți sare în ochi din coloanele ziarului. Era cu o fată la braț. O fată blondă cu o cascadă de păr lung. Purta o rochie decoltată, fără mâneci. Ducea un mic buchet de flori. Giles zâmbea; arătându-și

dinții. Arăta un pic voluminos, cu un surplus de greutate. Purta, în mod ostentativ, o cravată teribilă, cu picățele.

Legenda fotografiei: „Giles Savours cu tânăra lui mireasă, Debbie Peyton. Vezi coloana patru”.

Primul ei gând, inconștient, a fost: „Nu poate fi adevărat. Este o greșeală îngrozitoare!” Dintr-o dată, i se făcu foarte frig, își simți buzele înghețate și gura uscată. Nu poate fi adevărat”.

Coloana patru.

Titlul în aldine negre: AFACERI, CA DE OBICEI, PENTRU GILES ȘI DEBBIE. Apoi urma textul:

„Nu va exista o lună de miere, în viitorul apropiat, pentru omul de afaceri din Londra, Giles Savours (44) care s-a căsătorit săptămâna aceasta, în biserica St. Michael, Brewsville, statul New York. Giles, partener la firma Wolfson-Rilke, are enorm de lucru în biroul său din New York, dar își propune să plece în Barbados cu ocazia Crăciunului.

Încântătoarea sa mireasă, Debbie Peyton (22) este unica fiică a lui Charlie D. Peyton, aflat în fruntea trustului aluminiului. Minionă, înaltă de doar 1,55 cm, ea l-a întâlnit pe Savours în urmă cu trei luni, dar idila lor vijeliosă n-a trecut neobservată. Giles se află la a doua căsătorie. Prima soție a fost Lady Priscilla Rolands – iar colegii săi se îndoiau că va mai avea curajul să facă acest pas.”

Nu mai putea să citească. Lumina era prea slabă, rândurile tremurau, cuvintele se estompau. Giles căsătorit, îți aminti vocea lui la telefon, agreabilă mereu, gata cu cele mai

rezonabile scuze. „Regret enorm. S-a ivit ceva. N-am nicio posibilitate să mă întorc la Londra la timp pentru Spania. Știi că vei înțelege. De ce nu pleci fără mine? Te vei distra... Da, bineînțeles... îndată ce voi reuși...”

Și așa mai departe. Aceași voce, aceeași veche dezamăgire. Nimic nou. În afară de faptul că, de data aceasta, nu avusese curajul să-i spună că intenționa să se căsătorească cu altă femeie. O fată. Suficient de tânără ca să-i fie fiică. Se căsătorise. Dispăruse de lângă Claudia. Se terminase.

Se simțea încă înțepenită de frig. Se gândi: „Sunt paralizată din cauza șocului”. Aflată în mașina lui Magnus, aștepta să-și revină, să reacționeze. Să se manifeste violent. Să strige de furie. Să nu-și stăpânească lacrimile pentru umilința îndurată. Să trăiască sentimentul îngrozitor al unei pierderi. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplă și, după foarte puțin timp, realizează că nici nu se vor întâmpla.

În schimb, descoperi că trecea prin cele mai neașteptate emoții. Ușurare și un soi de mulțumire. Ușurare pentru toate hotărârile care fuseseră luate, fără nicio obligație din partea ei, și mulțumire pentru că, probabil, acesta a fost ultimul și cel mai bun lucru pe care l-a făcut Giles pentru ea.

— Scuză-mă că am stat așa mult, auzi vocea lui
Magnus.

Aruncă o pungă din hârtie cu mâncarea câinelui pe locul din spate și apoi, se așează la volan și puse o sacoșă cu cumpărături jos, între ei. Claudia auzi zgomotul făcut de sticle. El închise ușa, trântind-o.

— Am cumpărat vin și niște dulciuri pentru copii.

Mi-am amintit, exact la timp, că le-am promis premii pentru culesul coacăzelor...

Claudia nu spuse nimic. Nu se întoarse să-l privească, dar îi simți privirea cercetându-i chipul.

— Claudia? S-a întâmplat ceva?

După o clipă, ea clătină din cap.

— Ceva nu este în regulă.

Ea se uita fix la ziar. Ușor, el se întinse și îl luă.

— Ce este?

— Doar un bărbat pe care-l cunosc.

— Ce i s-a întâmplat? Întrebă el, în mod evident așteptându-se la tot ce putea fi mai rău.

— Nu a murit. Nu i s-a întâmplat nimic rău. Doar s-a căsătorit.

— Tipul ăsta de aici? Giles Savours?

Claudia încuviință.

— Un prieten vechi?

— Da.

— Un iubit?

— Da.

— De cât timp îl cunoști?

— De opt ani.

Urmă o pauză lungă, în timp ce Magnus citi ceea ce Claudia deja citise.

— De ce vârstele și măsurătorile sunt mereu atât de vitale pe aceste pagini afurisite?

Împături ziarul cu un fel de silă și-l aruncă pe podea. Apoi făcu un gest plin de căldură. Se întinse și o luă de mână. Pe urmă spuse:

Vrei să-mi povestești?

— Nu-i nimic de povestit. Nimic sau totul. Ar lua prea mult timp. Dar Giles este motivul pentru care mă aflu aici. Pentru că urma să mergem în Spania împreună, iar el a renunțat în ultima clipă. Nu mi-a spus de ce, doar că a intervenit ceva.

— Știai despre această fată?

— Nu. N-am știut nimic despre ea. Cred că din cauză că nam vrut să știu. Nu m-aș fi gândit la nimeni decât la mine. Nu este nimic mai puțin atrăgător decât o femeie bănuitoare, și mai știu că, dacă i-aș fi spus ceva lui Giles, relația noastră sar fi distrus.

— Nu înseamnă suficient pentru o relație. Meriți mai mult decât atât.

— Nu. A fost numai vina mea. Dar ar fi fost mult mai demn pentru amândoi dacă și-ar fi găsit curajul să-mi spună. Întrun fel, îmi pare rău pentru el. Trebuie să fie îngrozitor să ai așa de puțin curaj.

— Nu-mi trece prin minte să-l compătinesc. Pare un nemernic.

— Nu. Nu fii crud, Magnus. Unul dintre noi trebuia să o sfârșească... a mers șchiopătând suficient de mult timp. Și nu este nevoie să-ți pară rău pentru mine. Consideri că am fost abandonată, dar eu mă simt de parcă am fost eliberată.

Își ținea încă mâna în mâna lui. Pentru prima oară, își întoarse capul și-l privi direct în față, iar de data aceasta o sărută el. Apoi spuse:

— A fost, ca să nu spun mai mult, o zi extraordinară. Și pe deasupra, este ziua dintru început a vieții tale. Așa că, ce spui? Să ridicăm steagurile pe catarg și să facem din ce a mai rămas ceva memorabil! În definitiv, avem vin și femei, iar mie îmi face plăcere să cânt.

În ciuda celor întâmplare, ea se trezi râzând și spuse:

— Mă bucur că ai fost alături de mine. Mă bucur că am reușit să-ți povestesc totul.

— Și eu mă bucur, spuse Magnus.

Și asta a fost totul. Porni motorul și mașina țâșni înainte, de-a lungul străzii înaintând, apoi pe drumul de țară învăluit în lumina crepusculară. Claudia privi departe, peste mare, și văzu luna care se ridica peste linia orizontului. Se simți liniștită și zâmbi către fața ei argintie de parcă își saluta un prieten vechi.

Rochia roșie

La o lună după funeraliile doctorului Haliday, domnul Jenkins, grădinarul, o căută pe Abigail și, cu o figură posomorâtă, scărpinându-se în cap, îi înmână cererea.

Într-un fel, Abigail se așteptase la acest gest. Domnul Jenkins trecuse de șaptezeci de ani. Se ocupase cu grădinăritul pentru tatăl ei aproape patruzeci de ani. Dar totuși nimic nu putea domoli deznădejdea ei.

Se gândi la grădina minunată, rămasă acum fără grădinar. Se îngrozea, imaginându-se singură, lipsită de ajutor, obligată să tundă iarba, să sape cartofii, să plivească straturile cu flori.

Se văzu copleșită de toate, lăsând grădina în paragină. Văzu urzici, muri, și cruciulițe năvălind cu încetul și punând stăpânire pe grădină. Cuprinsă de panică se întrebă: Ce naiba am să fac cu el?

Apoi spuse:

— Domnule Jenkins, ce-am să mă fac fără dumneavoastră?

Poate, spuse domnul Jenkins, după o pauză meditativă, veți putea găsi pe altcineva.

— Cred că va trebui să încerc.

Se simțea înfrântă, stângace, părăsită. Apoi reluă:

— Știți cât de greu este să găsești un om care să se ocupe de treburile mai puțin plăcute de pe lângă casă?

Nu cunoașteți pe cineva?

Domnul Jenkins clătină capul, dintr-o parte în cealaltă, ca un cal bătrân deranjat de muște.

— Este greu, recunosc eu, și nu-mi face plăcere să vă părăsesc. Dar, într-un fel sau altul, fără Doctor, nu mai am suflet să merg mai departe. Am creat grădina împreună, eu cu el. În plus, îmi este tot mai greu, iar vremea umedă dă bătaie de cap reumatismului meu. Doamna Jenkins, mă rog, acum un an sau doi a bătut un apropo referitor la cererea mea, dar n-am vrut să-l părăsesc pe Doctor...

Arăta mai chinuit ca niciodată. Sufletul sensibil al lui Abigail era de partea lui. Întinse mâna și o așeză pe brațul lui.

— Bineînțeles că trebuie să te retragi. Ai muncit toată viața. Este timpul să te odihnești. Dar... îmi vei lipsi. Nu-i vorba despre grădină. Atâta vreme, ai devenit un prieten...

—

Domnul Jenkins mormăi ceva încurcat și plecă. O lună mai târziu își luă rămas bun pentru ultima oară, pedalând pe drumeag, pe bicicleta lui veche. Era sfârșitul unei epoci. Și ce era mai rău, era că Abigail nu găsisse pe nimeni să-i ocupe locul.

— Voi pune un afiș în vitrina de la poștă, sugerase doamna Midgeley și împreună cu Abigail schițase conținutul unui anunț mic.

Tot ce s-a întâmplat după aceasta a fost apariția unui băiat cu o privire prefăcută, călare pe o motocicletă, și care arăta așa de dubios încât Abigail nu-l lăsă nici măcar în bucătărie. Prea înspăimântată ca să-i spună că nu-i place cum arată, îi spusese o minciună, că deja găsisse pe altcineva. Atunci, tânărul nu se sfiise să-și arate nemulțumirea într-un mod cât se poate de direct, înainte să se depărteze zgomotos cu o rafală furioasă scoasă de țevile rău mirositoare.

— De ce nu iei legătura cu o firmă specializată? întrebuse Yvonne.

Yvonne era prietena lui Abigail, căsătorită cu Maurice care făcea naveta zilnic în oraș. Yvonne prefera caii în locul grădinăritului. Își petrecea viața cărându-și copiii și poneii lor, încoace și încolo la antrenamente și concursuri, iar când nu făcea asta, ori curăța bălegarul, ori ridica baloturi de fân, ori ștergea șaua, ori țesăla caii, ori le împletea coamele sau vorbea la telefon cu veterinarul.

— Maurice s-a plictisit de acești oameni angajați cu ziua, așa că a încheiat în oraș un contract cu o firmă și acum vine o

echipă, o dată pe săptămână, iar noi nu mai smulgem nicio buruiană.

Dar grădina lui Yvonne era doar o pajiște, cu gard viu de fagi și câteva narcise. Nu arătase niciodată altfel decât foarte îngrijită, dar fără a putea fi comparată cu grădina frumoasă, care era unul dintre cele mai minunate lucruri pe care bătrânul doctor Haliday îl lăsase moștenire fiicei sale, Abigail. Nu dorea să vadă, o dată pe săptămână, un grup de zdrahoni lipsiți de inimă tropăind prin grădina ei. Dorea pe cineva care nu numai să muncească în grădină, ci, la fel de mult, să o iubească.

Te-ar ajuta, spuse doamna Brewer, care venea în două dimineți să facă curat, te-ar ajuta dacă ai avea o căsuță. Este mai ușor să obții un ajutor dacă poți oferi și un adăpost.

— Dar nu am nicio căsuță. Și nici nu există spațiu pentru a fi construită. Și chiar dacă ar fi, nu mi-aș putea permite.

— E cu totul altceva să ai o căsuță drăguță, spuse doamna Brewer din nou.

Și a continuat să o spună, din timp în timp, de-a lungul dimineților, dar fără ca vorbele ei să schimbe lucrurile în bine.

Timp de șase săptămâni, Abigail își continuă munca de una singură. Vremea se menținuse frumoasă, dar aceasta înrăutățise lucrurile pentru că însemnase muncă neîntreruptă până aproape de lăsarea întunericului. Cu toate acestea, declinul devenea evident. Rocoina și pirul se strecuraseră pe nesimțite din pădurea vecină. Frunzele

—
moarte se furișaseră pe sub tufișurile de lavandă, dând buzna în mormane întunecate în spatele cadranului solar. Grădina de legume, săpată de domnul Jenkins, zăcea mohorâtă și posacă, așteptând să se sape brazdele și să se însămânțeze pământul, activități pentru care nu găsea timpul necesar.

— Poate, îi spuse ea doamnei Brewer, ar trebui să nu țin seama de legume. Poate ar trebui să semăn peste tot numai iarbă.

— Ar fi o rușine strigătoare la cer, spuse doamna Brewer cu un ton sever. Durează ani să aranjezi stratul acela de sparanghel. Și gândește-te la recolta de păstârnac pe care o scotea domnul Jenkins de obicei. Reușeam să pregătesc o masă.

S-a stârnit vântul și una dintre porți se legăna deschisă și cu balamaua ruptă. Clematita Montana trebuia curățată, dar Abigail era înspăimântată de scări. Știa că ar trebui să comande turbă pentru azalee. Se întrebă dacă motorul mașinii de tăiat iarbă fusese reparat.

Când s-a întâlnit cu Yvonne în sat aceasta i-a spus:

— Iubito, ai început să arăți cam obosită. Nu vreau să aud că încerci să te lupți cu grădina de una singură.

— Ce altceva aș putea face?

— Viața este prea scurtă ca să te distrugi pentru o grădină. Trebuie să ții seama de fapte. Tatăl tău și domnul Jenkins au fost unici. Acum va trebui să simplifici lucrurile. Trebuie să ai o viață a ta.

— Da, spuse Abigail, dându-i dreptate în gând.

Porni spre casă ducând cumpărăturile și încercă să găsească o soluție. Își spuse: „Am patruzeci de ani”, și gândul acesta o șocă așa cum se întâmpla mereu. Ce se întâmplase cu visurile tinereții? S-au dus cu anii. Anii petrecuți muncind la Londra, și apoi revenind la Brookleigh să aibă grijă de tatăl ei, după moartea mamei. Ca să rămână ocupată, își luase o slujbă la biblioteca locală dar, în urmă cu șase luni, când Doctorul a avut un atac minor, a fost obligată să renunțe ca să-și dedice tot timpul disponibil și energia supravegherii bătrânului activ și hotărât.

Iar acum, el murise, iar Abigail împlinise patruzeci de ani. Ce făcea o femeie la patruzeci de ani? Înceta să mai poarte jeansi și-și cumpăra haine drăguțe simțindu-se încântată de lumina soarelui? Devenea o femeie de carieră sau, pur și simplu vegeta, trecând fără efort vizibil, de la o zi la alta,

până când ajungea la cincizeci de ani și apoi, la șaizeci? Nu se simțea de patruzeci de ani. Era aproape de vârstă mijlocie și, uneori, Abigail se simțea de parcă avea încă optsprezece ani.

Tot drumul spre casă se consumă cu aceste gânduri apăsătoare. Se apropie de drumeag, trecu colțul pe lângă gardul din lemn-câinesc și observă bicicleta. Era o bicicletă albastră, fusiformă și veche, cu o șa ce părea foarte incomodă. O bicicletă necunoscută. A cui?

Nu se vedea nimeni prin preajmă. Dar, când Abigail se apropie de ușa din spate, o siluetă trecu pe lângă casă venind dinspre grădină în față și spuse:

— Bună dimineața.

Apariția a fost atât de uimitoare încât Abigail, pentru o clipă, a rămas privind fix. Bărbatul avea o claie de păr și o barbă mare, șatenă și aspră. Pe cap, purta un fes împletit, cu un moț roșu. Un pulover care-i ajungea până aproape de genunchi atârna pe el. Urmau pantalonii din catifea reiată, pătați și o pereche de bocanci demodați, cu șireturi.

Se apropie.

— Asta-i bicicleta mea.

Observă că era destul de tânăr, iar ochii lui, în toată claia de păr, erau de un albastru uimitor.

— O, da, spuse Abigail.

— Am auzit că aveți nevoie de un grădinar.

Abigail încercă să câștige timp.

— Cine ți-a spus?

— Soția a trecut pe la poștă și doamna de acolo i-a spus.

Se uitau lung unul la celălalt. Apoi adăugă, simplu:

— Am nevoie de o slujbă.

— Ești nou pe aici, nu-i așa?

— Da. Am venit din Yorkshire.

— De când sunteți în Brookleigh?

— De aproape două luni. Locuim în Quarry Cottage.

— Quarry Cottage... vocea lui Abigail păru înspăimântată.

Credeam că nu mai este locuibilă.

Bărbatul zâmbi larg. Dinții albi, foarte dreți și strălucitori licăriră printre firele mai scurte de barbă.

— Ar fi trebuit. Dar, cel puțin, avem încă un acoperiș deasupra capetelor noastre.

— Ce v-a adus în Brookleigh?

— Sunt artist, spuse el și se rezemă, cu eleganță, de pervazul ferestrei de la bucătărie, cu mâinile în buzunare. Am predat la o școală medie în Leeds în ultimii cinci ani, dar am hotărât că dacă n-am să o las baltă ca să încerc să fac ceva din pictură, n-am să o fac niciodată. Am discutat problema cu Poppy – soția mea – și am hotărât să facem o încercare. Și am venit aici pentru că am dorit să fiu aproape de Londra. Dar am doi copii care trebuie hrăniți, așa că îmi trebuie o slujbă câteva ore pe săptămână.

Avea un aer dezarmant, cu ochii lui foarte albaștri, cu îmbrăcămintea surprinzătoare și aerul serios. După puțin timp, Abigail spuse:

— Ai ceva cunoștințe despre grădinărit?

— Da. Sunt un grădinar bun. Tatăl meu a avut o bucată de pământ când eram mic. Îngrijeam grădina împreună cu el.

— Sunt multe treburi de făcut aici.

— Știu, răspuse el calm. Am aruncat o privire în jur. Este vremea să plantați legumele, iar trandafirul urcător din fața casei trebuie curățat...

— Vorbesc serios când spun că este o grădină foarte mare. Este mult de muncă.

— Dar este frumoasă. Ar fi păcat să fie lăsată de izbeliște.

— Da, recunosc Abigail entuziasmată de spusele lui.

Urmă o pauză în timp ce se priviră unul pe celălalt. El întrebă:

— Primesc slujba?

— De câte ori poți veni?

— Aș putea veni de trei ori pe săptămână.

— De trei ori nu este suficient pentru o grădină de mărimea aceasta.

El zâmbi din nou.

— Trebuie să-mi rezerv timp și pentru pictură, insistă el politicos, dar hotărât. Iar în trei zile pot să fac tot ce este necesar.

Abigail șovăi doar o clipă. Și apoi, spontan, se hotărî.

— În regulă. S-a făcut. Și poți începe luni dimineață.

— La ora opt, voi fi aici.

Își luă bicicleta și încălecă peste șaua îngrozitoare.

— Nu știu cum te cheamă, spuse Abigail.

— Tammy, îl spuse el. Tammy Hoadey, și cu asta se depărtă, pedalând în timp ce moțul de la fes flutura în adierea vântului.

Vestea trezi interesul satului. Tammy Hoadey nu era de prin partea locului. Venise din nord și nimeni nu știa nimic despre el. Se stabilise în căsuța părăsită lângă vechea carieră. Soția lui arăta ca o țigancă. Era sigură Abigail că era bine ceea ce făcea?

Abigail îi liniști pe toți, spunându-le că nu aveau motive de

îngrijorare.

Doamna Brewer era cea mai scandalizată.

— Nu aduce niciun pic cu bătrânul domn Jenkins. Să-mi dea doar ocazia să-l văd muncind cu barbaria. Căci, mai deunăzi, își lua prânzul lângă cadranul solar. Stătea la soare, imperturbabil, și mânca.

Abigail observase deja această încălcare a etichetei, dar nu făcuse nicio observație. În definitiv, doar pentru că bătrânul domn Jenkins se întemnițase în fiecare zi în magazia de scule igrasioasă ca să stea pe o găleată întoarsă cu fundul în sus, să-și ia prânzul și să citească pagina de curse din ziar, nu constituia niciun motiv pentru care ar fi trebuit să i se pretindă lui Tammy să facă la fel. Și dacă un bărbat ar lucra într-o grădină, de ce n-ar trebui să se și bucure de acest fapt? Atât îi spuse, în maniera ei obișnuită, temătoare, doamnei Brewer, care pufni și rămase tăcută, continuând să-l dezaprobe pe Tammy.

Timp de două luni, totul a mers bine. Poarta a fost reparată, bazinul curățat, legumele plantate. Iarba începuse să crească, iar Tammy traversa pajiștea în lung și în lat mânuind mașina de tuns iarba. A cărat bălegar, a curățat clematitele, a plivit bordurile straturilor, a aranjat un rododendron răzlețit. Și tot timpul, când lucra, fluiera. Arii întregi și cantate, triluri și arpegii. Motive muzicale din Mozart și Vivaldi umpleau aerul, alăturându-se cântecului păsărilor. Era ca și când și angajase și un flautist.

Și apoi, la mijlocul lui iulie, s-a prezentat la Abigail și i-a comunicat că intenționa să-și ia liber două luni. Ea l-a întâmpinat jignită și mânioasă.

Dar, Tammy, nu poți să mă lași fără preaviz. Mai este iarba, sunt fructele de cules și toate astea.

— O să vă descurcați, îi spuse el calm.

— Dar de ce pleci?

— Merg să muncesc la cartofi. Se câștigă bine. Vreau să-mi înrămez toate tablourile și asta costă o avere. Dacă vor fi înrămate voi încerca să le adun într-o expoziție. Dacă nu le expun, nu voi vinde niciodată nimic.

— Ai expus vreodată?

— Da, o dată, la Leeds. Două tablouri. S-au vândut amândouă, adăugă cu falsă modestie.

— Totuși, cred că este incorect din partea ta să mă lași baltă.

— Mă voi întoarce, îi spuse el. În septembrie.

Era clar că nu mai era nimic de făcut. Tammy plecă la timpul potrivit, lăsând-o pe Abigail fără speranța că va găsi, în mijlocul verii, un înlocuitor. Chiar și fără speranța că va reuși să angajeze un ajutor zilier ca să depășească criza. De altfel, după ce furia se potoli și reuși să privească situația, relativ calmă, realizează că, de fapt, nici nu dorea alt grădinar. Nimeni nu ar lucra mai mult ca Tammy Hoadey, dar ceea ce era mai important, era faptul că Abigail îl plăcea. Era nemulțumită, dar două luni vor trece. Îl va aștepta să se întoarcă.

—

Ceea ce se întâmplă. Neschimbat. Cu aceeași îmbrăcăminte bizară, mai slab, poate, dar la fel de vesel ca întotdeauna. Fluierând, începu mai întâi să măture frunzele. Acum fredona, din concertul de chitară Rodrigo. Abigail, în jeanși și un pulover roșu ieși să-l ajute. Au făcut un foc din care fumul palid se ridica, ușor ca fulgul, sus în aerul calm de toamnă timpurie. Tammy se depărtă de foc și se sprijini de mătură. Privirile lor se întâlniră peste foc și fum. Zâmbi către Abigail și spuse:

— Arăți extraordinar în roșu. Nu te-am văzut niciodată purtând roșu.

Ea se simți încurcată, dar și încântată. Trecuseră ani de când nu mai fusese răsplătită cu un compliment atât de generos și spontan.

— Este... este doar un jersey vechi.

— Este o culoare grozavă.

Complimentul rămase să-i încălzească sufletul și în ziua următoare. Dimineața, plecă în sat pentru cumpărături. Alături de farmacie, se afla un butic mic, recent deschis. În vitrină era o rochie. O rochie de mătase, foarte simplă, cu un cordon elegant, și fusta un evantai plin de pliuri adânci. Rochia era roșie. Fără să mai stea pe gânduri, Abigail intră în magazin, probă rochia și o cumpără.

Nu-i mărturisi lui Yvonne gestul ei impetuos.

— Roșu! exclamă Yvonne. Dar, scumpa mea, tu n-ai purtat niciodată roșu.

Abigail își mușcă buzele.

— Nu crezi că este prea veselă? Prea tinerească?

— Nu, sigur că nu. Numai că mă uimește gestul care nu te caracterizează. Dar sunt încântată. Nu poți continua să te desființezi purtând veșnic îmbrăcăminte în culori sumbre. Oricum, eu am avut o mătușă care a trăit optzeci și patru de ani și, întotdeauna, când mergea la înmormântări, purta o pălărie de un albastru safir cu pene.

— Și ce legătură are cu rochia mea roșie?

Niciuna, presupun.

Începură să râdă amândouă ca niște școlărițe. Mă bucur că ai cumpărat-o. Va trebui să dau o petrecere ca să vii îmbrăcată cu ea, adăugă Yvonne.

Dar, în octombrie, fluieratul vesel încetă brusc. Tammy venea la muncă în tăcere și rămânea închis în sine. Abigail, îngrozită că urma să-și prezinte demisia, își adună curajul și îl întrebă dacă se întâmplase ceva. El răspunse, da, totul. Poppy îl părăsise. Își luase copiii și plecase la mama ei la Leeds.

Abigail se simți distrusă. Se așeză pe marginea ramei de la sera de castraveți și spuse:

— Pentru totdeauna?

— Nu, nu pentru totdeauna. Doar pentru o vizită, spune ea. Dar am avut o discuție. Este atât de sătulă de Quarry Cottage iar eu nu pot să o învinovățesc. Este înspăimântată că pruncii vor cădea de pe malul carierei iar cel mic tușea toată noaptea. Ea spune că este din pricina umezelii.

— Ce ai de gând să faci?

—

— Nu mă pot întoarce la Leeds. Nu pot să mă întorc și să trăiesc într-un oraș. Nu după toate astea.

Cu un gest obosit cuprinse grădina, pădurea, bordurile straturilor de flori vopsite în roșu aprins și stejarii cu frunzele arămii.

— Dar este soția ta. Și copiii tăi...

— Se va întoarce, spuse Tammy, dar nu foarte convins.

Abigail îl compătimea. La ora prânzului, când se așeză pentru gustarea lui sărăcăcioasă, Abigail umplu un bol cu supă și se îndreptă către locul unde el se prăbușise deprimat, lângă seră.

— Dacă soția ta nu se află aici să aibă grijă de tine, atunci trebuie să fac eu lucrul acesta, îi spuse ea, iar el zâmbi recunoscător și luă supa.

Surprinzător, Poppy și copiii se întoarseră, dar fluieratul melodios nu reîncepu. Abigail se simțea de parcă urmărea o telenovelă: *Istoria familiei Tammy Hoadey*. Își spuse că problemele familiei Hoadey nu aveau nimic a face cu ea.

Dar nu era posibil să rămână spectatoare. O săptămână mai târziu, Tammy o căută ca să-i spună că dorește să-i ceară o favoare. Favoarea era ca Abigail să cumpere unul dintre tablourile lui Tammy.

— Dar n-am văzut niciodată niciunul din tablourile tale.

— Am adus unul cu mine. Este înrămat.

Îl privi uimită și totodată jenată. Simțea cum fără voie era prinsă într-o situație fără scăpare. El se grăbi să aducă tabloul

aflat pe bicicletă. Îl despacheta din hârtia maronie și i-l oferi lui Abigail.

Remarcă rama argintie, culorile luminoase, procesiunea cu susul în jos de oameni mici, ciudați și se simți incapabilă să înțeleagă această nouă formă de artă. Era atât de nepotrivit cu mediul ei, atât de străin de orice tablou al doctorului Haliday că nu reuși să rostească niciun cuvânt. Începu să roșească. Tammy rămase tăcut. În sfârșit, Abigail scăpă o întrebare:

— Cât dorești?

— O sută cincizeci de lire.

— O sută cincizeci? Tammy, dar eu nu am o sută cincizeci de lire ca să cheltui pentru un tablou.

— Ai cincizeci?

Ei... da... încolțită, se văzu obligată să rostească adevărul neîndurător. Dar... nu este tocmai genul meu de tablou.

Vreau să spun că n-aș cumpăra niciodată un tablou ca acesta.

El rămase neclintit.

— Atunci, ai putea să-mi împrumuți cincizeci de lire? Doar pentru puțin timp! Poți păstra tabloul drept garanție.

— Dar am crezut că ai câștigat suficient la cartofi?

— S-a dus totul pe rame. Iar săptămâna viitoare, este ziua de naștere a băiețelului meu și suntem datori la bancă. Poppy a ajuns la capătul puterilor. Spune că dacă nu voi începe să vând tablouri și să fac bani, se va întoarce pentru totdeauna la mama ei. Cum am mai spus, nu o învinovățesc. Este o viață grea pentru ea. Părea disperat.

—

Abigail se uită din nou la tablou. Cel puțin, culorile erau luminoase. Îl luă din mâna lui Tammy și spuse:

— Îl voi păstra pentru tine. Îl voi păstra în siguranță.

Și plecă în casă, urcând în dormitorul ei. Își găsi geanta și luă cinci bancnote nou-nouțe de câte zece lire.

„Acesta este probabil cel mai stupid lucru pe care l-am făcut vreodată în viața mea”, își spuse ea. Dar închise geanta, coborî și-i oferii banii lui Tammy.

— Nu voi reuși niciodată să-ți mulțumesc așa cum se cuvine.

— Am încredere în tine, îi spuse Abigail. Știu că nu mă vei dezamăgi.

Pe la prânz sună Yvonne.

— Draga mea, știu că ar fi trebuit să te anunț din timp, dar crezi că ai putea să iei cina împreună cu noi diseară? Maurice tocmai a telefonat de la birou și vine cu un prieten de afaceri,

iar eu m-am gândit că ar fi minunat dacă ai veni să mă ajuți să-l primesc.

Abigail nu prea dorea să meargă. Era indispusă din cauza problemelor lui Tammy și nu avea starea sufletească potrivită pentru o petrecere. Începu să caute scuze, dar Yvonne o admonestă:

— Ai un aer îngrozitor de fată bătrână. Ce s-a întâmplat cu tot entuziasmul tău? Bineînțeles că ai să vii. Îți va face bine și poți să te îmbraci cu noua rochie roșie.

Dar Abigail nu s-a îmbrăcat cu rochia roșie. Păstra rochia pentru... ceva. Pentru o persoană anume. Pentru o zi deosebită. Își puse în schimb o rochie maro pe care Yvonne o văzuse de nenumărate ori. Își aranjă părul, se machie și coborî. În hol, tabloul lui Tammy, încă nedesfăcut, zăcea pe scrin lângă telefon. Prezența lui era cumva patetică, ca un strigăt de ajutor. „Dacă nu voi expune, nu voi vinde niciodată nimic.” Dacă oamenii nu vor vedea tablourile lui extraordinare, nu va spera niciodată într-un început. Pe neașteptate, lui Abigail îi veni o idee. Poate Yvonne și Maurice vor fi interesați. Poate le va plăcea atât de mult încât vor cumpăra tabloul lui Tammy. Și-l vor atârna în salonaș, iar musafirii îl vor vedea și vor cere relații.

Era o speranță vagă. Maurice și Yvonne nu puneau mare preț pe sprijinirea artelor. Dar, merita o încercare. Hotărâtă, Abigail își puse haina, încheie nasturii, strânse pachetul și plecă.

Prietenul lui Maurice se numea Martin York. Era un bărbat foarte greoi, mai înalt decât Maurice și teribil de gras. Capul îi era chel, mărginit de firisoare cărunte. Venise de la Glasgow pentru o întâlnire, îi spusese lui Abigail la un pahar de sherry și își făcuse rezervare la un hotel din Londra, dar Maurice îl convinsese să anuleze rezervarea, ca în schimb săși petreacă noaptea la Brookleigh.

— Un sătuc încântător. Locuiești aici?

— Da. Am locuit aici aproape tot timpul.

Maurice se amestecă în conversație.

— Are cea mai frumoasă casă din sat. Și grădina cea mai de invidiat. Ce face noul grădinar, Abigail?

— Nu mai este chiar atât de nou. Lucrează pentru mine de câteva luni. Este de fapt un artist... un pictor, îi explică ea lui Martin York.

Sosise momentul prielnic să aducă tabloul în discuție.

— De fapt, am adus unul din tablourile lui. L-am... l-am cumpărat. M-am gândit că v-ar putea trezi interesul.

Yvonne apăru din bucătărie și prinse sfârșitul acestei conversații.

— Cine, eu? Scumpa mea, n-am cumpărat un tablou în viața mea.

— Dar am putea să ne uităm la el, spuse Maurice repede.

Era un bărbat amabil și întotdeauna gata să compenseze observațiile directe ale soției sale.

— O, mi-ar plăcea să-l privesc.

Așa că Abigail își lăsă jos paharul cu sherry și ieși în hol unde lăsase tabloul lui Tammy împreună cu haina. Aduse pachetul în salonaș, desfăcu șnurul împletit și trase hârtia la o parte. Îi întinse tabloul lui Maurice, care-l așeză pe un scaun și apoi se întoarse ca să-l cerceteze mai bine.

Ceilalți doi se așezară alături formând un semicerc. Nimeni nu spunea nimic. Abigail descoperi că era atât de nervoasă din cauza reacției lor de parcă fusese responsabilă de crearea acelor siluete mici, de acel mozaic strălucitor de culoare. Dorea cu disperare ca ei toți să-l admire și să-l râvnească. Se simțea asemenea mamei unul copil adorat care în urma unei examinări atente este declarat înapoiat.

În cele din urmă, Yvonne rupse tăcerea.

— Dar totul este cu susul în jos!

— Da, știu.

— Draga mea, chiar ai cumpărat asta de la Tammy Hoadey?

— Da, minți Abigail fără să aibă puterea să dezvăluie angajamentul pe care-l făcuse cu Tammy.

— Totuși, cât ai dat pentru el?

— Yvonne! protestă soțul ei tăios.

— Abigail nu se supără, nu-i așa, Abigail?

— Cincizeci de lire, le comunică Abigail încercând să pară calmă.

— Dar ai fi putut cumpăra ceva realmente bun cu cincizeci de lire!

— Consider că este într-adevăr bun, spuse Abigail cu 164 îndrăzneală.

Urmă un alt moment de tăcere. Martin York nu rostise încă nicio vorbă. Dar își scoase ochelarii și-i puse la ochi ca să cerceteze mai bine tabloul. Abigail, incapabilă să suporte tăcerea prelungită, se întoarse spre el.

— Îți place?

El își luă ochelarii de la ochi.

— Este plin de candoare și vitalitate. Și îmi place culoarea. Seamănă cu opera unui copil foarte sofisticat. Sunt sigur căți va aduce multă bucurie.

Abigail era în stare să plângă în semn de recunoștință.

— Sunt sigură de lucrul acesta, îi confirmă ea și se deplasă să salveze opera lui Tammy de privirea nefavorabilă a celorlalți, să o împacheteze înapoi în învelitoarea șifonată.

— Cum ai spus că se numește?

— Tammy Hoadey, spuse Abigail.

Maurice umplu încă o dată paharele cu vin de Xeres, iar Yvonne începu să discute despre un nou căluț. Tammy nu a mai fost pomenit, iar Abigail realizează că prima ei tentativă de susținere a artei fusese un eșec jalnic.

Lunea următoare, Tammy nu-și făcu apariția la lucru. La sfârșitul săptămânii, Abigail a întreprins cercetări discrete. Nimeni din sat nu văzuse familia Hoadey. A lăsat să treacă o zi sau două înainte să-și scoată mașina din garaj ca să pornească pe drumeagul plin de fâgașuri și gunoaie, care ducea spre vechea carieră de piatră. Căsuța posomorâtă era așezată lângă marginea stâncii. Din horn nu se ridica nicio

umbră de fum. Obloanele erau trase, ușa încuiată. În grădina călcată în picioare zăcea jucăria abandonată a unui copil, un tractor din plastic cu o roată lipsă. Ciorile de câmp croncăneau undeva deasupra și un vânt subțire tulbura apa neagră de la baza carierei de piatră.

„Știi că nu mă vei dezamăgi.”

Dar el plecase înapoi la Leeds cu soția și copiii. Să înceapă să predea din nou și să uite visul de a deveni artist. Plecase luând cu el cele cincizeci de lire de la Abigail, iar ea nu-l va mai vedea niciodată.

Se întoarse acasă, desfăcu tabloul din învelitoare și-l duse în salonaș. Îl puse pe un scaun și merse, cu grijă, să dea jos pânza grea, reprezentând o vale îngustă de munte, care atârna dintotdeauna deasupra șemineului. Descoperi un noian de praf și pânze de păianjen. Aduse o cârpă de praf, curăță locul și apoi agăță tabloul lui Tammy. Se retrase și-l examinează atent: culorile distincte, pure, procesiunea mică de siluete care urca pe laterale și spre vârf, ca în vechile musichall-uri de la Hollywood când oamenii dansau pe tavan. Se descoperi zâmbind. Întreaga încăpere arăta altfel, ca și cum o persoană veselă și amuzantă tocmai pășise înăuntru. Bucurie. Acesta este cuvântul pe care-l folosea prietenul lui Maurice. Tammy plecase, dar lăsase în urmă parte din aerul său atrăgător.

Trecuse aproape o lună. Toamna se instalase cu adevărat, cu vânturi reci, averse de ploaie și nopți foarte friguroase.

După prânz, Abigail îmbrăcată gros, ieși să curețe trandafirii, bobocii înghețați și să taie lemnul uscat. Rostogolea un butoi cu gunoi spre mormanul de resturi când auzi zgomotul unei mașini care se apropia. Observă o limuzină lungă, de un negru lucios care trecu fără zgomot curba drumeagului și trase lângă casă. Portiera se deschise și apărură un bărbat. Un străin înalt, cu părul argintiu, cu ochelari și îmbrăcat cu un palton negru, elegant. Arăta aproape la fel de distins ca și limuzina. Abigail lăsă jos roaba și plecă să-l întâmpine.

— Bună ziua, spuse el. Îmi pare rău că vă deranjez, dar îl caut pe Tammy Hoadey și mi s-a spus în sat că s-ar putea să mă ajutați.

— Nu, nu se află aici. A lucrat pentru mine, dar a plecat. Cred că s-a întors la Leeds. Cu soția și copiii.

— Nu aveți idee cum aș putea să iau legătura cu el?

— Mă tem că nu. Nu a lăsat nicio adresă.

Își scoase o mănușă de grădinărie și încercă să împingă o șuviță răzlețită de păr sub eșarfă.

— Dar nu se întoarce?

— Nu-l aștept.

— O, Dumnezeule!

Zâmbi. Un zâmbet trist, dar care-l făcu să pară deodată mult mai tânăr și aproape că nu mai intimidă.

— Poate ar trebui să vă explic. Numele meu este Geoffrey Arland...

Se pipăi în interiorul hainei și scoase, dintr-un buzunar interior de la piept, o carte de vizită. Abigail o luă în mâna ei

plină de pământ. Geoffrey Arland Galleries, citi ea, iar dedesubt o prestigioasă adresă de pe Bond Street.

— După cum vedeți, sunt negustor de artă...

— Da, spuse Abigail, știu. V-am vizitat galeria acum vreo patru ani. Cu tatăl meu. Aveați o expoziție de tablouri victoriene cu flori.

— Ați ajuns să o vedeți? Ce drăguț. A fost o colecție încântătoare.

— Da, ne-a plăcut foarte mult.

— Eu...

Dar vântul suflase un nor negru peste soare și, brusc, începu să plouă.

— Cred, spuse Abigail, că ar fi mai bine dacă am intra.

Și îl conduse spre casă, prin grădină, direct în salonaș.

Arăta plăcut și înviorător cu focul care licărea în spatele grătarului, cu aranjamentul de dalii de pe pian și mozaicul strălucitor al tabloului lui Tammy, deasupra șemineului.

Venind în spatele ei observă tabloul imediat.

— Ei, asta-i opera lui Hoadey.

— Da, confirmă Abigail închizând ușa de sticlă în spatele lor și-și deznodă eșarfa. L-am cumpărat de la el. Avea nevoie de bani. El și familia lui locuiau într-o căsuță groaznică, jos, lângă cariera de piatră. A fost tot ceea ce a reușit să găsească.

Se pare că trăiau de pe o zi pe alta.

— Este singurul tabloul pe care-l aveți?

— Da.

— Este cel pe care i l-ați arătat lui Martin York?

Abigail se încruntă.

— Îl cunoașteți pe Martin York?

— Da, este un bun prieten de al meu.

Geoffrey Arland se întoarce cu fața spre Abigail.

— El mi-a povestit despre Tammy Hoadey pentru că bănuia că aș fi interesat. Ceea ce nu a știut era că eu am fost interesat de creația lui de când am văzut două dintre tablourile sale într-o expoziție din Leeds. Dar amândouă au fost vândute și din diferite motive n-am reușit niciodată să intru în legătură cu Hoadey. Pare să fie o persoană greu de întâlnit.

— S-a ocupat cu grădinăritul pentru mine, spuse Abigail.

— Este o grădină frumoasă.

— A fost. Tatăl meu a aranjat-o. Dar a murit la începutul primăverii, iar bătrânul nostru grădinar n-a avut inimă să continue fără el.

— Îmi pare rău.

— Da, rosti Abigail stingherită.

— Deci acum locuiești singură?

— Pentru moment, da.

— Hotărârile simt dificile la un asemenea moment...

Adică, atunci când pierzi pe cineva apropiat. Soția mea a murit acum doi ani, iar eu cu greu m-am hotărât să mă mut. Nu foarte departe, trebuie să adaug. Dintr-o casă din St. John's Wood într-un apartament în Chelsea. Totuși, a fost ceva ca o revoluție.

— Dacă nu voi găsi alt grădinar, presupun că voi fi obligată să mă mut. N-aș putea suporta să rămân aici și să văd cum totul se distruge. Este prea mare ca să mă descurc singură.

Își zâmbiră înțelegători. Ea spuse:

— Aș putea să vă fac o cafea.

— Nu vă deranjați, trebuie să plec. Vreau să ajung la Londra, de preferat înainte de ora de vârf. Dacă se va întoarce, ați putea lua legătura cu mine?

— Bineînțeles.

Ploaia se oprise. Abigail deschise ușa și ieșiră pe terasă. Dalele străluceau umede, norii de ploaie dispăruseră, alungați de vânt, iar grădina era inundată de lumina soarelui auriu.

— Călătoriți vreodată la Londra?

— Da, uneori. Când merg la dentist sau cu alte treburi de felul acesta.

— Data viitoare când veți veni la dentist, sper că veți vizita galeria mea din nou.

— Da. Probabil. Și îmi pare rău pentru Tammy. —

Și mie la fel, rosti Geoffrey Ar land.

Noiembrie trecu și veni decembrie. Grădina se întindea tristă și pustie sub cerul hibernal, întunecat. Abigail abandonase grădina și se instalase în interior să scrie primele cărți poștale pentru Crăciun, să lucreze la goblen și să se uite la televizor. Pentru prima oară de când murise tatăl ei, simți singurătatea. Anul viitor, își spuse, voi împlini patruzeci și unu de ani. Anul viitor voi fi categorică și inflexibilă. Trebuie

să-mi gădesc o slujbă, să-mi fac prieteni noi și să fac invitații la cină. Nimeni nu putea realiza aceste lucruri în afară de ea, și știa perfect lucrul acesta. Dar pe moment nu o trăgea deloc inima să se apropie de sat. Fără îndoială, nu avea nici energia să întreprindă o călătorie la Londra. Cartea de vizită a lui Geoffrey Arland rămase, exact cum o lăsase, în rama tabloului lui Tammy. Dar se va prăfui, se va răsuci la colțuri și, curând, recunoscuse ea, o va arunca în foc.

Inevitabil, starea de deprimare se arată a fi începutul unei răceli zdravene, așa că se văzu obligată să-și petreacă două zile bune în pat. În cea de a treia dimineață, se trezi târziu. Își dădu seama că era târziu după zgomotul aspiratorului de la parter, ceea ce însemna că doamna Brewer intrase cu cheia ei și-și începuse treaba. Dincolo de perdelele bogate, cerul se umplea de lumină, trecând de la nuanța inițială de gri, la un albastru hibernal. Ceasurile se întindeau înaintea ei ca un spațiu gol. Doamna Brewer închise aspiratorul și atunci Abigail auzi o pasăre cântând.

O pasăre? Ascultă mai atentă. Nu era o pasăre. Era o persoană care fluiera ceva din Mozart. „Mica serenadă”.

Abigail sări din pat și alergă la fereastră trăgând perdelele cu amândouă mâinile. Jos, în grădină, observă silueta bine cunoscută; fesul roșu cu moț, puloverul lung, verde și cizmele. Cu hârlețul pe umăr își croia drum spre grădina de legume lăsând urme pe pajiștea înghețată. Trase brusc fereastra, fără să țină seama de faptul că purta doar cămașa de noapte.

— Tammy!

El se opri brusc, se întoarse ridicând capul spre ea. Zâmbi și spuse:

— Bună.

Își puse pe ea hainele aflate la îndemână, alergă jos și apoi afară pe ușă. El o aștepta lângă ușa din spate, zâmbind sfios.

— Tammy, ce faci aici?

— M-am întors.

— Toți? Și Poppy cu copiii?

— Nu, ei au rămas la Leeds. M-am întors să predau din nou. Dar, acum este vacanță așa că mă aflu aici. M-am întors la Quarry Cottage.

Abigail privea perplexă.

— Am venit să-mi achit cele cincizeci de lire pe care ți le datorez, continuă el.

— Nu-mi datorezi nimic. Am cumpărat tabloul.

Intenționez să-l păstrez.

— Mă bucur să aud lucrul acesta, dar chiar și așa doresc să-mi achit datoria, spuse el scărpinându-se după ceafă. Ai crezut că am uitat, nu-i așa? Sau că am fugit cu banii tăi? Regret că am plecat fără să te anunț, dar băiețelul s-a simțit mai rău, iar Poppy s-a temut de pneumonie.

Avea temperatură așa că l-am scos din casa aceea; nu era sănătoasă. Ne-am întors la mama lui Poppy. A fost foarte bolnav, dar acum este bine. Oricum, s-a ivit ocazia să predau. În prezent, o asemenea șansă se ivește cu greu, așa că am considerat că ar fi mai bine să profit de ocazie.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Nu sunt dintre cei care scriu scrisori, iar cabina telefonică era veșnic distrusă. Dar i-am spus lui Poppy că în vacanță mă voi întoarce la Brookleigh.

— Dar ce ai făcut cu tablourile?

— Am uitat de ele...

— Dar...

— Mai întâi copiii. Poppy și copiii. Acum înțeleg lucrul acesta.

— Dar, Tammy...

El spuse:

— Sună telefonul.

Abigail ascultă. Într-adevăr suna.

— Răspunde doamna Brewer.

Dar telefonul continuă să sune, așa că îl lăsă pe Tammy și se întoarce în casă.

— Alo?

— Domnișoara Haliday?

— Da.

— Geoffrey Ar land la telefon...

Geoffrey Ar land. Abigail rămase uimită de caracterul extraordinar al coincidenței. Firește, fără să-și dea seama de uimirea ei, el continuă.

— Regret că vă dau telefon așa devreme, dar mă așteaptă o zi foarte încărcată și am considerat că este un bun prilej să o fac acum decât mai târziu. M-am întrebat dacă ar exista vreo speranță să veniți aici înainte de Crăciun. Pregătim o expoziție care mi-aș dori, în mod deosebit, să v-o prezint. Și m-am

gândit că poate am lua prânzul împreună? Mi-ar conveni aproape orice zi, dar...

Abigail își regăsi glasul în sfârșit și spuse:

— Tammy s-a întors!

Geoffrey Arland, întrerupt în mijlocul potopului de cuvinte, se simți, în mod direct deconcertat.

— Cum ați spus?

— Tammy s-a întors. Tammy Hoadey. Artistul pe care ați venit să-l căutați.

— S-a întors la dumneavoastră? întrebă el cu un glas devenit brusc deosebit, insistent și metodic.

— Da. Și-a făcut apariția chiar în această dimineață.

— I-ați spus că am fost la Brookleigh?

— N-am avut ocazia.

— Doresc să-l întâlnesc.

— Îl voi aduce la Londra, spuse Abigail. Voi veni cu mașina mea.

— Când?

— Mâine dacă doriți.

— Are vreo lucrare să îmi arate?

— Îl voi întreba.

— Aduceți orice. Și dacă nu are niciun tablou la Brookleigh, atunci aduceți-l doar pe el.

— Așa voi face.

— Vă aștept dimineață. Veniți direct la galerie. Vom avea o discuție cu el și pe urmă vă invit pe amândoi să luăm prânzul la restaurant.

— Voi ajunge la dumneavoastră în jurul orei unsprezece.

Timp de o clipă, niciunul nu spuse nimic. Iar apoi:

— Ce miracol! reluă Geoffrey Arland, fără să mai pară metodic, ci încântat și recunoscător.

— Se mai întâmplă, spuse Abigail cu un zâmbet așa de larg încât chipul îi deveni foarte ciudat. Sunt așa de bucuroasă că m-ați sunat!

— Și eu mă bucur. Din toate motivele.

El închise telefonul și, după un timp, Abigail puse jos receptorul. Rămase lângă telefon și se cuprinse cu brațele. Nimic nu se schimbase, dar totul era altfel. La etaj, doamna Brewer continua să miște greoi aspiratorul, dar mâine, Abigail și Tammy vor merge cu mașina la Londra să-l întâlnească pe Geoffrey Arland; să-i arate tablourile lui Tammy; să fie invitați la prânz. Abigail va îmbrăca rochia roșie. Dar Tammy? Ce va purta Tammy?

Era în același loc, exact cum îl lăsase când a început să sune telefonul, sprijinit de hârleț, umplându-și pipa și așteptând-o să revină. Când apăru, el își ridică privirea și spuse:

— Mă gândeam să încep să sap...

„La naiba cu grădina”, era cât pe-acți să spună ea.

— Tammy, ți-ai luat tablourile cu tine când ai plecat la Leeds?

— Nu, le-am lăsat aici. Simt încă la Quarry Cottage.

— Câte?

— Destul de multe.

— Și mai vreau să știu ceva. Ai un costum?

Arăta de parcă își închipuia că ea înnebunise. Dar totuși, spuse:

— Da. A fost al tatălui meu. Îl port la înmormântări.

— Perfect, spuse Abigail. Și acum, nu scoate o vorbă cel puțin zece minute, pentru că am o groază să-ți povestesc.

Doamna Brewer spera că domnișoara Haliday îi dăduse preavizul lui Tammy Hoadey. Îl văzuse venind pe uliță cu bicicleta, imperturbabil, fără măcar să fi anunțat sosirea sa. „Drac cu tupeu”, gândi ea, „care își face apariția din senin, de parcă n-ar fi fost niciodată plecat.”

Aflată la chiuvetă, umplând cu apă ceainicul pentru ceaiul de dimineață, îi urmărea foarte atentă: domnișoara Haliday vorbind ca o moară stricată (deși nu-i stătea în obișnuință), iar Tammy acultând-o ca un idiot. „Îl pune la locul lui, în sfârșit”, își spuse doamna Brewer cu satisfacție. „Este ceea ce îi trebuie. O vorbă care să-l usture.”

Dar greșea. Când domnișoara Halliday încetă să mai vorbească, nu se întâmplă nimic. Amândoi au rămas nemișcați, privind imul spre celălalt. Și apoi, Tammy Hoadey lăsă hârlețul să-i cadă la pământ, aruncă pipa în aer, își desfăcu larg brațele și o cuprinse pe domnișoara Haliday într-o îmbrățișare, asemenea unui urs. Iar domnișoara Haliday, departe de a se împotrivi unei astfel de purtări insolente, își puse brațele în jurul gâtului său și-l îmbrățișă pe Tammy, chiar acolo în fața ochilor doamnei Brewer, ridicând

picioarele de pe pământ și plutind în aer, nepăsătoare și fără rușine, ca o adolescentă zănatică.

— Ei, oare ce va urma? se întrebă doamna Brewer în timp ce șuvoiul de apă umpluse ceainicul și se revărsa neobservat, în chiuvetă. Oare ce va urma?

O veche cunoștință

La ora zece dimineața telecabina era ticsită de turiști, precum un autobuz londonez la ora de vârf. Scârțâind, balansându-se ușor, se ridică cu o perseverență înspăimântătoare, sus spre cer, sus peste crestele înzăpezite și cabanele împrăștiate aflate în vale. În urmă, satul dispărea – cu magazinele, casele și hotelurile adunate pe strada principală.

Depart, în vale, întinderi nesfârșite de zăpadă umbrite din loc în loc de petele albastrui ale brazilor răspândiți pe culmi. Jeannie amețea numai gândindu-se la vârful muntelui ce se afla undeva înaintea, străpungând cerul albastru al dimineții, asemenea unui uriaș ac de gheață.

Piscul. Kreisler. Chiar sub acesta se aflau clădirile solide ale stației de transport pe cablu și complexul de restaurante. Fațada acestei construcții forma o fereastră enormă ce scânteia reflectând razele soarelui. Deasupra ultimului etaj fâlfâiau drapelele mai multor națiuni. Privite de jos din sat, stația de telecabină ca și restaurantul păreau să se afle la fel

de departe ca și luna, dar pe măsură ce urcau acestea se tot apropiau.

Jeannie simțea cum i se usca gura de emoție și stomacul devenea un nod dureros. Înghesuită într-un colț al telecabinei a întors capul încercând să-l găsească din priviri pe Alistair. În iureșul de la urcare, fusese despărțită de el și de Anne și Colin. Acum cei trei se aflau în partea opusă a telecabinei. Înalt, cu un profil distins și atrăgător era ușor de identificat. Îl îndemna, în gând, să se întoarcă spre ea, să-i zâmbească încurajând-o, dar el își concentrase întreaga atenție asupra muntelui, asupra cursei pe care urma să o facă în jos, pe coasta muntelui, și apoi înapoi în sat.

Cu o noapte în urmă, pe când toți patru se aflau la hanul hotelului, Jeannie refuzase să urce pe munte.

— Dar nu încape discuție. Acesta este rostul venirii tale aici, în vacanță; să schiem împreună. Nu are niciun farmec dacă îți petreci tot timpul pe pârtiile pentru copii.

— Nu sunt destul de bună.

— Nu este dificil. Vom coborî cu o viteză care să-ți fie pe plac. Este doar un drum mai lung ca celelalte.

— Dar mă voi împiedica. Veți pierde vremea din pricina mea.

— Nu fii așa de răutăcioasă cu tine.

— Nu vreau să vin.

— Ești înspăimântată, nu-i așa? întrebuse Alistair.

Era înspăimântată, dar răspunsese:

— Nu chiar. Doar îngrozită că-ți stric plăcerea.

— Nu se va întâmpla.

Părea uimitor de convins de spusele sale, tot așa cum era uimitor de sigur de sine. Avea aparența celui care nu cunoaște teama și de aceea nu era capabil să o recunoască în altă persoană.

— Să nu ne mai contrazicem. Să nu mai discutăm despre asta. Hai să dansăm.

Acum, înghesuită într-un colț al cabinei, ajunse la concluzia că uitase de existența ei. Oftă și se întoarse spre geam să privească golul, imposibilul, înălțimea amețitoare. Departe, foarte jos, schiorii coborau deja pantele; făpturi miciute ca niște furnici care desenau poteci în zăpada imaculată. Părea foarte simplu. Ceea ce era o problemă, părea atât de simplu. Dar pentru Jeannie era aproape imposibil.

— Îndoaie genunchii, îi spunea instructorul. Dă greutate pe partea din afară a piciorului.

Sosiră. Urmă un scurt balans în atmosfera limpede și strălucitoare, apoi zăngănitul în obscuritatea terminalului. Se opriră cu o mișcare bruscă. Ușile se deschiseră și toată lumea se grăbi să coboare. Aici sus erau câteva grade mai puțin.

Jeannie fu ultima care a ieșit la lumină și, în timp ce făcea lucrul acesta, primii care părăsiseră telecabina, erau deja departe, jos pe munte, preocupați să nu irosească niciun moment al dimineții, neliniștiți fie și numai pentru cele cinci

minute petrecute în căldura restaurantului pentru o cană de ciocolată fierbinte sau un pahar aburind de vin fiert.

— Hai, Jeannie!

Alistair, Colin și Anne aveau deja schiurile legate, ochelarii la ochi, și dorința arzătoare să o ia din loc. Picioarele ei erau ca de plumb, în cizmele grele care lunecau și din pricina cărora se împleticea în zăpadă. Frigul îi înțepa obrajii și-i umplea plămâni cu aerul rece, neplăcut.

— Aici, haide. Te voi ajuta.

În cele din urmă reuși să ajungă lângă Alistair și lăsă jos schiurile. El se aplecă să o ajute, se simți și mai neputincioasă, chiar disperată.

— E în regulă?

Nici măcar nu putea vorbi. Colin și Anne luându-i tăcerea drept consimțământ, zâmbiră bine dispuși, îi făcură semn cu bețele de la schiuri și plecară. Un avânt ușor îi proiectă peste marginea pantei ca mai apoi să dispară în nemărginirea strălucitoare a spațiului.

— Pur și simplu, urmează-mă, îi spuse Alistair. Va fi bine. Și apoi, dispăru și el.

„Pur și simplu, urmează-mă”, părea foarte simplu pentru Alistair și ea l-ar fi urmat oriunde, dar acesta era un lucru imposibil. Imposibil să facă ceva. Pur și simplu, rămăsese acolo tremurând. Nici în fanteziile ei cele mai nesăbuite nu-și imaginase vreodată ceva atât de îngrozitor. Treptat, o hotărâre înlocui starea de panică.

Nu va coborî Kreisler-ul pe schiuri. Își va scoate schiurile, va intra în restaurant, se va așeza și va comanda o băutură fierbinte. Apoi se va urca în telecabină și se va întoarce singură în sat. Alistair va fi furios, dar persoana ei era mai presus de orice grijă. Ceilalți nu vor avea o părere prea bună, dar numai astfel se pune capăt problemei. Era disperată. O fricoasă. Nu putea schia și nu va reuși niciodată. Cu prima ocazie, va merge la Zürich, va lua avionul și se va întoarce acasă.

Înfruntând situația, totul deveni deodată foarte simplu. Își scoase schiurile și le fixă în zăpadă în fața restaurantului. Urcă treptele de lemn și trecu de ușile masive de sticlă. Un loc cald cu miros de pin, de țigări și cafea, își cumpără o ceașcă cu cafea, găsi o masă liberă și se așeză. Cafeaua aburea, aromată și oferindu-i alinare. Își scoase căciula de lână, își scutură părul simțindu-se de parcă își lepădase o mască oribilă și deveni ea însăși. Încălzindu-și fericită mâinile pe cana cu cafea, hotărî că se va concentra asupra acestui moment de ușurare totală, fără să-și imagineze ce va urma. Mai ales, nu se va gândi la Alistair. Nu se va gândi că-l va pierde...

— Sunteți cu cineva?

În primul moment nu-și dădu seama de unde venea întrebarea. Surprinsă, Jeannie își ridică privirea și observă bărbatul aflat în picioare de cealaltă parte a mesei.

— Nu.

— Atunci, aveți ceva împotriva dacă aș lua loc?

Rămase uimită, dar se strădui să nu arate acest lucru.

— Nu... sigur că nu...

Nu era o cerere care să fie comentată, pentru că era un bărbat destul de în vârstă, evident britanic, și absolut prezentabil. Ceea ce făcea apariția lui neașteptată să fie mai surprinzătoare.

Avea și el în mână o ceașcă cu cafea. O puse pe masă, trase un scaun și se făcu comod. Ea îi observă ochii foarte albaștri și părul rărit, încărunțit. Purta un hanorac bleumarin, lucrat cu torsade, iar pielea îi era pârlită de soare de parcă cea mai mare parte a vieții sale și-o petrecuse în aer liber.

— Este o dimineață frumoasă, zise el.

— Da.

— A nins pe la două noaptea. Destul de mult. Știai asta?

Ea scutură capul.

— Nu, n-am știut.

O urmărea fără să clipească.

— Am stat la masa de lângă fereastră. Am văzut ce s-a întâmplat.

Jeannie simți cum i se strânge inima.

— Eu... nu înțeleg.

Dar, bineînțeles că pricepea totul destul de bine.

— Prietenii tăi au plecat fără tine, rosti el pe un ton acuzator, iar Jeannie sări în apărarea lor.

— N-au intenționat asta. Au crezut că vin în urma lor.

— Și de ce nu ai făcut-o?

O mulțime de minciuni verosimile îi invadară mintea, „îmi place să schiez singură. Doream o ceașcă cu cafea. Voi aștepta până vor urca cu funicularul și apoi vom coborî împreună pentru masa de prânz.”

Dar ochii aceia albaștri nu puteau fi mințiți.

— Mi-e teamă, spuse ea.

— De ce?

— De înălțimi. De schiat. Nu-mi place să mă fac de râs și nici să stric plăcerea altora.

— N-ai mai schiat?

— Nu înainte de această vacanță. Suntem aici de o săptămână, iar eu mi-am petrecut tot timpul pe pârtia pentru copii cu un instructor, încercând să deprind cele mai simple cunoștințe.

— Și ai reușit?

— Foarte puțin. Cred că sunt în contratimp sau ceva de felul acesta. Sau altfel spus, doar extrem de speriată. Vreau să spun că reușesc să cobor pantele, să mă răsucesc la coturile pe care le face panta și să opresc, dar nu sunt niciodată sigură când urmează să cad întinsă pe spate, și atunci devin nervoasă și încordată și în mod sigur cad. Este un cerc vicios. Și mi-e teamă și de înălțimi. Chiar și călătoria cu funicularul mi s-a părut îngrozitoare.

El nu făcu niciun comentariu.

— Prietenii tăi, să înțeleg, sunt toți foarte buni?

— Da, ei schiază de multă vreme. Alistair obișnuia să vină cu părinții aici când era mic. Iubește satul și cunoaște toate locurile ca pe propriul buzunar.

— Alistair este prietenul tău?

Se simți încurcată.

— Da.

El zâmbi și brusc fu mai ușor să vorbească, așa cum îți vine ușor să te destăinui unui străin întâlnit din întâmplare în tren, știind că nu-l vei mai vedea niciodată.

— Este amuzant, avem multe în comun și ne simțim așa de bine, și râdem de aceleași lucruri... și chiar acum s-a ivit asta. Am știut mereu că dacă aș dori să fiu cu el și parte din viața lui, ar trebui să schiez pentru că este singurul lucru care-i place realmente să-l facă. Dar am fost întotdeauna neîncrezătoare în această privință pentru că, așa cum am spus, sunt cea mai necoordonată persoană din lume. Dar miam imaginat că schiind va fi diferit, adică voi reuși să o fac. Așa că, atunci când Alistair a sugerat să mergem împreună, m-am grăbit să accept propunerea ca să dovedesc că sunt în stare. Dar acum recunosc că nu pot.

— Alistair știe cum te simți?

— Este greu să-l fac să înțeleagă. Și nu doresc să creadă că nu-mi place.

— Dar nu-ți place?

— Nu. Îmi displace. Chiar și serile și momentele de distracție sunt tulburate pentru că, tot timpul, mă gândesc la ceea ce am de făcut în ziua următoare.

— Când ai să termini cafeaua, cum te vei întoarce în sat?

— Cred că voi merge cu funicularul.

— Înțeleg, spuse el cântărind cele spuse și apoi continuă. Hai să mai bem o cafea și să mai discutăm!

Jeannie nu-și imagina ce ar mai fi de discutat, dar ideea unei alte cești cu cafea era ispititoare, așa că acceptă.

Și-au luat ceștile, au mers la bar și s-au întors cu ele aburinde și pline din nou. În timp ce el își ocupa iarăși locul, spuse:

— Știi, îmi amintești de o fată pe care am cunoscut-o. Arăta aproape ca tine și avea același timbru al vocii. Și era la fel de înspăimântată ca tine.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Amestecând cafeaua, Jeannie încercă să transforme toată chestiunea într-o glumă.

— A coborât cu funicularul și apoi a zburat spre casă făcându-se de rușine, pentru că bănuiesc că asta mi se va întâmpla mie?

— Nu, nu s-a întâmplat așa. A găsit pe cineva care a înțeles și a fost dispus să-i ofere ajutor și să o încurajeze.

— Eu am nevoie de mai mult. Am nevoie de o minune.

— Nu te subaprecia.

— Sunt o lașă.

— Nu-i ceva de care să-ți fie rușine. Nu este o bravură să faci ceva de care nu te temi. Dar este foarte temerar să înfrunți ceva care te face să paralizezi de frică.

În timp ce spunea asta, ușa restaurantului se deschise și apărură un bărbat care se uită în jur și apoi traversă încăperea îndreptându-se spre ei. Când ajunse, se opri și își scoase, respectuos, căciula de lână.

— Herr Commander Manleigh?

— Hans! Cu ce pot să te ajut?

Bărbatul vorbi în germană și însoțitorul lui Jeannie îi răspunse în aceeași limbă. Problema, oricare era, după câte se părea, a fost rezolvată în câteva clipe. Bărbatul se înclină spre Jeannie, își luă rămas bun și plecă în grabă.

— Despre ce a fost vorba? întrebă ea.

— Era Hans de la cabină. Prietenul tău a telefonat din sat să afle ce s-a întâmplat cu tine. S-a gândit că probabil ai căzut. Hans a venit să te caute – te-a recunoscut după descrierea prietenului tău.

— Ce i-ați spus?

— I-am spus să nu se îngrijoreze. Vom fi jos la timp.

— Noi?

— Tu și eu. Dar nu cu cabina. Vom face Kreisler-ul împreună.

— Nu pot.

Nu o contrazise. În schimb, după o pauză meditativă, o întrebă:

— Ești îndrăgostită de acest tânăr?

De fapt, nu reflectase niciodată asupra acestui lucru. Nu în mod serios. Dar, pe neașteptate, pusă în fața întrebării, își dădu seama de adevăr.

— Da, îi răspunse ea.

— Vrei să-l pierzi?

— Nu.

— Atunci vino cu mine. Acum. Numaidecât. Înainte ca unul dintre noi să se răzgândească.

Afară era încă la fel de rece, dar soarele se înălțase pe cer, iar țurțurii, care împodobeau cu ghirlande balconul restaurantului și cadrul ușii de la cablu, începuseră să se topească și să picure.

Jeannie își puse căciula și mănușile, își regăsi schiurile, își fixă legăturile și luă un băț într-o mână. Noul ei prieten era deja gata și aștepta și împreună se deplasară peste zăpada bătătorită și brăzdată către marginea pantei, unde pista, ca o panglică de argint, șerpuia până departe spre câmpurile de zăpadă din fața lor. Satul, micșorat de distanță la mărimea unei jucării, se afla adânc în vale și de partea cealaltă, în depărtare, șiruri de munți, sclipeau și scânteiau ca sticla.

Pentru prima oară, ea rosti:

— Este așa de frumos!

— Bucură-te de frumusețe. Asta este una dintre bucuriile schiatului. Să ai timp să te oprești și să privești. Iar aceasta este o zi magică. Ești pregătită să pornim?

— La fel de pregătită cum voi fi mereu.

— Atunci luăm startul?

— Înainte de plecare, pot să te întreb un lucru?

— Ce anume?

— Fata de care mi-ai povestit – cea care era la fel de speriată ca mine. Ce s-a întâmplat cu ea?

El zâmbi.

— M-am căsătorit cu ea, spuse el și apoi plecă încet, ușor jos pe pantă, traversând o creastă, răsucindu-se și îndreptându-se în cealaltă direcție.

Jeannie respiră adânc, strânse din dinți, împinse cu bețele în zăpadă și îl urmă.

La început se simți țeapănă și stângace cum fusese întotdeauna, dar cu fiecare clipă îi creștea încrederea în sine. Trei întoarceri și nu căzuse. Pulsul i se accelera, corpul se încălzise și își simțea mușchii relaxați. Soarele îi strălucea în față, iar rafalele de aer erau reci și proaspete precum vinul. La o cotitură înșelătoare auzi șuieratul plăcut al propriilor schiuri pe zăpadă, scrâșnetul marginilor de oțel pe gheață și bucuria de a simți cum prindea viteză.

Străinul nu se afla niciodată prea departe. În dese rânduri oprea să o aștepte și să o lase să-și tragă sufletul. Uneori, înaintarea necesita lămuriri. „Este un drum îngust prin pădure”, spunea el. „Lasă-ți schiurile să parcurgă calea făcută de ceilalți schiori și atunci vei fi în siguranță.” Sau: „Pârția înconjoară marginea muntelui aici, dar nu este la fel de periculoasă precum se arată”.

A făcut-o să simtă că nimic nu putea fi prea dificil sau înspăimântător dacă el se afla acolo, mergând înainte. Pe când se afundau în vale, terenul se modifică. Au apărut punți de traversat și porți deschise de la ferme prin care au zburat șuierând.

Și apoi, pe neașteptate, mult mai înainte decât se așteptase, au ajuns pe un teritoriu familiar, în vârful pârtiilor pentru copii, și astfel finalul cursei deveni o joacă de copil în comparație cu ceea ce fusese parcurs. Jeannie coborî aceste pârtii pe care rezistase nefericită timp de șapte zile, cu o viteză la care nu visase și cu un sentiment de bucurie și mulțumire pe care nu le mai trăise. Reușise. Coborâse Kreiskler-ul.

Panta se uniformiză în vecinătatea cabanei școlii de schi și a micuței cafenele unde, în fiecare zi, își găsisse consolarea într-o cană de ciocolată fierbinte. Aici, a așteptat-o străinul, relaxat și zâmbitor, încântat ca și ea, dar și amuzat de bucuria ei.

Se opri alături de el, își trase ochelarii și izbucni în hohote de râs.

— Am crezut ca va fi îngrozitor și a fost dumnezeiesc.

— Ai mers foarte bine.

— N-am căzut nici măcar o dată. Nu înțeleg.

— Cădeai doar pentru că erai nervoasă. De acum nu vei mai cădea niciodată din această cauză.

—

Nu mă simt în stare să vă mulțumesc cum se cuvine.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Mi-a făcut plăcere. Dar, dacă nu greșesc, cred că tânărul tău vine să te revendice.

Jeannie se întoarse și văzu că era, într-adevăr, Alistair. Ieșise pe ușa cafenelei și coborâse treptele de lemn luând-o prin zăpadă spre ea. Pe chip i se citea o ușurare extraordinară, iar zâmbetul exprima mulțumire.

— Ai reușit, Jeannie! Nemaipomenit, draga mea!

O strânse la pieptul său într-o lungă îmbrățișare.

— Te-am urmărit coborând pe ultima porțiune a drumului. Minunat.

Apoi, uitându-se peste capul ei, privirile sale se opriră asupra bărbatului care o însoțise. Jeannie, care urmărea cu atenție ceea ce se întâmpla, observă uimirea scrisă pe chipul său atrăgător. Și nu numai uimire ci și respect, venerație. La fel cum se întâmplase și cu bărbatul de la telecabină, când îi transmisese mesajul lui Alistair.

— Căpitane Manleigh!

Dacă ar fi purtat pălărie, în mod sigur și-ar fi scos-o în semn de respect.

— N-am știut că dumneavoastră erați însoțitorul lui Jeannie. Nici nu știam că vă aflați în sat.

Cei doi bărbați și-au strâns mâinile cu căldură.

— Mă bucur să vă văd, domnule. Ce mai faceți?

— Acum, după ce am întâlnit-o pe tânăra doamnă, mult mai bine. Îmi cer scuze, dar nu știu cum vă numiți.

—

— Alistair Hansen. Obişnuiam să vă urmăresc din priviri cum schiaţi... pe vremea când eram un puştan.

Am fotografiile ale dumneavoastră atârinate pe pereţii camerei mele.

Mă bucur să vă cunosc.

— Aţi fost foarte amabil să o însoţiţi pe Jeannie.

— Hans, de la telecabină, mi-a transmis mesajul.

— Ajunsesem deja la jumătatea pârtiei când mi-am dat seama că nu cobora în urma mea. Era prea târziu să mă mai întorc.

— Am găsit-o în restaurant. Îi era frig şi intrase să bea ceva cald. Am stat de vorbă.

— Mi-a fost teamă că a căzut.

Căpitanul Manleigh se aplecă, îşi dezlegă legăturile şi îşi scoase schiurile. Le-a pus pe umăr şi a rămas privind-i zâmbind.

— Dacă o vei încuraja, tinere, nu te va dezamăgi. Acum trebuie să plec. La revedere, Jeannie şi mult noroc!

— La revedere şi mulţumesc încă o dată. Aţi fost foarte amabil.

Îl bătu uşor pe umăr pe Alistair şi adăugă:

— Ai grijă mare de ea!

Le-a întors apoi spatele şi s-a depărtat. Un bărbat înalt, cărunt şi singur.

Jeannie şi-a scos schiurile.

— Cine este? a dorit ea să ştie.

—

— Bill Manleigh. Hai să bem ceva!

— Dar cine este Bill Manleigh?

— Nu pot să cred că nu ai auzit niciodată de el! Este unul dintre cei mai buni schiori pe care i-am avut vreodată. Când vârsta nu i-a mai permis participarea la concursuri, a devenit antrenor al echipei olimpice. Prin urmare, draga mea, ai coborât Kreisler-ul alături de un campion.

N-am știut. Tot ce pot să spun este că a fost foarte amabil. Alistair, vreau să știi că nu am intrat în restaurant pentru că mi-era frig, ci pentru că eram prea înspăimântată ca să te urmez. Ar fi trebuit să-ți dai seama.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— N-am putut. Pur și simplu am rămas acolo, îngrozită. Apoi am simțit că nu aveam curajul să pornesc la drum. Pe când beam cafeaua, s-a apropiat și a stat de vorbă cu mine. Dar nu mi-a povestit nimic despre el... în afară de faptul că este căsătorit, adăugă ea după o scurtă pauză.

Alistair ridică schiurile pe umăr și o luă de mână. Porniră împreună spre cafenea.

— Da, a fost căsătorit. Cu o fată drăguță, spuse el. Obişnuiam să-i urmăresc cum schiau împreună. Formau cea mai fermecătoare pereche din lume, după cum gândeam eu. Păreau a fi cei mai buni prieteni, păreau să nu aibă nevoie de nimeni altcineva pentru a se simți bine.

— Vorbești de parcă totul s-a petrecut cândva, demult.

— Așa și este.

—

Ajunseseră la clădirea din lemn și Alistair s-a oprit pentru a propti schiurile ei în zăpadă. Apoi continuă.

— Soția lui a murit vara trecută. S-a înecat. Am citit în ziare. Se aflau împreună cu niște prieteni în Grecia și navigau când a avut loc un accident oribil. El a fost pur și simplu distrus. Cred că acum se simte îngrozitor de singur fără ea.

Jeannie privi în lungul drumului în direcția în care plecase străinul; dar acesta dispăruse deja în mulțimea veselă a turiștilor.

— Cred că este foarte singur.

Pentru o clipă își spuse că va izbucni în lacrimi. Înghiți

nodul ce i se așezase în gât și ochii i se umeziră.

Un om atât de bun. Probabil ca nu avea să-l mai întâlnească vreodată, dar simțea că îi datora enorm. N-avea să-l uite niciodată.

— Cred că nu ți-a povestit despre toate acestea, reluă Alistair.

„Îmi amintești, în mod straniu, de o fată pe care am cunoscut-o.”

Ținându-se de mână și urcând treptele spre ușa cafenelei ea își dădu seama că nu vărsase nicio lacrimă. — Nu, spuse ea. Nu mi-a spus nimic.

Așteptând un vânt favorabil

Era sâmbătă dimineața. Reflexe de lumină aurie dădeau strălucire arborilor, iar umbrele norilor alergau peste întinderile dealurilor, urmărindu-se una pe cealaltă până spre albastrul îndepărtat al mării.

Îndreptându-se spre casă pentru masa de prânz, după o plimbare cu cei doi câini ai familiei, Jenny Fairburn simțea o oboseală plăcută pentru că făcuse cale lungă până în apropierea lacului și înapoi pe lângă drumul de la fermă, șerpuit și brăzdat de fâgașe. Casa se afla în față, o veche casă parohială alături de o biserică ruinată. Pe partea dinspre nord era adăpostită de un grup de pini, iar ferestrele care dădeau spre sud scânteiau în lumina soarelui, de parcă transmiteau semnale de bun venit. Jenny se gândi la masa de prânz pentru

că îi era și foame, pe lângă faptul că era și obosită. Știa că va mânca friptură de miel și îi lăsa gura apă, de parcă ar fi fost un copil flămând.

De fapt, avea douăzeci de ani. Era o fată înaltă, cu părul blond-roșcat și pielea deschisă, moștenite de la bunica paternă, o munteancă scoțiană veritabilă. Avea ochii negri, nasul îngust și cârn, gura sensibilă și expresivă.

Când zâmbea, fața i se lumina, iar când era indispusă sau abătută, știa că devenea urâtică și căpăta un aer țăfnos.

Pe veranda din spate, dădu apă câinilor care gâfâiau și apoi își scoase cizmele pline de noroi. Dinspre bucătărie auzea vocea mamei sale, probabil schimbând o vorbă cu cineva la telefon, pentru că tatăl lui Jenny își petrecuse dimineața pe terenul de golf, iar mașina lui nu se afla încă în spatele casei. Pășind desculță, doar cu ciorapii în picioare, intră în bucătărie și simți mirosul mielului care se prăjea și aroma pătrunzătoare a sosului de mentă.

— ...ești foarte amabilă, spunea mama.

Văzând-o pe Jenny, zâmbi în treacăt, continuând conversația.

— Da, da. Șase și jumătate? Toți. Ei bine, abia așteptăm.

Pa.

Apoi a pus receptorul jos și a zâmbit din nou fiicei sale.

— A fost o plimbare plăcută?

— Cine a fost la telefon? a dorit Jenny să știe.

Doamna Fairburn s-a aplecat să deschidă cuptorul ca să cerceteze mielul. O adiere plăcut mirositoare se răspândește în bucătărie.

— Daphne Fenton.

— Ce dorește?

Doamna Fairburn a închis cuptorul și și-a îndreptat spatele. Fața ei se îmbujorase, dar probabil din cauza căldurii.

— Ne-a invitat să bem ceva în seara aceasta.

— Ce sărbătoresc?

— Nimic. Fergus se află acasă în week-end și Daphne a invitat câteva persoane. În mod deosebit, pe tine.

— Nu vreau să merg, spuse Jenny.

— O, scumpa mea, dar trebuie!

— Le poți spune că am altceva de făcut.

Mama ei se apropie de ea.

— Uite ce este, știu că te-ai simțit jignită și mai știu cât de mult l-ai iubit pe Fergus, dar s-a terminat. Luna viitoare se va căsători cu Rose. Într-o anumită privință trebuie să lași lumea să observe că ai acceptat acest fapt.

— Cred că voi accepta doar în momentul în care vor fi căsătoriți.

Se priveau una pe cealaltă cu aerul omului ce a pierdut orice speranță. În momentul următor au auzit motorul mașinii ce se apropia și apoi intră pe poartă.

— A venit tatăl tău. Sunt convinsă că abia așteaptă să mâncăm. Trebuie să pregătesc sosul, spuse doamna Fairburn și mângâie mâna fiicei sale cu un gest drăgăstos.

După prânz, după ce vasele au fost spălate și bucătăria lăsată în ordine, s-au împrăștiat pentru diferite treburi. Domnul Fairburn s-a schimbat în ținuta pentru grădină (în care niciun grădinar cu simțul demnității nu s-ar fi lăsat văzut nici mort) și a ieșit să măture frunzele; doamna Fairburn s-a retras să-și continue lucrul la noile draperii pentru salon pe care încerca să le termine de o lună, iar Jenny a hotărât să meargă la pescuit. Își luă undița și geanta pentru pescuit; a îmbrăcat o jachetă veche de vânătoare a tatălui ei, și-a pus cizmele de cauciuc și cu o atitudine categorică le dădu câinilor de veste că nu o pot însoți în expediție.

— Ai ceva împotriva dacă iau mașina ta? a întrebat-o pe doamna Fairburn. Merg până la lac. Poate prind ceva.

— Ar fi bine să prinzi cel puțin trei păstrăvi. Îi putem pregăti pentru cină.

Ajungând în apropierea lacului, Jenny a privit cu atenție apele maronii, liniștite, pe care nicio adiere nu părea să le tulbure. „Prea liniștită pentru pescuit”, ar fi spus Fergus, gândea ea. „Trebuie să așteptăm vântul favorabil”, ar fi adăugat.

La depărtare de-o milă, de-a lungul lacului se afla un drumeag acoperit cu iarbă, drumeag ce ducea până lângă apele lacului. Conducând pe drumeag, mașina micuță și hârbuită sălta și scârțâia, trecând peste tufe de iarbă neagră și rogoz. Parcă mașina aproape de mal, își luă undița și geanta și coborî spre locul unde barca mică era trasă pe o fâșie de prundiș.

Dar nu urcă imediat în barcă. A rămas pe mal ascultând freamătul din jur, un freamăt de murmure și sunete abia perceptibile. Bâzâitul unei albine, behăitul îndepărtat al oilor, suspinul unei brize și susurul apei peste pietricele. „Va trebui să așteptăm vântul favorabil”.

Fergus... Ce se poate face în privința unui bărbat care a făcut parte din viața ta de când erai doar o fetiță? Un băiat în pantaloni din jeans, peticiți, adunând scoici pe plajă. Un tânăr purtând un kilt uzat, plimbându-se pe deal. Un adult extrem de rafinat și atrăgător, cu păr negru lucios și ochi la fel de albaștri ca apa lacului într-o zi de vară. Ce se poate face în privința unei persoane care te-a făcut să râzi și să suferi, care ți-a fost mereu prieten și rival și, în cele din urmă, s-a dovedit a fi singurul bărbat pe care l-ai iubit vreodată?

Era mai mare cu șase ani decât Jenny, avea douăzeci și șase de ani și era fiul prietenilor părinților ei, familia Fenton, care locuia la Inverbrue, două mile mai departe.

— Îți este ca un frate, obișnuia lumea să-i spună lui Jenny încă de pe vremea când era un copil.

Dar ea știa că niciodată nu avusese asemenea sentimente față de ea. Care frate ar petrece ceasuri întregi, răbdător, învățând o fetiță să pescuiască? Care frate ar dansa cu o adolescentă stângace la petreceri unde se află o mulțime de tinere încântătoare?

Când Jenny, trimisă la pensionul din Kent, suferea enorm să se afle departe de Scoția, încât în fiecare scrisoare trimisă

acasă implora să i se permită să se întoarcă, tot Fergus a fost cel care, în ultimă instanță, îi convinsese pe părinții ei că Jenny s-ar putea pregăti la fel de bine și ar fi de o mie de ori mai fericită la liceul din Creagan.

„Într-o zi”, își spusese ea, „mă voi mărita cu el. Se va îndrăgosti de mine și mă voi mărita cu el, apoi mă voi muta la Inverbrueie și voi deveni tânăra soție a fermierului.”

Dar această perspectivă fericită a fost oarecum întunecată de hotărârea lui Fergus care a stabilit că nu dorește să-și urmeze tatăl în tradiția cultivării pământului. El dorea să meargă la Edinburgh, să studieze și să devină contabil autorizat.

Așa că aranjamentele secrete ale lui Jenny referitoare la ei doi au suferit o schimbare rapidă de direcție.

„Într-o zi se va îndrăgosti de mine și mă voi căsători cu el, apoi vom merge să locuim împreună la Edinburgh unde vom avea o căsuță pe Ann Street și vom merge împreună la concerte simfonice.”

Ideea de a trăi în Edinburgh era, ce-i drept, destul de înspăimântătoare. Jenny nu putea suferi orașele, dar poate Edinburgh nu va fi așa de urât. Ar putea veni acasă în weekend-uri.

Dar Fergus nu se stabilise la Edinburgh. După ce a absolvit, i s-a oferit un post în biroul principal al firmei sale și s-a mutat la Londra. Londra? Pentru prima oară, Jenny simți o umbră de îndoială. Londra. Ar putea suporta să plece așa de departe de dealurile ei dragi și de lac?

— De ce nu mergi la Londra? o întrebuse mama ei când Jenny terminase școala. Ai putea merge la un colegiu. Poate vei găsi o colegă și puteți locui împreună într-un apartament micuț!

— N-aș suporta. Ar fi mai rău decât în Kent.

— Atunci Edinburgh? Ar trebui să pleci de acasă pentru o vreme.

Și astfel, Jenny plecă la Edinburgh și studie stenografia, dactilografia și limba franceză, vizită galeriile de artă, iar când i se făcea dor de casă se urca pe Arthur's Seat simulând că se află pe vârful de la Ben Creagan. În preajma Paștelui, când terminase cursul pentru care i s-a oferit un binemeritat certificat, se împlini timpul întoarcerii acasă. Fergus, probabil, va fi acasă pentru sărbătorile Paștelui, iar ea se întreba dacă el va observa dacă s-a schimbat.

Probabil se va uita la ea, cum fac personajele din cărți, de parcă ar fi văzut-o pentru ultima oară, și poate atunci va recunoaște ceea ce Jenny știa de multă vreme. Că erau făcuți unul pentru celălalt. Și, în cele din urmă, toate acele fantezii confuze vor deveni realitate. Va trebui bineînțeles să locuiască la Londra, pentru că Jenny ajunsese la concluzia că oriunde ar fi locuit fără Fergus, ar fi fost la fel de lipsit de interes.

Când trenul a intrat în gara din Creagan, se agăță de fereastră și o văzu pe mama ei așteptând-o; lucru ciudat, pentru că, de obicei, tatăl ei era cel care o aștepta.

— Scumpa mea!

S-au îmbrățișat și s-au sărutat, apoi s-au ocupat de valize și au ieșit în curte unde le aștepta mașina. Era aproape întuneric, străzile erau luminate și aerul mirosea a turbă.

Au străbătut orășelul, întorcând pe drumul ce ducea spre casă. Lăsară în urmă Inverbrue.

— Fergus s-a întors?

— Da. Este acasă.

Jenny se stăpâni.

— Și... și-a adus o prietenă.

Jenny întoarse capul și privi spre profilul mamei sale.

— O prietenă?

— Da. O fată numită Rose. Poate ai văzut-o la televizor.

Este actriță. A cunoscut-o acum două luni.

O prietenă. Actriță?

— Ai... ai cunoscut-o?

— Nu, dar suntem invitați la o petrecere mâine seară.

— Dar... dar...

Părea să nu mai existe cuvinte pentru șocul și dezolarea pe care le simțea. Doamna Fairburn opri mașina și se întoarse spre Jenny.

— De aceea am venit să te întâmpin la gară. Știam că vei fi tulburată. Am dorit să discutăm.

— Dar... Dar nu vreau să aducă pe nimeni aici la Creagan, rosti ea cu sentimentul că vorbele ei sunau dureros de copilărește.

— Jenny, Fergus nu-ți aparține. Are tot dreptul să-și facă prieteni noi. Este un bărbat adult care-și trăiește viața. Exact ca și tine. Nu îți poți petrece viața trăgând cu ochiul peste umăr și jelind după fantezii copilărești.

Partea cea mai proastă nu era că rostise realmente lucrul acesta, ci că fusese atât de subtilă încât să înțeleagă adevărul.

— Eu... eu îl iubesc cu adevărat.

— Știu. Este chin. Prima dragoste este întotdeauna chin.

Va trebui să strângi din dinți și să treci peste asta. Și nu lăsa pe nimeni să vadă ce mult îți pasă.

Au rămas un timp tăcute. Apoi, mama a întrebat.

— Te simți bine?

Jenny a încuviințat, dând ușor din cap. Doamna Fairburn a pornit motorul mașinii continuându-și drumul.

— Crezi că se va căsători cu ea?

— Habar n-am. Dar din ceea ce mi-a spus Daphne Fenton, pare absolut posibil. Spune că el și-a cumpărat un apartament în Wandsworth iar Rose îi croiește husele.

— Crezi că este un semn rău?

— Nu tocmai rău. Mai degrabă, grăitor.

Jenny deveni tăcută. Dar în timp ce intrau pe poarta casei parohiale, își recăpătă energia.

— Poate o să-mi placă.

— Da, rosti doamna Fairburn. Poate că da.

Și a încercat din răspuțeri să o placă pe Rose. Dar a fost dificil, pentru că, fără să fi știut ce avea să urmeze, o văzuse pe Rose la televizor într-o dramă legată de un spital, unde jucase

rolul unei asistente. Chiar și atunci, Jenny considera că era plicticoasă cu fața ei în formă de inimă luptându-se cu o diversitate de emoții și exprimând printr-un tremur ușor al vocii sale manierate o suferință insuportabilă.

În viața reală, Rose era destul de drăguță. Părul îi era negru, mătășos și ondulat și îl purta liber în jurul umerilor. Când a întâlnit-o, purta o rochie cu talie joasă. La poale era împodobită, din loc în loc, cu strasuri ce scânteiau la fiecare mișcare.

— Fergus mi-a povestit așa de mult despre tine, îi spuse ea lui Jenny când au făcut cunoștință la Inverbrue. El spune că, de fapt, ați crescut împreună. Tatăl tău este tot fermier?

— Nu, este director de bancă, în Creagan.

— Și ați trăit din totdeauna aici?

— Născut și crescut. Chiar am mers și la școala de aici. Am fost la Edinburgh o iarnă, dar este o binecuvântare să te întorci.

— Nu ajungi să te plictisești într-un asemenea loc singuratic?

— Nu.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Nu știu.

— Vino la Londra. Să nu trăiești în altă parte pe pământ! Întotdeauna îi spun lui Fergy. Vino la Londra și vom avea grijă de tine.

Întinse mâna și-și strânse degetele pe brațele lui Fergus.

Fergus era în clipa aceea angajat, din fericire, în conversație cu altcineva, dar ea îl determină să renunțe ca să se întoarcă spre ea.

— Iubitule, tocmai îți spuneam lui Jenny că trebuie să vină la Londra.

Fergus și Jenny se priviră în ochi. Jenny zâmbi și descoperi spre surpriza ei că era uimitor de simplu.

— Jenny nu iubește viața la oraș, spuse Fergus.

— Este o chestie de gust, spuse Jenny, ridicând ușor umerii.

— Dar nu poți rămâne aici pentru totdeauna, rosti Rose neîncrezătoare.

— Voi rămâne în această vară.

De fapt, nu se gândise la lucrul acesta, dar acum descoperi, într-o clipă, că hotărârea ei fusese luată.

— Îmi voi lua o slujbă de vacanță în Creagan. Bănuiesc.

Se hotărî să schimbe subiectul.

— Mama îmi povestea despre apartamentul din Wandsworth.

— Da... începu Fergus, dar fără să continue pentru că Rose preluă conversația.

— Este divin. Nu prea mare, dar plin de soare. Doar câteva retușuri și va fi desăvârșit.

— Are grădină? întrebă Jenny.

— Nu. Dar există o jardinieră sau două. M-am gândit că am putea să plantăm mușcate. Roșu pur. Apoi putem pretinde că ne aflăm în Majorca sau Grecia. Nu-i așa, iubitul?

— Cum spui tu, zise Fergus.

Muşcate roşii. „Dumnezeule”, gândi Jenny, „chiar e îndrăgostit de ea”. Şi brusc, nu mai suportă să mai rămână acolo, urmărindu-i. Îşi ceru scuze şi se retrase. Nu mai vorbi toată seara, nici cu Rose, nici cu Fergus.

Dar nu reuşi să-l evite pe Fergus, pentru că o căută chiar în ziua următoare, când făcea curăţenia de primăvară în pavilion.

— Jenny.

În momentul când scutura praful dintr-un covoraş de papură el apăru întâmplător, dintr-o parte a pavilionului şi, pentru o fracţiune de secundă, ea tresări rămânând apoi nemişcată.

— Ce doreşti? reuşi ea în sfârşit să întrebe.

— Am venit să te văd.

— Ce drăguţ. Unde este Rose?

— Acasă. Îşi spală părul.

— Mi s-a părut foarte curat.

— Jenny, ai de gând să mă ascuţi?

Ea suspină zgomotos şi se arătă supusă.

— Depinde de ce ai de gând să-mi spui.

— Vreau doar să mă înţelegi. Să înţelegi modul în care stau lucrurile. Vreau să nu te superi. Vreau să simt că putem totuşi discuta. Şi să fim prieteni.

— Dar discutăm, nu-i așa?

— Şi prieteni?

— O, prieteni. Întotdeauna prieteni. Prieteni, indiferent ce ne-am face unul celuilalt.

— Dar ce am făcut?

Îl privi cu un aer acuzator și apoi lăsă jos covorașul de papură.

— Foarte bine, deci nu-ți place Rose. Ai putea să recunoști, spuse el.

— Eu nu o judec pe Rose. Nu o cunosc.

— Atunci nu este puțin nedrept – atât față de mine, cât și față de Rose – să-ți faci o părere eronată?

— Nu simt decât că nu am nimic comun cu ea.

— Asta doar pentru că ți-a spus că ar trebui să pleci departe de Creagan?

— Și ce treabă are ea?

În acel moment, el își ieși din fire așa cum se așteptase, îi observă mușchii maxilarului încordați, un semn familiar, și se simți satisfăcută că-l enervase. Într-un fel oarecare se domoli și amarul din sufletul ei.

— Jenny, dacă vei rămâne aici tot restul vieții tale, o vei sfârși ca o necioplită într-o fustă din tweed, lălâie, fără să poți discuta cu cineva în afara câinilor și a peștilor.

Ea se întoarse spre el.

— Știi ceva? Mai bine aș rămâne așa decât o actriță de mâna a treia cu o gură ca un nasture.

El râse, dar râdea de Jenny, nu împreună cu ea. Rosti neiertător:

— Chiar cred că ești geloasă. Mereu ai reușit să fii imposibilă!

— Și tu, probabil, ai reușit mereu să fii un prost, dar n-am realizat niciodată până acum.

Fergus se întoarse pe călcâie și plecă traversând pajiștea. Jenny îi urmări mersul, furia ei stingându-se la fel de rapid precum izbucnise. Vorbele rostite la mânie și în grabă au fost foarte bune, dar nu vor putea fi niciodată retrase. Nimic nu va mai putea fi la fel din nou.

Jenny își găsi o slujbă în Creagan, într-un magazin pentru turiști, care comercializa pulovere Shetland și bijuterii cu pietricele. Prin iulie, mama ei o anunță că Fergus și Rose s-au logodit și urmau să se căsătorească în septembrie, la Londra, unde locuiau părinții lui Rose. Doar o nuntă discretă, cu câțiva dintre prietenii apropiați din Londra. Dar, între timp, s-au întors la Inverbrue și a fost din nou o altă petrecere la care Jenny nu și-a găsit curajul să meargă. După ce se vor căsători, își spuse ea din nou, va fi altfel. Va deveni o persoană activă, va merge în străinătate, probabil; își va lua o slujbă în Alpii francezi la o cabană sau bucătăreasă pe un iaht. Dar i se făcu frig și trebuia să prindă păstrăvii pentru cină. Se ridică, coborî malul acoperit cu iarbă neagră, dezlegă barbetea, împinse barca în apă și începu să vâslească.

Pescuitul era ceva deosebit, pentru că atunci când pescuiai nu te gândeai la nimic altceva. Vâsli mult, apoi fixă vâslele și lăsă vântul să o aducă înapoi spre mal. Acum exista suficientă

briză care să agite suprafața apei așa că începu să arunce undița.

Auzi mașina care venea pe drum, dar era prea absorbită ca să-i acorde atenție. Se simți o mușcătură sau două și, în sfârșit, prinse un pește și foarte concentrată începu ușor să înfășoare firul. Prinse peștele în plasă și îl lăsă jos pe fundul bărcii.

Ca un sfârșit de replică, auzi o voce rostind:

— Bravo.

A tresărit uimită, înălță capul și văzu, dintr-o singură privire mai multe lucruri cu totul surprinzătoare. Se îndepărtase, fără să-și dea seama, destul de mult de mal; mașina pe care o auzise pe drum se oprise și era parcată puțin mai departe; iar Fergus, o siluetă solitară, stătea pe mal și o urmărea.

Era cu capul descoperit, iar vântul îi agita părul negru. Purta o jachetă din tweed și o pereche de pantaloni din catifea reiată băgați în niște cizme verzi din cauciuc. Nu era îmbrăcat pentru pescuit. Jenny rămase în barca ce se balansa și se uita la el, întrebându-se dacă dăduse peste ea din întâmplare, sau dacă, de fapt, venise să o caute ca să o întrebe de ce refuză să vină la petrecere și să încerce să o convingă să se răzgândească. Dacă se întâmplă astfel, atunci se vor certa din nou și Jenny își spunea că ar fi preferat să nu-i mai vorbească niciodată decât să repete ultima lor discuție contradictorie.

El zâmbi și spuse din nou:

— Bravo. Ai mânuit-o foarte îndemânic. Nici eu n-aș fi făcut-o mai bine.

Jenny nu răspunse. În schimb, continuă să înfășoare firul rămas liber, asigurând mulineta. Cu grijă, lăsă jos undița și apoi își înălță din nou privirea spre Fergus.

— De cât timp stai acolo? întrebă ea.

— De zece minute sau mai mult.

Își puse mâinile în buzunarele jachetei.

— Am venit să te caut. Mama ta mi-a spus că ai venit aici.

Doresc să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Jenny, nu te înfură. Să facem pace.

I se păru chiar acceptabil.

— De acord.

— Atunci vino și ia-mă.

Jenny nu făcu nicio mișcare, dar chiar în timp ce vorbeau, fu împinsă la țarm, și pe când ezita, simți prima izbitură, căci chila atinse o piatră. Înainte să-și dea seama de ceea ce se întâmpla, Fergus se aplecă înainte și prinse prova, apoi aruncă un picior peste rama punții și se instală în barcă.

— Acum, spuse el, dă-mi vâslele.

Nu prea avea de ales. Cu două lovituri îndemânatice, întoarse ambarcațiunea ușoară și înaintară din nou spre mijlocul lacului. Cam după zece minute privi în jur, hotărî că ajunseseră suficient de departe, apoi așeză vâslele și își ridică gulerul de la jachetă din cauza vântului rece, pătrunzător.

— Acum, spuse el, vom sta de vorbă.

I se păru rezonabil faptul că el luase inițiativa.

— Presupun că mama ți-a spus că nu vreau să vin diseară.

Bănuiesc că despre asta este vorba.

— Da, despre asta. Și despre alte lucruri.

Îl așteptă să discute mai pe larg, dar el nu continuă. Se uitau unul la celălalt și apoi, deodată și-au zâmbit. Și, brusc, sufletul ei se umplu de o mulțumire greu de explicat și de liniște. Trecuse mult timp de când nu mai fusese într-o barcă cu Fergus, în mijlocul lacului, cu dealurile familiare străjuind din toate părțile și bolta arcuită deasupra lor, iar el zâmbindu-i în felul acesta. I se păru mult mai simplu să fie cinstită, nu numai cu el, ci și cu ea însăși.

— Pur și simplu, nu vreau să vin. Nu vreau să o văd pe Rose din nou. Va fi altfel când te vei căsători cu ea. Dar acum... înseamnă lașitate, bănuiesc, recunosc ea în cele din urmă.

Ridică ușor din umeri.

— Parcă n-ai fi tu.

— Poate că nu sunt. Poate că sunt răsucită și am spatele în față. În ziua aceea lângă pavilion, ai spus că am fost geloasă și, bineînțeles, că aveai dreptate. Cred că întotdeauna m-am gândit la tine ca la o proprietate a mea și am greșit, nu-i așa? Nimeni nu poate aparține întru totul altcuiva, nici chiar după căsătorie.

— Niciun om nu este o insulă.

— Am considerat mereu că fărâme dintr-un bărbat ar putea fi o insulă. Nu te poți furișa în mintea altcuiva.

— Nu, sigur că nu poți face lucrul acesta.

— Așa cum nu poți continua să rămâi copil. Te maturizezi, fie că vrei sau nu.

— Ai obținut slujba aceea în Creagan? Întrebă el.

— Da, dar până în octombrie când magazinul se închide pentru perioada de iarnă. Am hotărât că atunci voi deveni foarte întreprinzătoare și-mi voi găsi o ocupație foarte bine plătită, undeva mai departe. De exemplu, în America sau Elveția.

Zâmbi forțat.

— Rose va încuviința ideea asta.

Fergus rămase tăcut. O urmărea cu ochii lui extrem de albaștri, fără să clipească.

— Și, ce face Rose? Întrebă ea politicos.

— Nu știu.

Jenny se încruntă.

— Dar trebuie să știi. Nu este la Inverbruite?

— Nu este la Inverbruite.

— Nu este...

Un ploier mare zbura pe deasupra, cu strigătul lui jalnic, iar apa lovi și clipoci pe fundul bărcii.

— Dar mama mi-a spus...

— A înțeles greșit. Mama mea nu i-a spus nimic despre faptul că Rose ar fi aici; mama ta a presupus că Rose era cu mine. Nu ne vom mai căsători. Logodna s-a rupt.

— Rupt? Ce vrei să spui? Dar, de ce nu mi-a spus mama?

— N-a știut. N-am ajuns încă să le spun nici părinților mei. Am vrut ca tu să afli prima.

Din anumite motive, lucrul acesta o emoționează atât de tare, încât Jenny se întrebă dacă nu era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Dar, de ce? De ce, Fergus?

— Tocmai ai spus-o. Nimeni nu poate aparține altcuiva.

— Nu... nu ai iubit-o?

— Ba da. Am iubit-o foarte mult.

Reuși să afirme lucrul acesta, iar ea nu se simți geloasă câtuși de puțin, doar mâhnită pentru el, pentru că iubirea lor nu fusese posibilă.

— Dar când te căsătorești te unești cu o persoană, dar și cu o viață, iar viața lui Rose și a mea păreau două lumi paralele, ca șinele de cale ferată. Păreau să nu se întâlnească niciodată.

— Când s-au întâmplat toate acestea?

— Acum două săptămâni. De aceea am venit aici pentru weekend; să le explic părinților mei și mama să vadă că n-am murit de inimă rea.

— Și n-ai murit?

— Poate un pic, dar nu suficient ca să mă manifest.

— Rose te-a iubit.

— Un pic, da.

Jenny ezită și spoii rosti:

— Eu te iubesc.

A urmat rândul lui Fergus să arate de parcă era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— O, Jenny.

— Bănuiesc că ai știut. Probabil ai știut-o mereu. N-am crezut niciodată că aș putea spune lucrul acesta cuiva, cel mai puțin ție, dar din anumite motive mi se pare foarte simplu. Vreau să spun că nu trebuie să faci nimic în această privință. Nu se schimbă nimic. Eu îmi voi căuta totuși slujba aia minunată și mă voi face nevăzută din Creagan în lumea largă.

Ea zâmbi așteptând ca el să-i întoarcă zâmbetul aprobându-i proiectul matur și înțelept. Dar el nu zâmbi. Timp de câteva clipe, el doar o privi, iar ea simți propriul zâmbet stingându-se în tristețea de pe chipul său. Apoi, el se arătă hotărât.

— Nu.

Jenny se încruntă.

— Dar, Fergus, am crezut că asta dorești. Ca eu să plec departe de Creagan și să fiu pe picioarele mele.

— N-aș suporta să pleci departe și să fii pe picioarele tale, îi spuse el deschis.

— Păi, pe ale cui picioare să stau?

Într-un fel sau altul, absurditatea întrebării ei restabili echilibrul. Întrebarea îl prinsese nepregătit și, cu toată împotrivirea, începu să râdă forțat în aceeași măsură de el, dar și de ea.

— Nu știi. Presupun că pe ale mele. Adevărul este că tu ai fost parte din viața mea atâta vreme, încât nu cred că aș putea suporta ideea plecării tale și a faptului că ne-ai părăsi. Că m-ai părăsi. Viața ar fi îngrozitor de monotonă. N-aș avea cu cine să mă cert. La cine să strig. Nu m-ar face nimeni să râd.

Jenny medită și spuse:

— Știi, dacă aș avea un dram de mândrie, aș pleca. Sunt genul de fată care nu vrea să fie iubită din milă.

— Dacă ai avea un dram de mândrie, nu mi-ai fi spus că mă iubești.

— Trebuia să o afli.

— Știu doar că tu ai existat, mult înaintea lui Rose.

— Dar Rose ce a fost?

Fergus deveni tăcut. Apoi, șovăitor, întrebă:

— O pauză în conversație?

— O, Fergus.

— Eu... mă gândesc să te rog să te căsătorești cu mine. Am irosit suficient timp. Poate ar fi trebuit să fi avut înțelepciunea să o fi făcut de mai multă vreme.

— Nu, deveni ea deodată foarte înțeleaptă. Mult timp în urmă ar fi fost prea curând. Aș fi considerat că-mi aparții. Dar așa cum am spus, știu că nimeni nu poate să aparțină altcuiva. Nu în întregime. Dar totuși, tocmai atunci când crezi că vei pierde ceva, realizezi cât de prețios este.

— Mi-am dat și eu seama, spuse Fergus. Ce lucru bun că ne-am dat seama amândoi în același timp.

Se făcuse rece. Jenny, fără să vrea, începu să tremure.

— Ți-e frig, spuse Fergus. Ne vom întoarce.

Se întinse după vâsle, își alese direcția cu o privire peste umăr și întoarse barca.

Dintr-o dată, Jenny își aminti.

— Dar nu mă pot întoarce încă, Fergus. Am prins doar un păstrăv și avem nevoie de trei pentru cină.

— La naiba cu cina! Vom ieși în oraș. Ne vom lua părinții iar eu vă voi oferi o cină la Creagan Arms. Am putea chiar desface o șampanie și ar putea fi o petrecere de logodnă – dacă ești de acord.

Acum se îndreptau spre casă, înapoi spre geamanduri în micuța ambarcațiune care luneca peste apele nestatornice ale lacului. Vântul sufla din spate, Jenny își ridică gulerul jachetei și își băgă mâinile adânc în buzunarele încăpătoare.

Zâmbi spre iubitul ei și spuse: —

Mult de tot.

Cumpăna apelor

— Vă descurcați acum, doamnă Harley?

— Da, sigur.

Edwina își potrivi geanta pe un braț, coșul ticsit pe celălalt și, cu puțin efort, ridică cutia încărcată cu articole de băcănie pe teighea. Pentru că sacoșa cu roșii de deasupra se balansa în nesiguranță, se văzu obligată să o proptească cu bărbia.

— Dacă se poate, doar să-mi deschizi ușa.

— Mașina dumneavoastră este acolo, nu-i așa?

— Da.

— Cu bine, atunci, doamnă Harley.

— La revedere.

Ieși din magazinul sătesc, grăbi pasul sub soarele rece de februarie, traversă trotuarul pietruit din doi pași, așeză cutia

pe capota mașinii, puse coșul alături, aruncă poșeta prin geamul deschis și merse să deschidă portbagajul.

Pentru că era vineri și, prin urmare, dimineața pentru cumpărături, portbagajul era pe jumătate plin. Un pachet mare de la măcelărie; pantofii lui Henry de la cizmar; cearșafuri curate de la spălătorie și foarfecele de grădină, proaspăt ascuțit și uns de fierarul local. Așeză cutia cu articole de băcănie și coșul în portbagaj și descoperi că nu se închidea, le aranjă din nou și în cele din urmă reuși să-l închidă.

Totul era rezolvat. Deci nu exista niciun motiv ca să nu pornească direct spre casă. Totuși, șovăi stând acolo în mijlocul micului sat scoțian ca să-și îndrepte atenția spre casa de piatră care se afla peste drum. O casă cu o fațadă la fel de simetrică precum desenul unui copil și un acoperiș căptușit cu plăci de ardezie gri. O bucată lungă și îngustă de grădină, o poartă albă de lemn și un gard viu de lemn câinesc, tuns, care o separa de trotuar. Draperiile erau trase.

Casa bătrânei doamne Titchfield. Nelocuită pentru că, în urmă cu două săptămâni, doamna Titchfield murise în spitalul local.

Edwina cunoștea casa. O cunoscuse pe doamna Titchfield ani de zile. Din când în când o chema să strângă produse pentru vânzări cu preț redus în scop de binefacere, sau să aducă o felicitare de Crăciun și o prăjitură cu fructe, când era rugată să între și să stea lângă foc cu o ceașcă cu ceai.

Cunoștea încăperile mici și scările înguste, grădina din spate cu trandafirii Albertine și cu frânghia de rufe întinsă între cei doi meri... — Edwina!

Ea nu auzise și nici nu văzuse cealaltă mașină din spatele mașinii ei. Era Rosemary Turner; Rosemary cu coșul ei de cumpărături, cu părul ei încărunțit, bine îngrijit și cu pechinezul ei cel alb și gras, cu o zgardă roșie. Rosemary era una dintre cele mai apropiate prietene ale Edwinei. Soțul ei, James, juca golf cu Henry, iar Rosemary era nașa celui mai mare dintre copiii Edwinei.

— Ce faci, stai acolo și privești în gol? întrebă Rosemary.

— Chiar așa.

— Biata doamnă Titchfield. Nu te supăra – a trăit o viață lungă și frumoasă. Pare ciudat totuși, nu-i așa, să nu o vezi învârtindu-se de colo până colo în bucățica aia de grădină? Trebuie să fi fost locul cel mai bine plivit. Ți-ai făcut cumpărăturile?

— Da. Tocmai porneam spre casă.

— Merg să cumpăr niște biscuiți pentru Hi-Fi. Te grăbești tare?

— Nu. Henry ia prânzul în oraș astăzi.

— În cazul acesta, de ce n-am trăi periculos și n-am merge să bem o cafea în Ye Olde Thatched Cafe? Nu te-am văzut de mult timp. Avem o grămadă de discutat.

Edwina zâmbi.

— De acord.

— Ține-l pe Hi-Fi, atunci. Nu-i place să între în magazin pentru că pisica întotdeauna îl scuipă.

Edwina luă lesa și rămase să aștepte, sprijinindu-se de mașină. Privirea i se mută înapoi spre casa doamnei Titchfield. Îi veni o idee, dar știa că Henry nu o va agreea, iar perspectiva unei discuții înflăcărâte o îngrozi. Oftă, simțindu-se obosită și bătrână. Probabil, la sfârșitul zilei, va aborda calea cea mai simplă și nu va spune nimic.

Micuța cafenea era strâmtă, întunecată și veche. Dar

porțelanurile erau drăguțe, pe mese erau flori proaspete, iar cafeaua, aromată și tare.

Edwina sorbi și apoi spuse:

— Aveam nevoie de asta.

— Mi s-a părut că arăți puțin epuizată. Te simți bine?

— Da. Doar copleșită de plictiseala cumpărăturilor. De ce trebuie să existe mereu o astfel de rutină plictisitoare?

— Bănuiesc, după ani de căsătorie, că am devenit programate. Precum calculatoarele. Unde ia Henry prânzul?

— Cu Kate și Tony. El și Tony și-au petrecut dimineața cu discuții financiare îngrozitoare.

Kate era sora lui Henry. Soțul ei, Tony era contabilul lui Henry, iar biroul său se afla la o distanță mică de spațioasa casă a Edwinei și a lui Henry, în Relkirk.

— Cum se simte Henry ca pensionar?

— Cred că bine. Întotdeauna pare să fie ocupat.

— Te deranjează în vreun fel? Cât pe-aci să înnebunesc la început, când James s-a pensionat. Intra mereu în bucătărie, îmi închidea radioul și-mi puneă întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— Din cele obișnuite. Mi-ai văzut calculatorul? Ce-ai vrut să faci cu mașina de tuns iarbă? Sau: La ce oră e prânzul? Cine a spus că te măriți cu un bărbat la bine și la rău, dar nu pentru dejun?

— Ducesa de Windsor.

—

Rosemary râse. Peste masă, ochii lor se întâlniră. Râsul pieri.

— Deci, care-i problema? Nu ești în apele tale.

Edwina ridică din umeri și oftă.

Nu știi... Ai dreptate. M-am uitat în agenda mea în această dimineață și am realizat că luna viitoare, eu și Henry vom
împlini treizeci de ani de căsătorie.

— Așa, deci! O aniversare a nunții de perla. Au trecut chiar cinci ani de la nunta de argint? Ce minunat! Alt pretext pentru o petrecere încântătoare.

— Nu se pune problema unei petreceri dacă copiii nu pot fi prezenți.

— De ce nu pot fi prezenți?

— Pentru că Rodney este pe navă, patrulând Strâmtoarea Hormuz. Priscilla este în Sussex, ocupată în totalitate cu Bob și cei doi copilași. Iar Tessa și-a găsit, în sfârșit, o slujbă în Londra, deși abia câștigă cât să-și ducă zilele, așa încât, chiar de-ar avea liber, nu și-ar permite un bilet de tren spre casă. Pe de altă parte, treizeci de ani nu par a fi ceva de sărbătorit. Pentru mine pare ceva stânjenitor ca un moment de... îți dai seama, de acum încolo, urmează declinul... — Nu vorbi de lucruri triste!

— ...iar la sfârșitul zilei, ce-ai dobândit? Nu simt că mai am ceva de pus în valoare.

—

Rosemary, cu bunul simț ce o caracteriza, nu făcu niciun comentariu asupra acestei lamentații. În schimb, amestecând cafeaua, schimbă vorba spre un alt subiect.

— Priveai casa doamnei Titchfield dintr-un anumit motiv?

— Într-un fel... Pe neașteptate, mi-am dat seama că am cincizeci și doi de ani, iar Henry, șaiszeci și șapte, și că va veni ziua când, nu vom mai fi capabili să mai locuim la Hill House. Așa cum stau lucrurile, zornăim prin jur ca două boabe de mazăre uscate și fiecare moment liber este petrecut, încercând să păstrăm grădina așa cum a arătat întotdeauna.

Frumoasă.

— Da, este o grădină frumoasă și o iubim și iubim și casa. Dar, întotdeauna a fost prea mare pentru noi, chiar când locuiam cu cei trei copii.

— Dacă te gândești la mutare, va fi destul de greu să-l convingi pe Henry.

— Nu trebuie să-mi spui asta.

Henry moștenise Hill House de la părinții săi. Locuise acolo dintotdeauna și își amintea de zilele când erau» mulți servitori și doi grădinari. Acum, era doar Bessie Digley care venea doar trei dimineți pe săptămână.

— Nu pot suporta gândul că nu vei locui acolo. Nu te pripești? În definitiv, nu ești bătrână – ai mulți ani înaintea ta. Și dacă ar veni nepoții? Vei avea nevoie de spațiu pentru ei.

— M-am gândit la asta. Dar nu este mai bine să faci o schimbare înainte de a fi prea bătrân ca să te mai poți bucura?

—

Gândește-te la bieții bătrâni Perry. Au rămas prinși de conac până s-au ramolit și, pur și simplu, au fost nevoiți să vândă. Și apoi, au cumpărat căsuța aceea îngrozitoare, iar doamna Perry a căzut pe scări și și-a fracturat șoldul, iar acesta a însemnat sfârșitul lor. Să presupunem că, această casă se va pune în vânzare, iar eu cu Henry o vom cumpăra. N-ar fi înțelept să o aranjăm împreună? Să o decorăm din nou și să aranjăm grădina? Știi că este mică, dar este în sat. N-aș mai fi obligată să merg cu mașina șapte mile de fiecare dată când doresc să cumpăr o pâine sau o livră de cârnăciori. Și am reuși să o păstrăm caldă, nu acoperită de zăpadă, iarna. Iar copiii nu-și vor mai face griji pentru noi.

— Acum își fac griji?

Nu, dar va veni vremea.

Rosemary râse.

— Știi ce nu este în regulă la tine? Îți lipsesc acei copii. Toți au zburat din cuib, chiar și micuța Tessa, iar ție îți este dor de ei. Dar asta nu este un motiv ca să iei o hotărâre importantă în privința mutatului. Va trebui să-ți găsești altceva să-ți umpli timpul. Fă-l pe Henry să te invite într-o croazieră.

— Nu doresc să merg într-o croazieră.

— Apucă-te de yoga. Fă ceva!

După ce, în sfârșit, se despărțiră, Edwina parcurse drumul șerpuit de țară, înapoi spre Hill House. Ajunse la poarta albă, o deschise și urcă drumul de acces abrupt între fagii înalți și pâlcurile dese de rododendroni. Dincolo de copaci, se afla pajiștea și apoi iarba aspră, dedesubtul cireșilor albi, iarbă care, în primăvară, va fi împetrițată de narcise galbene. De cealaltă parte a pajiștei se afla casa uriașă, veche, în stil georgian cu ferestre care sclipeau în lumina palidă a soarelui de februarie.

Parcă mașina în curtea din spate și apoi duse cumpărăturile în casă. Bucătăria era imensă și simplă, cu un frigider Aga, un bufet plin cu vase de porțelan, un coș cu rufe spălate care așteptau să fie călcate și cei doi labradori care așteptau să fie scoși la plimbare.

Fără Henry, casa părea întotdeauna ciudat de goală. Apoi, cu un sentiment de o intensitate pătrunzătoare își dădu seama de pustiul din camerele de la etaj și, în general, din jurul ei. Salonul cu husele de protecție împotriva prafului; sufrageria spațioasă, locul nenumăratelor mese de familie,

pline de voieșie, acum foarte puțin folosită, pentru că ea și Henry mâncau mereu în bucătărie. Ca o nălucă, imaginația ei rătăci sus pe scări spre palierul larg și ușile care se deschideau spre dormitoarele spațioase, unde odinioară dormiseră copiii, sau unde musafirii, adeseori familii întregi, fuseseră găzduiți; apoi de-a lungul coridorului spre camerele copiilor, văruiete în alb, spălătoria și băile spațioase și întunecate și sus spre mansardă, unde personalul de serviciu dormise cu mult timp în urmă și acum depozitase bicicletele rămase prea mici, cărucioarele, casele de păpuși și cuburile.

Casa a fost un monument al vieții de familie. Pentru o familie cu copii care nu mai erau de mult copii. Cum au trecut așa de repede anii?

Nu exista răspuns pentru această întrebare. Câinii reclamau atenția ei așa că lăsa cumpărăturile pe masă, își trase cizmele verzi și porni, cu câinii jucându-se printre picioarele ei, la plimbare.

În seara aceea, la cină, încurajată de un pahar cu vin, Edwina abordă subiectul referitor la casa doamnei Titchfield.

— Bănuiesc că va fi scoasă la vânzare.

— Și eu.

— Nu crezi că ar trebui să o cumpărăm?

Henry își înălță capul alb și distins privind-o neîncrezător.

— Să o cumpărăm? Pentru Dumnezeu, de ce?

Edwina își făcu curaj.

— Ca să locuim în ea.

— Dar locuim aici.

— Îmbătrânim și Hill House pare să devină prea mare.

— Nu suntem chiar așa de bătrâni.

— Am impresia că ar trebui să fim practici.

— Și ce ai de gând cu această casă?

— Păi... dacă Rodney ar dori într-o zi, am putea să i-o lăsăm.

Și dacă nu, am putea să o vindem.

După acest răspuns, el lăsă cuțitul și furculița și se întinse după paharul cu scotch și apă. Ea îl urmări. Apoi puse paharul jos și întrebă:

— Când ți-a venit ideea asta strălucită?

— Astăzi. Nu astăzi. O am în minte de ceva vreme. Iubesc Hill House, Henry, la fel ca și tine. Dar recunoaște și tu, copiii au plecat. Își au propria viață. Iar noi nu vom fi capabili să stăm aici o veșnicie...

— Nu văd de ce nu.

— Dar sunt așa de multe de supravegheat. Grădina...

— Dacă n-aș avea grădina, cu ce m-aș ocupa? Imaginează-ți persoana mea în casa doamnei Titchfield, lovindu-mi capul de fiecare dată când aș trece pe o ușă. Dacă n-aș muri din asta, aș înnebuni de claustrofobie. Probabil mi-aș sfârși zilele ca bătrânii ăia prăpădiți pe care-i vezi călcând mărunț spre cârciumă la amiază, fără să mai iasă la lumină până la ora de închidere. Pe de altă parte, acesta este căminul nostru.

— Am impresia doar... poate... că ar trebui să privim înainte.

— Privesc înainte tot timpul. Către primăvară, la bulbii care vor răsări. Către vară, având grijă ca stratul nou de trandafiri să înflorească. Privesc înainte spre Rodney care să-și găsească o soție și spre Tessa care să ajungă să se căsătorească din această casă. Aștept cu nerăbdare să-i avem pe toți aici cu familiile lor. Am supraviețuit traumelor provocate de creșterea lor; acum să ne permitem să culegem laurii.

După puțin timp, Edwina rosti:

Da.

— Nu pari convinsă.

— Ai dreptate, bineînțeles. Dar cred că și eu am dreptate. El se întinse peste masă și își așeză mâinile peste ale ei. Ea continuă:

— Duc dorul copiilor.

— Oriunde am trăi, le vom duce dorul.

Două săptămâni mai târziu, sună Rosemary.

— Edwina, este vorba despre aniversarea nunții tale. Veniți să luați cina cu mine și cu James și vom sărbători momentul? Asta înseamnă de sâmbătă în două săptămâni. Să spunem șapte și jumătate?

— O, Rosemary, ești drăguță.

— Rămâne stabilit, atunci. Dacă nu ne mai întâlnim, ne vom vedea atunci.

În seara aceea, telefonă Kate, cumnata Edwinei.

— Edwina, ce faci pentru cea de a treizecea aniversare a nunții tale? Întrebă ea.

— N-am crezut că-ți vei aminti.

— Bineînțeleș că mi-am amintit. Cum aș putea uita?

— Păi, de fapt, vom cina cu James și Rosemary. Ne-au invitat în această dimineață.

— Splendid. Mi-am imaginat că tu și Henry veți mânca un cotlet în bucătărie, fără ca niciunul dintre noi să marcheze ocazia. Dar nu-mi fac griji. Ne vedem atunci. Pa.

Treizeci de ani. Își dădu seama de ploaia care se revărsa peste ferestre și de zgomotele stropilor ce veneau din baie, ceea ce însemna că Henry își făcea dușul de dimineață. Rămase culcată să urmărească ploaia și se gândi. Sunt căsătorită de treizeci de ani. Încercă să-și aducă aminte de ziua de acum treizeci de ani, dar își aminti doar că sora ei mai mică încercase să-i calce fusta de la rochia de mireasă și arsesse ușor mătasea albă. Și toată lumea se dăduse în spectacol de parcă ar fi fost un dezastru total când, de fapt, nu contase câtuși de puțin. Își întoarse capul pe pernă și-l strigă pe Henry care, după o clipă, apăru în ușa deschisă cu părul ciufulit și un prosop de baie legat în jurul taliei.

Ea spuse:

— Felicitări.

El se apropie și o sărută, umed și parfumat, și-i oferi un pachet mic. Îl desfăcu și descoperi o cutie pentru bijuterii, din piele roșie, iar în interior, o pereche de cercei: frunze mici din aur, fiecare cu o perlă.

— O, sunt așa de drăguți!

Ea se ridică, iar el îi aduse o oglindă ca să-i pună și să se admire. Sărutând-o din nou, ieși să se îmbrace, iar ea coborî

să pregătească micul dejun. În timp ce mâncau, sosi poștașul cu o telegramă de la Rodney și felicitări de la Priscilla și Tessa. „Ne gândim la voi astăzi”, spuneau ele. „Dorim să fim cu voi”, „Aniversare fericită și multă, multă dragoste.”

— Ei, asta este foarte plăcut, spuse Henry. Cel puțin și-au amintit.

Edwina citi telegrama lui Rodney de patru ori.

— Da.

El păru nerăbdător.

— Faptul că ești căsătorită cu mine de treizeci de ani, nu te face să te simți bătrână, nu?

Știa că se gândea la casa doamnei Titchfield, deși nu mai vorbiseră. Dar ideea încă îi mai dădea târcoale și urmărise rubrica de vânzări. Până acum, nimeni nu cumpăraseră casa.

Ea spuse:

— Nu.

Dar gândi, „doar pustie și goală ca încăperile de sus”.

— Bine. Nu-mi place să te simți bătrână. Pentru că nu arăți bătrână. De fapt, arăți mai frumoasă ca oricând.

— Asta datorită cerceilor mei minunați.

— Nu prea cred.

A plouat aproape toată ziua. Edwina și-a petrecut-o făcând dulceață și, pentru că urmau să iasă la cină, nu a aprins focul în micuțul salonaș. Între timp, dulceața se legase și fusese pusă la păstrare în cămară, astfel că sosi momentul să urce la etaj, să facă o baie și să se schimbe. Se fardă, își aranjă părul, își puse rochia neagră de catifea și se parfumă mult. Apoi îl

ajută pe Henry să-și prindă butonii la manșetă și-i perie cel mai bun costum gri, din flanel.

— Miroase a naftalină, îi spuse ea.

— Toate costumele bune miros a naftalină.

Îmbrăcat cu acest costum, arăta important și foarte distins. Au stins luminile și au coborât. Au încuiat ușa din față, și-au luat rămas bun de la câini, au încuiat ușa din spate și au alergat cu pași mărunți și repezi prin ploaie, direct în mașină. Coborâra dealul, lăsând în urma lor casa întunecată, rece și pustie.

Familia Turner locuia într-o vilă mică și cochetă, la zece mile depărtare de partea cealaltă a satului. Ușa din față se deschise, când Henry și Edwina ieșiră din mașină, și lumina se revărsă transformând ploaia într-o licărire de argint.

Rosemary și James îi așteptau.

— Aniversare fericită! Felicitări!

Au urmat sărutări și îmbrățișări, entuziasm și strălucire. Și-au scuturat hainele și au intrat în salonul lui Rosemary, unde ardea un foc din bușteni, iar pechinezul cel alb stătea pe pernă și lătra. Exista și un cadou, un trandafir nou pentru grădină.

— Minunat, le spuse Edwina. Este un dar de care ne bucurăm amândoi.

Apoi James deschise o sticlă de șampanie și, după ce ridică paharul către cei doi și ținu un mic toast, se așezară lângă foc în fotoliile extraordinar de confortabile ale lui Rosemary, unde au stat de vorbă în stilul simplu a patru oameni maturi

care erau prieteni de mult timp. Paharele s-au golit. James le-a umplut din nou. Henry se uită pe furiș la ceas. Era opt fără zece.

Își drese glasul.

— James, nu mă plâng, dar noi suntem singurii musafiri din această seară?

James se uită la soția sa. Ea spuse:

— Nu, dar nu servim cina aici. Doar un pahar.

— Unde vom mânca?

— În oraș.

— Înțeleg, spuse Henry, fără să pară că așa se întâmpla.

— Dar unde vom merge? întrebă Edwina.

— Așteaptă și ai să vezi.

Misterios, dar destul de captivant. Poate vor merge la noul restaurant franțuzesc de lux, Relkirk. O eventualitate plăcută, pentru că Edwina nu fusese niciodată acolo. Un sentiment de nerăbdare și curiozitate o făcură să-și schimbe dispoziția.

La opt și un sfert, James puse jos paharul.

— Este timpul să plecăm.

Așa că s-au ridicat, și-au pus hainele și au ieșit în întunericul ploios.

— Edwina, tu vii cu mine, iar Henry poate merge cu Rosemary. Eu voi fi în frunte, Henry.

Porniră. James începu să-i povestească Edwinei cât de bine jucase golf zilele acestea bătrânul Henry. Stătea alături de el, cu bărbia ascunsă în gulerul hainei, urmărind farurile care scrutau drumul ce șerpuia înainte.

— Este vorba despre balans. Balansul s-a îmbunătățit, realmente de la discuția cu expertul.

În sat, ea crezu că va întoarce spre dreapta și o va lua spre restaurantul franțuzesc. Dar nu se întâmplă așa, iar ea se simți un pic dezamăgită.

— Extraordinar, ce obiceiuri proaste poate deprinde cineva cu golful, spunea el. Câteodată tot ce-ți trebuie este doar un sfat obiectiv.

— Parcă mergem înapoi la Hill House, spuse ea.

— Edwina, Hill House nu este singura reședință din această parte a lumii.

Ea rămase tăcută, privind uimită prin geam, încercând săși aranjeze ținuta. Apoi, mașina se balansă la o cotitură bruscă și ea observă luminile; sus deasupra ei, sclipind în întuneric, orbind prin strălucire ca un foc de artificii. Dar unde se aflau? Ascultându-l pe James, deveni dezorientată. Luminile deveneau tot mai mari și mai strălucitoare. Apoi ajunseră la o răscruce de drumuri cu două vile, un punct de reper familiar și realizează că avusese dreptate tot drumul, căci luminile erau cele de la Hill House, iar James conducea mașina spre casa ei.

Spre o casă pe care o lăsaseră pustie și întunecată. O casă, în care acum ardeau toate luminile și fiecare fereastră strălucea în chip de bun venit.

— James, ce se întâmplă?

Dar James nu a răspuns. A întors mașina, a trecut de poartă și a urcat cu zgomot dealul. Copacii care mărgineau aleea se iviră curând și pajiștea din fața casei strălucea scaldată în

lumină. Ușa din față era deschisă. Câinii își făcură apariția, liberi, lătrând în semn de bun venit.

În cadrul ușii stăteau un bărbat și o femeie. La început și-a spus că nu putea fi adevărat, dar, într-adevăr, Priscilla și Bob se aflau acolo.

Mașina abia se oprise și ea coborâse deja, ignorându-și câinii, atât de dragi și pornise în grabă, prin ploaie, fără să-i pese de consecințele acesteia asupra coafurii și pantofilor de satin cu toc înalt.

— Bună, mămico!

— Ah, Priscilla! Draga mea!

S-au îmbrățișat îndelung.

— Dar ce faci? Ce faci aici?

— Am venit pentru aniversarea voastră, îi spuse ginerele ei. Zâmbi larg și ea îl îmbrățișă cu dragoste, apoi se întoarse spre Priscilla.

— Dar copiii? Ce ați făcut cu ei?

— I-am lăsat cu vecina mea. Am pus la cale cea mai mare conspirație ce s-a văzut vreodată.

A sosit și cealaltă mașină. Henry a coborât vădit emoționat, dar mai ales copleșit de uimire.

— Bună, tăticule! V-am făcut o surpriză uluitoare.

— Ce naiba se întâmplă? reuși el să întrebe.

Priscilla îl luă de mână.

— Veniți înăuntru și veți vedea.

O urmară năuciți. În momentul în care se aflau în mijlocul holului, se auzi o voce de la etaj.

— Aniversare fericită, bătrânei adorabili.

Priviră în sus, apoi o urmăriră din priviri pe Tessa ce cobora scările în fugă. Coama ei lungă și mătăsoasă flutura pe spate. Sări peste ultimele trei trepte, așa cum o făcuse mereu, iar Henry o prinse în brațe.

— Maimuțică, de unde ai răsărit?

— De la Londra, de unde altundeva? Ah, mămico! Arăți minunat. Nu este cea mai grozavă surpriză?! Este și mai mult! Veniți cu mine.

— Este mai ceva ca în *This is your life*, comentă Henry.

Tessa nu luă în seamă vorbele lui. Prinse mâna mamei sale și o conduse înspre salonul cel mare. Husele dispăruseră, focul fusese aprins și se aflau flori pretutindeni. Kate și Tony se aflau acolo, cu spatele la foc, lângă un bărbat tânăr, cu fața foarte bronzată și părul decolorat de soarele tropical. Era Rodney!

— Iată! spuse Tess și-i dădu drumul la mână.

— Aniversare fericită, mamă! rosti Rodney.

— Dar cum ați reușit, întrebă Edwina lăsându-se îmbrățișată de fiul său. Cum ați aranjat totul?

— A fost o conspirație. Mătușa Kate și unchiul Tony au fost conspiratorii, ca și Rosemary cu James și Bessie Digley. Ne-am întâlnit toți, ieri la Londra, și am venit cu avionul împreună.

— Dar Rodney, cum ai obținut permisiunea?

— Într-un fel, am planificat-o. Am rezervat-o.

— Dar am primit o telegramă azi dimineață, de pe navă.

— L-am rugat pe comandant să o trimită în locul meu.

Ea se întoarse spre fiicele ei.

— Și felicitările voastre...

— Diversiune, îi spuse Tessa. Ca să risipim orice bănuieli. Și, bineînțeles, vom lua cu toții cina aici, în sufragerie. Eu și Priscilla am pregătit totul în bucătăria mătușii Kate și am adus totul în portbagajul mașinii lor. Un fel de serviciu extraordinar de livrare a meselor de cea mai bună calitate la domiciliu.

— Dar... focul. Încăperea aceasta. Florile. Totul...

— Rodney și unchiul Tony au realizat totul în timp ce noi ne-am zbatut să punem masa. Iar Bob a colindat peste tot aprinzând fiecare lumină.

— A fost atât de amuzant, interveni Priscilla. Când ați plecat la Rosemary, noi așteptam cu toții în două mașini la capătul aleii pe întuneric ca să nu ne puteți vedea. Exact cum ne-am fi jucat de-a v-ați ascunselea. Apoi, de îndată ce am fost siguri că ați plecat, am tras mașinile și ne-am apucat de treabă.

— Cum ați intrat? dori Henry să știe.

— Tess mai are cheile. Și în plus, Bessie Digley era aici. Ea ne va face paturile. Nu vă supărați dacă rămânem în weekend? Rodney poate să stea mai mult, bineînțeles, pentru că are permisie două săptămâni, dar eu nu pot să las copiii prea mult, iar Tessa trebuie să se întoarcă la serviciu.

Dopurile de la șampanie au pocnit. Cineva i-a dat Edwinei un pahar. Nici nu-și scoase încă haina, dar nu se simțise niciodată atât de fericită.

Puțin mai târziu, Edwina se făcu nevăzută, departe de râsete, conversație și șampanie. Cercetă sufrageria și văzu că și aici focul fusese aprins și masa mare de mahon aranjată ca pentru un banchet regal. Se îndreptă spre bucătărie și o examinează din ușă. Bessie Digley se întoarce de la sobă.

— Asta a fost o surpriză grozavă, remarcă ea cu un zâmbet, pe care Edwina nu-l mai văzuse niciodată.

Urcă la etaj. Ușa fiecărui dormitor era întredeschisă și fiecare era scaldat în lumină. Aruncă o privire spre valizele deschise și hainele întinse într-o dezordine care-ți încălzea inima. În camera ei, își scoase haina și o așeză pe pat.

Se gândi să tragă draperiile, dar renunță. Lasă să vadă toată lumea, ca să afle ce se întâmplă! rămase cu spatele la fereastră și măsură din priviri dormitorul ei spațios, familiar și puțin învechit. Toaleta ei, patul dublu, uriaș, dulapul foarte înalt, în stil victorian, biroul ei. Observă abundența de fotografii, care păreau să acopere orice suprafață. Copiii în toate etapele și la toate vârstele, și apoi nepoții, dar și câinii, picnicurile, reuniunile și sărbătorile.

Mii de amintiri.

După puțin timp, se îndreptă spre oglindă, își aranja părul și își pudră nasul. Era timpul să se alăture celorlalți. Dar la capătul scărilor, se opri. Din salon, voci și râsete pluteau spre etaj încărcând aerul de bucurie. Copiii ei erau acasă. Veniseră să scoată husele din camerele pustii și să ocupe dormitoarele nelocuite. Henry avusese dreptate. Mai erau încă ani de trăit

în această casă. Era prea devreme să te gândești la plecare. Prea devreme să te gândești la bătrânețe.

Treizeci de ani. Își atinse cerceii noi, se descoperi zâmbind și alergă jos, emoționată ca o mireasă.

Grădina de gălbenele

Nu plănuise să meargă la Brookclere. Era situat în sud, în ținutul Hampshire, la cincisprezece mile depărtare de autostradă, între Southampton și Londra, și se trezise, pur și simplu, gonind dincolo de bifurcație.

Dar cine știe – poate datorită amintirii, poate datorită locurilor familiare care dormitau în lumina soarelui de dupăamiază – a fost sedus, păcălit. În definitiv, se terminase. Se sfârșise. Julia și proaspătul ei soț se aflau departe, în luna de miere, desfătându-se sub soarele superb al Mediteranei sau plimbându-se cu barca pe apele albastru-turcoaz, limpezi ca sticla, ale Oceanului Indian. Acum se afla prea departe de el.

Drumul larg șerpuia înaintea lui și se risipea în urmă. De fiecare parte, satele, livezile, fermele, spintecate în două de șoseaua modernă, se întindeau nepăsătoare și neschimbate. Vacile stăteau sub umbra arborilor iar lanurile de ovăz copt se întindeau dense și galbene.

Se apropie de indicator. Lamington, Hartston, Brookclere. Miles ridică ușor piciorul de pe accelerație. Acul de pe tabloul de bord cobora de la șaptezeci, la șaizeci, la cincizeci. *Ce naiba fac?* Dar imaginea casei vechi din cărămidă roșie sufocată de

glicină, pajiștea care se povârnea spre râu și parfumul amețitor de trandafir îl atrăgeau ca un magnet. Își dădu seama că trebuia să se întoarcă. Dar în momentul acela, văzu bifurcația și podul peste autostradă. Se uită în oglinda retrovizoare să verifice circulația în spate, și apoi, implacabil, lunecă de-a lungul drumului și intră pe drumeagul de țară.

„Probabil, ai vrut să faci lucrul acesta”, gândi el crispat. Dar de ce nu? Era prea târziu pentru amintiri. Trecuseră deja zece zile.

Departate de zgomotul autostrăzii, împrejurimile deveniră, pe neașteptate, aproape familiare. Cunoștea acest drum, satul; băuse bere în cârciuma aceea după un meci de cricket; fusese odată la o petrecere în casa care era așezată în spatele celor două porți impresionante. Se întâmplase în urmă cu patru ani, când făcuse pentru prima oară această călătorie dar, deplasându-se încet de-a lungul drumeagului de țară, își amintea de fiecare clipă, de fiecare nuanță a acelei călătorii: fusese emoționat și un strop neliniștit, pentru că era nou venit de la colegiul de agricultură și mergea la un interviu pentru primul său post ca administrator al fermei din Brookclere să lucreze pentru doamna Hawthorne.

Când, în sfârșit, s-au întâlnit, ea i-a explicat situația. Soțul ei murise de puțin timp. Fiul ei, care într-o zi urma să ia în primire ferma, primise o scurtă misiune în armată, și se afla în Hong Kong.

— ...când va părăsi armata, are de gând să meargă la colegiul agricol, dar între timp, trebuie să am pe cineva care

să mă ajute... doar să meargă lucrurile până ce Derek va fi gata să vină acasă din nou.

În taină, Miles aprecie că arăta indiscutabil prea tânără ca să aibă un fiu adult, dar nu spuse nimic pentru că asta era o chestiune de afaceri și nu momentul să facă complimente doamnelor.

— Deci ai înțeles că-mi trebuie un administrator. Atunci, de ce n-am merge să aruncăm o privire în jur?!

Își petrecură ziua cercetând ferma. Dependințele erau în bună stare și grajdurile de vite, bine întreținute. Pe partea opusă, se întindeau terenurile arabile, acareturi, oi și vite. Pe o pășune mică, pășteau niște cai.

— Călăriți? o întrebă el politicos pe doamna Hawthome.

— Nu. Julia este cea care iubește caii în familia noastră.

— Julia este fiica dumitale?

— Da. Are o slujbă în Hartston; lucrează într-un magazin de antichități. Este bine pentru mine pentru că locuiește acasă, dar mă aștept în scurtă vreme să-și piardă răbdarea și să plece ca să-și găsească un apartament în Londra. Cam asta se pare că fac toți prietenii ei.

— Da, îmi închipui.

Ea zâmbi.

— N-ai dorit niciodată să lucrezi la Londra?

— Nu. N-am dorit niciodată să fac altceva decât să cultiv pământul.

Îi arată casa unde urma să locuiască; o căsuță din cărămidă cu o grădină mică și neîngrijită. — Mă tem că este puțină dezordine... El cercetă locul.

— Nu va dura mult să fie pus totul la punct.

— Ești un grădinar pasionat?

— Să zicem că nu-mi plac buruienile, a răspuns el.

Ea râse.

— Îmi dau seama. Cea mai mare parte a timpului mi-o petrec smulgând aceste chestii afurisite.

— Și mama mea face la fel.

S-au uitat unul la celălalt zâmbind. A fost începutul prieteniei lor.

În cele din urmă, s-au întors în biroul fermei. Ea nu s-a așezat în scaunul de piele impresionant, ci s-a sprijinit de birou, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele vestei de lână, privindu-l pe Miles drept, deschis.

— Slujba este a ta, dacă o dorești, îi spuse ea.

Contrar sentimentelor, pentru că dorea să muncească aici mai mult ca orice altceva, se auzi sugerând că poate ar trebui să angajeze pe cineva mai în vârstă, un bărbat cu mai multă experiență. Dar ea izbucni în râs, aruncându-și capul pe spate.

— O, cerule, aș fi îngrozită de o asemenea persoană. S-ar termina cu el când mi-ar spune ce să fac.

— Atunci, spuse Miles, s-a făcut.

A rămas la Brookclere un an. Ar fi stat mai mult dacă n-ar fi fost vorba despre Julia. El avea douăzeci și trei de ani. Nu ținuse niciodată seama în mod serios de întâlnirea cu o fată,

de ideea de a se îndrăgosti, de dorința de a-și petrece restul vieții cu ea. Se întâmplă, știa el, altor bărbați. Se întâmplase deja câtorva dintre prietenii lui. Dar într-un fel, își imaginase mereu că, pentru el, o asemenea întâmplare se afla destul de departe, pe la treizeci de ani sau chiar mai mult. Abia atunci va fi momentul potrivit; ar fi reușit în carieră, și-ar fi construit un viitor solid, pe care apoi l-ar fi oferit unei femei potrivite, ca și cum i-ar fi pus la picioare un dar pe care l-ar fi realizat el singur.

Dar Julia s-a instalat pe neașteptate în viața lui și toate ideile lui preconceptuate, plutind ca niște baloane de săpun în minte s-au spart pe loc și au dispărut pentru totdeauna. De ce a trebuit să fie Julia? Cum de a fost altfel cu ea? Cum a reușit să dea un farmec aparte vieții? auzise un cuvânt „afinitate” și-l căutase în dicționar unde se spunea: *Apropiere. Înrudire prin alianță.*

Au fost într-adevăr apropiați. O vedea, chiar dacă în fugă, în fiecare zi. O ajuta să-și pornească mașina în diminețile geroase; călărea alături de ea în duminicile de aprilie; înotau împreună în râu, când frunzele erau dese și bogate, iar apa maronie curgând lin sub razele de soare sub dansul găzelor. Măturau împreună frunzele toamna și făceau focuri mirosind plăcut a lemn. O ținea minte la vremea cositului, purtând o pălărie veche de paie ca un muncitor zilier, cu brațele arse de soare și fața transpirată. Și-o amintea la Crăciun, într-o rochie roșie cu ochii emoționați ca ai unui copil...

Cât despre înrudire... dacă asta a însemnat răs și prietenie la toartă și păstrarea tăcerii fără ca această să devină jenantă, atunci au fost rude. Dacă a însemnat să meargă la o petrecere cu ea și să se simtă mândru pentru că era mai atrăgătoare decât oricare altă fată din încăperea, atunci au fost rude. Dacă a însemnat să nu te deranjeze cu cine dansa pentru că, inevitabil, Miles o conducea mereu acasă, fără grabă, hoinărind pe ulițele întunecate și discutând, ca un cuplu căsătorit de mult, despre tot ce se întâmplase – atunci asta a însemnat înrudire.

Afinitate. Și el fusese cel care a distrus totul.

Era într-o sâmbătă, caldă și spre amurg, când se aflau pe malul râului. Sunetul clopotelor de la biserică ajungea până la ei, de departe, peste pajiște.

— Te iubesc.

Ea spuse:

— Nu vreau să mă iubești.

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau. Pentru că nu ești genul de bărbat care să mă iubească.

— Ce fel de persoană sunt eu?

— Tu ești Miles.

— Și Miles este atât de diferit de alți bărbați?

— Da, și de o mie de ori mai drăguț, spuse Julia din inimă.

— Dacă vrei să spui că te gândești la mine ca la un frate, atunci te voi strânge de gât.

- Nu, pentru că deja am un frate.
- Un câine, atunci. Un ogar credincios.
- Este oribil să vorbești astfel.
- Ce vrei să-ți spun? Nu putem să continuăm așa.
- Nu doresc să se schimbe nimic.
- Julia, nimic nu poate rămâne la fel pentru totdeauna.
- De ce eu? De ce trebuie să fii îndrăgostit de mine?
- Realmente, n-am planificat.
- Nu sunt pregătită pentru dragoste, sau pentru căsătorie, nu pot să mă stabilesc undeva și să am copii.
- Atunci pentru ce ești pregătită?
- Nu știu. Pentru schimbare, poate, dar nu pentru căsătorie.

— Ce fel de schimbare?

Își întoarse privirea de la el. O buclă de păr negru se desprinse și-i ascunse fața.

— Nu pot rămâne acasă pentru totdeauna. Aș putea să merg la Londra, poate. Sukie Robins... o cunoști, ai întâlnit-o la petrecere. Am fost la școală împreună. A obținut un apartament în Wandsworth și caută pe cineva cu care să-l împartă.

Miles nu spuse nimic după această destăinuire zdrobitoare, iar Julia, pe neașteptate, se întoarse și-l înfruntă cumva furioasă, pe el sau pe ea însăși, nu reuși să-și dea seama.

— O, Miles, este foarte bine pentru tine. Faci ceea ce dorești, nu vrei să faci altceva. Nu ai îndoieli. Ești pe drumul tău, îți

realizezi hotărârile. Dar eu am douăzeci și unu de ani și eu nu mi dau seama. N-am făcut nimic...

Nu găsi niciun răspuns la această izbucnire. În cele din urmă, o întrebă:

— Dar mama ta?

— O ador pe mama. Știi lucrul acesta. Și nu este posesivă.

— Asta gândești despre mine?

— Nu știu. Știu doar că nu vreau să mă mărit. Sunt o mie de lucruri pe care doresc să le fac înainte să se întâmple acest lucru și vreau să încep să le fac acum.

După o vreme, el spuse:

— Nu voi fi mereu administrator la o fermă, îți dai seama. Într-o zi, voi avea propria mea fermă. Voi fi independent. Lucrurile nu vor rămâne mereu așa.

— Vorbești despre bani? Crezi că nu te doresc pentru că nu ai bani? Cum poți să te gândești la ceva așa de dezagreabil?

— Să fii practic nu înseamnă a fi dezagreabil.

— Asta nu intră în discuție.

— Vom vedea.

— Nu poți să ai o părere bună despre mine dacă spui un asemenea lucru. Nu m-am gândit niciodată că ai putea fi așa de materialist.

— Julia, te iubesc foarte mult.

— Atunci, îmi pare rău. Îmi pare rău!

După asta izbucni în lacrimi, ridicându-se brusc în picioare.

— Îmi pare rău pentru tine și pentru mine. Nu vreau să fiu prinsă în capcană... ca un fluture mort, prins cu un ac pe o scândură...

Și cu această declarație ciudată, îi întoarse spatele și fugi spre casă.

Miles a rămas singur, mușcat de moarte de musculițe, dar fără să-i pese; distrusese totul și nimic nu mai putea fi la fel vreodată.

O duse așa timp de o săptămână și apoi a mers la doamna Hawthorne și i-a anunțat demisia. Nu era o femeie proastă, iar el o respecta pentru sinceritatea ei.

— O, Miles. Este în legătură cu Julia, nu-i așa?

— Da.

— Ești îndrăgostit de ea?

— Cred că am fost întotdeauna. Din prima clipă când am văzut-o.

— M-am temut așa de mult că asta se va întâmpla. Julia va pleca la Londra. A găsit un apartament și va obține o slujbă. Mi-a spus noaptea trecută. Așa că nu mai ai niciun motiv să pleci.

— Trebuie.

— Da. Înțeleg. Îmi pare rău. M-am temut de lucrul acesta, deși l-am dorit. M-am atașat de tine. Ca oricare mamă sentimentală mi-am făcut niște visuri. Dar n-aș fi fost o mamă adevărată dacă aș fi încercat să o influențez pe Julia.

— Eu... eu n-am crezut niciodată că se va întâmpla, spuse el.

— Nu trebuie să te învinovățești. Nimeni nu este vinovat pentru ceea ce se întâmplă.

Își găsi altă slujbă în Scoția, la Comisia forestieră.

Când îi povesti doamnei Hawthorne, ea a spus cu un zâmbet forțat:

— Este departe.

— Poate asta-i ceea ce-mi trebuie.

— O, Miles. Dragul meu, Miles. Ce mult îmi vei lipsi.

— Mă voi întoarce, a promis el.

Dar nu s-a mai întors. A mers înainte spre o viață nouă în mai multe privințe nu numai în una. A ales un loc izolat pe care nu-l mai văzuse niciodată; a ales o casă mică din granit pe dealurile acoperite de iarba neagră care se întindea peste tot. A adoptat atitudini noi, a făcut față unor noi probleme, a descoperit soluții neștiute. Și-a făcut, treptat, noi prieteni. A învățat să conducă treizeci sau patruzeci de mile pentru orice fel de contact social. A trăit sub ceruri chinuitor de reci și instabile, cu ploi nesfârșite și mormane de zăpadă. A plantat arbori, i-a curățat și i-a tăiat; a ars pământul pe care nu crescuse niciodată altceva decât iarba neagră acoperită de țipetele potârnicșii scoțiene și a ploierului mare. A învățat să topească gheața când apa de la robinet nu mai picura, a învățat să pescuiască somon, a învățat să danseze reel în opt. A învățat să trăiască singur.

Uneori, muncea șapte zile pe săptămână, folosind munca autoimpusă ca un anestezic, împietrindu-și amintirile și tristețea. Din când în când, avea răgaz să citească o carte sau

un ziar. Într-o dimineață, după ce trecuseră mai mult de doi ani de când își luase rămas bun de la Brookclere, parcurse douăzeci de mile spre Relkirk pentru ziua de cumpărături și, pe lângă lăzile cu alimentele necesare, a cumpărat și *The Times*. Citi anunțul logodnei Juliei cu un bărbat numit Henry Fleet. În loc să plece direct spre casă cum avusese de gând, se afundă în cea mai apropiată cârciumă cu intenția să se îmbete – pentru prima oară în viața lui – lent, sistematic.

Dar nu se întâmplă așa. Pentru că în local se întâlnește cu un prieten vechi de la colegiu și, datorită acestei coincidențe surprinzătoare, întregul curs al vieții sale luă o nouă turnură.

Acum drumul curgea în pantă și Brookclere se întindea înaintea lui, în vale, o concentrare de case de țară la răscruce de drumuri, înconjurate de pământul fermelor și de dealurile puțin adânci. Ajunse la casa parohială aflată lângă biserică, trecu de Flower În Hand și băcânia care vindea de toate. Ajunse la păduricea de stejari, la porțile albe care stăteau deschise și la țarcul vitelor. Ferma Brookclere. Trecu de porți, continuă pe drumul dintre gardurile vopsite în alb, peste podeț și apoi apăru grădina ascunsă de tufele de rododendroni.

A condus până în spatele casei, a oprit mașina și a închis motorul. Simțea aroma plăcută și încântătoare a curții țărănești, auzea cârâitul ușor mulțumit al găinilor de tot felul ale doamnei Hawthorne. Ieși din mașină, deschise poarta din spate, porni spre casă și intră pe ușa deschisă în bucătărie. Frigiderul Aga bâzâia prietenos. În mijlocul mesei din pin se

aflau trandafiri într-o oală smălțuită și toate farfuriile vechi și strălucitoare se înșirau încă pe dulapul de bucătărie.

— Doamnă Hawthorne?

Niciun zgomot. Niciun răspuns. Trecu din bucătărie în hol; ușa dinspre grădină era deschisă spre după-amiaza caldă și dincolo de ea, se întindea terasa și pajiștea lungă, pornită spre râu. Pe iarbă, în mijloc se afla o roabă și, când ieși la soare, o văzu pe doamna Hawthorne, în mâini și în genunchi, plivind liniștită bordura.

Porni prin iarbă în direcția ei. Nu-l auzi, dar deodată își dădu seama că nu era singură. Își întoarse capul, ridicând o mână înmănușată, plină de noroi, ca să-și împingă părul cu încheietura mâinii.

El spuse:

— Bună ziua.

— Miles!

Uimirea și încântarea i se citeau pe față. Lăsă unealta de plivit și se ridică în picioare.

— O, Miles!

Nu se sărutaseră niciodată, dar acum el o făcu, iar ea îl înconjură cu brațele strâns, apoi îl ținu la distanță ca să-i privească atent fața.

— Ce surpriză minunată! De unde ai răsărit?

— Eram în drum spre Londra din Southampton. M-am gândit că trebuie să trec și să te văd.

— Credeam că ești în Scoția.

— Da, sunt. Încă muncesc acolo, dar am fost în vacanță cu niște prieteni, care au o vilă în Dordogne. Acum mă întorc în Scoția. Îmi trimit mașina cu automotorul la Inverloss în această seară. Evit un drum lung.

— Dar ce minunat este că ai venit. Sunt emoționată.

Își scoase mănușile și le aruncă pe iarbă.

— Hai să mergem la umbră. Vrei să bei ceva? Ce-ai spune de o limonadă?

— Ar fi divin.

Ea porni înainte spre casă iar el o urmă din priviri, gândindu-se că anii nu o schimbaseră. Rămăsese la fel de zveltă, cu părul blond deschis care încărunțea, tuns scurt și neregulat, cu pasul alert și suplu. Dispăru înăuntru și se întoarse cu o tavă, cu o cană cu limonadă în care zornăia gheața, și două pahare.

— Nu privi prea de aproape grădina, Miles. Am fost tare ocupată. N-a fost timp să leg și nici să scap de buruieni.

Reveni din contemplarea priveliștii familiare și se așeză lângă ea.

— Cum merge ferma?

— Splendid. Îi turnă un pahar. De limonadă. Derek s-a eliberat din armată, a terminat colegiul și acum are comanda. Până acum totul pare să se desfășoare conform planului, dar mă tem că nu-l vei întâlni pentru că azi este plecat la Salisbury să se intereseze de un tractor.

— Dar administratorul care a luat în primire când am plecat eu?

— S-a descurcat minunat. S-a mutat să lucreze la o fermă pentru niște prieteni de-ai noștri, lângă Newbury. Singura problemă că nu a fost un grădinar la fel de entuziast ca tine, iar grădina ta din jurul căsuței s-a reîntors la starea în care se afla când ai venit aici: buruieni, paragină.

— Atunci, nu locuiește nimeni acolo?

— Nu. Derek s-a gândit că mai bine am închiria-o. Nu neam hotărât încă. Acum, povestește-mi despre tine. Ești încă la Comisia forestieră?

— Nu. Nu mai sunt. Am intrat în parteneriat cu un tip, Charlie Westwell. Am fost la colegiul agricol împreună și neam întâlnit din întâmplare. El venise în nord să vadă o fermă care era de vânzare, dar nu a dispus de capital suficient ca să o cumpere de unul singur. Așa că, am plecat imediat împreună să vedem locul. Este o fermă grozavă, în valea râului Strathmore. Tipul de loc la care am visat întotdeauna. I-am dat un telefon tatălui meu în seara aceea, i-am prezentat planul, iar el și-a făcut apariția prompt cu suma suficientă pentru jumătate din participare, iar un director de bancă, foarte îngăduitor, mi-a împrumutat restul. Lucrăm împreună de patru luni și cred că lucrurile vor merge de minune. Treaba cea mai bună când ai un partener este că poți să-ți iei o vacanță.

— Și sunt sigură că aveai nevoie de ea. Pare un prieten bun. Locuiți în aceeași casă?

— Nu. Charlie este căsătorit. El și Jenny locuiesc în casa de la fermă iar eu stau în căsuța administratorului firmei. Este,

de fapt, o casă destul de mare, cu bucătărie nouă, încălzire centrală și tot felul de extravagante.

— Dar tu... zâmbi spre el. Tu nu te-ai căsătorit?

— Nu.

— Ar trebui să te căsătorești, Miles.

Luă o înghițitură de limonadă. Era acrișoară și înviorătoare, iar gheața zăngănea pe pereții paharului. Când goli conținutul, puse paharul jos și spuse, cât de degajat reuși:

— Cum a mers nunta?

— Nu a mers, spuse ea.

Miles își înalță privirea repede, iar ochii ei albaștri îi întâlneau pe ai lui.

— Vrei să spui că nu a mers bine?

— Nu, nu vreau să spun asta. Vreau să spun că nu a avut loc. Cinci zile înainte ca nunta să fie programată, Henry și Julia au venit la mine să-mi spună că se hotărâseră și că nu mai doreau să se căsătorească. Am dat un anunț în ziar, dar bineînțeles, dacă tu erai la Dordogne, nu l-ai văzut.

— Cerule! exclamă Miles.

Vocea lui păru destul de normală și calmă, dar în interior se simți de parcă fusese lovit în stomac, trântit la pământ, strivit și neputincios. Un fel de panică îi blocă pieptul dar, după o secundă sau două, înainte să-și dea seama că erau doar bătăile inimii lui, întrebă:

— Dar de ce?

Ea ridică ușor umerii și oftă adânc.

— Nu știu. Pur și simplu, nu-mi dau seama. Niciunul nu a fost capabil să motiveze cumva.

— Ți-a plăcut de el?

— Da. Da, mi-a plăcut. Foarte mult. Era un tânăr foarte drăguț. Orice mamă și-ar fi dorit un asemenea fiu. Plăcut, plin de bani, cu un serviciu bun. M-am gândit mereu, că, poate Julia era mai îndrăgostită de el decât el de ea, dar știi ce fel de persoană este ea. Expansivă și impresionabilă. N-a fost niciodată în stare să-și ascundă sentimentele.

— Julia s-a întors la Londra?

— Nu. A renunțat la apartament și la slujbă. Se află încă aici. Nu vrea să vadă pe nimeni. Este foarte nefericită.

Ochii lor se întâlniră din nou.

— Nu cred, spuse doamna Hawthorne, că ai dori să o vezi.

— Ceea ce înseamnă că Julia n-ar dori să mă vadă.

— O, dragă Miles. Nu știu ce înseamnă.

Dintr-o dată, ea păru epuizată și nefericită. Brusc lăsase jos garda. Știa că poate să înceteze să se mai prefacă.

— Unde este acum?

— Îți amintești de tufișurile de zmeură pe care le-ai plantat în spatele căsuței când ai locuit aici? Nu cred că ai stat suficient să ajungi să culegi fructele, dar au ieșit cele mai bune fructe. Julia a coborât acolo să vadă dacă ar putea culege un castronaș pentru cină. Poate... poate dacă nu te-ai grăbi prea mult, ai putea merge să o ajuți...?

Părea un sfat și o rugămintă rostite din inimă și Miles a înțelese mesajul.

— Îți dai seama, dacă aș fi știut ce s-a întâmplat – mă refer la nunta anulată – nu cred că aș fi schimbat drumul pe autostradă astăzi. M-aș fi dus direct la Londra.

— Atunci, sunt foarte bucuroasă că nu ai știut, Miles.

— Nu vreau să încep nimic... așa cum am mai făcut-o. N-aș dori să se sfârșească ca înainte de a începe.

— Dacă nu te-aș cunoaște mai bine aș spune că ești egoist. Julia nu are nevoie de o aventură de dragoste. Ci, cu siguranță, are nevoie de un prieten. Voi ați fost prieteni buni...

— Până când am stricat totul spunând acel stupid „te iubesc”.

— Nu a fost stupid. N-am considerat niciodată că a fost stupid. Doar nepotrivit.

O potecă plină de hârtoape ducea din spatele casei, printre zidurile ascunse sub rochița-rânduncii, către casa în care locuise timp de douăsprezece luni. Aceasta se afla adăpostită în spatele unui zid, ferită de bătaia vântului. Portița ieșise din țâțâni și atârna într-o parte. În jurul casei buruienile puseseră stăpânire pe grădină. Unde odată crescuseră varza, cartofii și morcovii, se ridicau ierburi și buruieni de tot felul. Doar rugii de zmeură se înălțau curajoși din mijlocul acestei jungle. Privi în jur, dar Julia nu se zărea nicăieri.

Ușa din spate a căsuței era închisă și ferecată. A pornit pe cărarea pietruită ce ocolea căsuța croindu-și drum printre rugii țepoși de mure și tulpinile înalte și răsucite ale răscoagelor. Pe vremea când locuise în căsuță, peluza din fața casei era împestrițată cu flori dar, după plecarea sa, peluza și

florile se pierduseră, cotropite de buruieni. Doar căpșoarele portocalii ale gălbenelelor se ridicau în încercarea de a supraviețui și margaretele aflate printre ele răspândeau un miros amăru.

Ea era acolo. Pur și simplu stătea pe jumătate ascunsă între corolele scânteietoare ale florilor. Părul negru îl avea prins la spate și câteva șuvițe atârnavu libere acoperindu-i fața. Slăbise. Nu-și amintea să o fi văzut vreodată atât de slabă. Nu-i auzise pașii pe potecă și când îi rosti numele o văzu tresărind, ca și când s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Julia! rosti el din nou.

Își aranjă o buclă rebelă și îl privi fix.

— Miles?

— Ți-am făcut o surpriză, nu-i așa? întrebă el așezându-se alături de ea și zdrobind florile sub greutatea lui.

— Ce faci aici?

El îi explică în câteva cuvinte.

— Ai văzut-o pe mama?

— Da. Am întâlnit-o în grădină. Am stat de vorbă și mi-a oferit un pahar cu limonadă. Ne-am pus la curent cu toate știrile.

— Ți-a povestit, deci?

— Da.

Coborî privirea. A cules o gălbenea și a început să o rupă, petală cu petală. Apoi spuse:

— Probabil mă consideri nebună.

Era gata să izbucnească în lacrimi. El nu se arătă surprins. Își imaginează că își petrecuse cea mai mare parte a ultimelor două săptămâni într-un potop de lacrimi. Totdeauna plângea foarte ușor. Pentru motive neînsemnate. Urmărind apusuri de soare frumoase, ascultând corul de băieți cu glasurile lor dulci înălțate în cântec. Această sensibilitate era unul din motivele pentru care o iubea Miles.

— Nu, deloc. Cred că ai fost foarte curajoasă. Ți trebuie mult curaj să anulezi o nuntă în ultimul moment. Era exact ceea ce trebuia să se întâmple dacă ai simțit că nu se cuvenea să faci acest pas.

— A fost mult prea dureros, fie și numai să mă gândesc la ce s-a întâmplat. Mama a fost minunată, dar Derek a fost furios. A ținut să-mi spună că am fost egoistă, că n-am ținut seama de nimeni decât de mine.

— Probabil că ai ținut seama de Henry, totuși?

— Am încercat să-i spun lui Derek asta.

— Dacă iubești cu adevărat o persoană, uneori cel mai bun lucru pe care-l poți face pentru el sau ea este să-i îngădui să plece.

— Dar l-am iubit, Miles. Nu aș fi spus că mă căsătoresc cu el dacă n-aș fi dorit-o cu adevărat. Era tot ce-mi imaginasem vreodată, dar nu mi-am închipuit niciodată că mi se va întâmpla chiar mie. Când l-am întâlnit la Londra, nu mi-a venit să cred că mă remarcase. Păreau să fie multe alte fete. Dar atunci, m-a invitat să ieșim într-o seară și după asta totul a mers perfect. Era ca și cum trăiam într-o lume total nouă. De

parcă totul era mai strălucitor, mai plin de înțeles. Iar când m-a rugat să mă căsătoresc cu el, am spus „Da” foarte repede, de teamă că s-ar fi putut răzgândi. Cam asta a fost. Genul de relație care nu se înfiripă prea des. Cel puțin, sunt sigură că nu se întâmplă frecvent.

— Dar, în ultimul moment, ai hotărât că nu poți face acest pas.

Își întoarse privirea de la el uitându-se departe peste grădina mică, peste zidul prăbușit, spre tabloul pastoral.

Dealuri puțin adânci și pâlcuri de copaci, cu vite liniștite care pășteau în umbra răcoroasă, pe marginea râului.

— Toate trec, tu știi. Trebuie să ții minte lucrul acesta.

— A fost cel mai îngrozitor lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. M-am simțit cuprinsă de muștrări de conștiință față de mama. Muncise extraordinar de mult luni de zile și numai pentru mine. A fost un coșmar.

— Mama ta a înțeles.

— Mai-mai să-mi doresc să fie și ea mândră. M-am simțit cumplit.

— Să dovedești tărie morală nu este ceva de care să-ți fie rușine.

Ea nu spuse nimic după această remarcă. El continuă, găsindu-și cu greu cuvintele potrivite, dar știind că, într-un fel oarecare, trebuia să o facă.

— Toate trec, cum am mai spus. Timpul vindecă. Toate clișeele vechi, ori sunt conforme cu realitatea, ori altfel n-ar mai fi clișee. Cel mai important lucru este că ai rămas tu însăși,

Julia. O persoană. O identitate. Trebuie să nu renunți la toate acestea.

Ea rămase tăcută, nemișcată, iar el continuă cu greu, vorbind în spatele ei și întrebându-se dacă auzea ce spunea.

— Cea fost mai rău, s-a terminat acum. Sunt sigur că lucrurile se schimbă în bine.

— Nu cred că va mai fi ceva bine vreodată... El... el a dorit să se știe că am luat hotărârea de comun acord, dar... dar de fapt Henry a fost cel care nu a mai vrut. A spus că nu mă iubește suficient de mult pentru a renunța la libertatea lui... Nu mă mai dorea...

Își îngropase capul în pieptul lui și Miles făcea eforturi pentru a înțelege vorbele ei.

Simțea un nod crescându-i în gât. O strângea la pieptul său și îi simțea trupul cutremurându-se din pricina suspinelor, oasele firave pe sub rochia subțire și lacrimile ce-i udaseră cămașa.

— Este în ordine, rosti el fără să reușească să se gândească la altceva pentru a o îmbărbăta.

— Nu știu ce voi face acum.

— Vrei să-ți spun eu?

După alte câteva suspine, Julia se îndepărtă, ridicându-și fața pentru a-l privi. Avea ochii umflați de plâns. Nu i se păruse niciodată atât de frumoasă.

— Ce voi face acum? întrebă ea.

— Dacă ți-aș spune că am o idee grozavă, m-ai asculta? Ea părea să reflecteze. Își suflă nasul, apoi spuse:

— Da.

— Cred că trebuie să pleci, să-ți iei o vacanță, să întâlnești oameni noi, să vezi lucruri noi, să încerci să privești această întâmplare din altă perspectivă.

— Dar unde să merg?

Îi povesti despre Scoția. Despre ferma lui. Despre Charlie și Jenny, despre căsuța lui.

— Deasupra porții a crescut o tufă de caprifoliu și peisajul este minunat. Sunt atâtea lucruri de făcut.

— Cum adică?

— Poți face draperii. Sau poți tunde iarba. Poți ridica garduri și la fel de bine te poți ocupa de găini. Și, de ce nu, te poți distra.

Își suflă nasul din nou și își alungă părul de pe față.

— O, Miles, ai fost întotdeauna binevoitor cu mine. Am simțit mereu că nu mi s-ar putea întâmpla nimic îngrozitor dacă te-ai afla în preajma mea. Dar îmi dau seama că te-am făcut nefericit. Dar atunci nu știam cât de nefericiți se pot face oamenii unii pe alții.

— Îmi pare rău că ai fost obligată să descoperi acest adevăr atât de dureros.

— Nu-mi imaginez de ce te-ai întors la Brookclere?

— Cred că a fost ceva ca atunci când înoți și ești prins de un curent puternic. Poate nu m-aș fi oprit. Poate dragostea este mai mult decât o emoție neîncetată. Devine o parte din tine. O bătaie de inimă; o terminație nervoasă.

— Când te întorci?

- Diseară, cu automotorul.
- Aș putea veni cu tine?
- Dacă dorești. Dacă nu-ți va lua prea mult timp să împachetezi.
- Trebuie să culeg zmeura.
- Te voi ajuta.
- Este... este doar o vacanță, nu-i așa? Nimic mai mult?
- Poți veni acasă în Hampshire oricând dorești.
- Brusc se aplecă înainte și-l sărută ușor pe obraz.
- Cred că uitasem ce drăguț ești. Și plăcut. Mă simt de parcă aș fi cu cealaltă jumătate a mea.
- Pentru început este destul de bine.

Pentru început. El știa că cercul întâmplărilor legate de această experiență se închisese, iar acum o putea lua de la capăt. Exceptând faptul că acum se maturizaseră amândoi și că erau gata să facă față tuturor problemelor care țineau de vechea – dar totuși noua lor relație. El se gândi la fermă, la viitorul lui, la toată munca ce-l aștepta. Se gândi la Charlie și Jenny și deveni nerăbdător, ca și cum nu mai putea aștepta să ajungă acasă din nou, să înceapă lucrul, să înceapă să clădească acel viitor pe care, într-o zi, îl va oferi Juliei, ca pe un dar minunat făcut cu propriile mâini, pentru ea.

Week-end

Urma să fie un week-end al împăcării. Nu împăcare după o ceartă, pentru că în cei doi ani de când se cunoșteau nu se

certaseră niciodată. Mai degrabă un armistițiu ca între gentlemani. Tony nu trebuia să o ceară în căsătorie din nou pentru ca Eleanor să nu fie obligată să-l refuze iar.

Ti telefonase cu trei sau patru zile înainte.

— Am câteva zile libere. Ai putea veni cu mine la țară?

Eleanor, blocată sub șpalturile tipografiei, cu o agendă ticsită de întâlniri și un autor potențial care juca tare să câștige, fu luată prin surprindere.

— O, Tony. Nu știi. Nu cred că pot. Adică...

— Încearcă! o întrerupse el. Încearcă doar! Vorbește cu editorul ăla al tău și spune-i că ai o mătușă bolnavă care trebuie îngrijită.

— Nu este la fel de simplu ca... Își privi biroul plin de hârtii.

— În acest caz, doar în week-end. Vom pleca vineri, după ce termini treaba și ne vom întoarce la Londra duminică seara.

— Unde ai de gând să mergi?

— La conacul Brandon.

— Adică, acolo unde ai lucrat? Credeam că numai milionarii își permit să meargă acolo.

— Milionarii și angajații grupului hotelier. Pot obține un sejur cu taxă redusă. Spune da și voi da telefon să văd dacă au două camere libere.

Eleanor reflectă asupra propunerii. Perspectiva unui week-end la țară, în confort și liniște, părea foarte atrăgătoare. Pomii stând să înmugurească, iarba gata să înverzească și păsările să-și înalțe trilurile.

— Nu vei... începu ea să spună, dar apoi se opri. Vreau să spun că nu vom... Se opri din nou.

— Nu, spuse Tony, nu ne vom certa. Subiectul inelelor de nuntă va fi un tabu sever. Pur și simplu scăpăm de toți ca să ne distrăm.

Eleanor începu să zâmbească.

— Pare o propunere irezistibilă.

— Te iubesc, spuse el.

— Tony, ai promis!

— Asta nu. Am spus doar că nu te voi ruga să te căsătorești cu mine. Cele două probleme, după cum deja știm, par să nu aibă nicio legătură.

Dar el zâmbea. Își dădu seama după vocea lui că zâmbea.

— Ne întâlnim vineri.

Și astfel, acum se aflau aproape de destinație. Fusese o zi frumoasă, caldă și uscată, cu întâiul parfum al verii plutind în atmosferă. În Londra, începuseră să apară tendele, iar pe tarabele de flori, primii trandafiri. Dar la țară, semnele apropierei anotimpului erau mai puțin subtile. Pomii fructiferi din livezi erau scăldați de valuri de inflorescențe roz delicat, iar grădinile caselor de țară cu forșiția și borduri elegante de zarnacadele catifelate. Drumul șerpuia înaintea lor spre poalele dealurilor, apoi apăru o deschidere între arbori și priveliștea se desfășura înaintea lor, valea Evesham și dealurile Malvern îndepărtate și învăluite în ceață.

— Am putea să mergem mai departe, spuse Eleanor. Tot mai departe, până în Țara Galilor și apoi la mare.

— Dar noi mergem la Brandon și suntem foarte aproape.

Mașina își croi drum, coborând dealul abrupt și șerpuitor, la poalele căruia se împrăștia, ca într-o carte cu ilustrații, casele care alcătuiau satul. Trecură de o cotitură și vechiul conac apăru înaintea lor, scund și cu aspect neregulat, cu ferestrele în două canate și acoperișuri în pantă abruptă din plăci de ardezie neagră.

— Este minunat! spuse ea. Cât timp ai lucrat aici?

— Aproape patru ani. Am fost director adjunct, ceea ce înseamnă om bun la toate, dar am învățat tot ce știu despre afacerile hoteliere, în spatele acestor ziduri vechi.

— Cât timp a fost hotel?

— Familia care l-a deținut, l-a vândut înainte de război. De atunci a fost hotel. Are chiar și un apartament nupțial.

Pietrișul scrâșni în timp ce mașina se opri în spațiul semicircular din fața verandei imense de piatră, de la intrarea principală.

Tony opri motorul, își desfăcu centura de siguranță și se întoarse zâmbind spre Eleanor.

— Dar nu te îngrijora. Nu vom dormi acolo. Dar asta nu pentru că nu cred că ar fi fost o idee minunată!

— Tony! rosti ea pe un ton de avertisment sever. Mi-ai promis că nu vei pomeni nimic, nu vei face nici măcar o aluzie, în legătură cu luna de miere.

— Este un loc atât de romantic. Îmi este foarte greu să nu o fac.

— În acest caz, va trebui să-ți petreci cele două zile jucând golf.

— Vei veni să strângi mingile pentru mine?

— Nu, voi căuta compania unei doamne drăguțe, singură și voi discuta ultimele noutăți din modă.

Tony începu să râdă.

— Ce week-end neobișnuit vom avea. Te iubesc mai mult când încerci să pari mânioasă. Acum, haide să nu irosim nicio clipă.

În holul lambrizat și placat cu gresie, singurele zgomote veneau de la focul care ardea trosnind în căminul uriaș și ticăitul unei pendule mari.

Chiar sub scara elisabetană, în formă de melc, fusese amplasat biroul recepționarului. În spatele acestuia, se afla un bărbat, întors cu spatele spre ei, sortând niște scrisori. Nu-i auzise venind și nu se întoarse până în clipa când Tony îi rosti numele.

— Alistair.

Surprins, bărbatul tresări și în clipa următoare era cu fața spre ei. Urmă o clipă de tăcere uimită, ca mai apoi înfățișarea să se schimbe brusc, luminată de un zâmbet neîncrezător, dar încântat.

— Tony! Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți aici?

— Am venit pentru week-end. Nu mi-ai văzut numele în registru?

— Ba da, bineînțeles. Talbot. Dar habar n-am avut că era vorba despre tine.

Recepționarul luă registrul... îi dădu lui Tony un ghiont prietenos pe umăr.

— Ce surprinză minunată!

Eleanor stătea la mică distanță, în spatele lui Tony.

Atunci el se dădu într-o parte și o luă de mână.

— Ea este Eleanor Dean.

— Bună, Eleanor.

— Bună.

Își strânseseră mâinile peste biroul perfect.

— Eu și Alistair ne-am făcut serviciul militar împreună, pe când eram foarte tineri. În Elveția, spuse Tony.

— Locuiești în Londra, nu-i așa? întrebă Alistair.

— Exact. Dar am câteva zile libere, așa că m-am gândit să mă întorc și să văd ce fel de slujbă ai. N-arată prea rău. Totul merge bine, nu?

— Rezervat în întregime, aproape tot anul.

— Merge treaba cu apartamentul nupțial?

— Păi, este ocupat în acest week-end.

Un zâmbet se strecură pe chipul lui Alistair.

— De ce? I-ai pus gând rău?

— Dumnezeuule, nu. Nu avem de-a face cu nimicuri de felul acesta.

Alistair râse și sună clopoțelul.

— Voi chema un băiat să vă aducă valizele.

Era, socoti Eleanor, ca și cum ai locui în cea mai frumoasă casă, în afară de faptul că oricine știa că nu trebuie să ajute la spălatul vaselor. Trecuseră acei ani, când familia care trăise aici și iubise această casă fusese obligată să o părăsească, ca să lase în urmă nu numai mobila lor superbă, ci și un soi de ambianță greu de definit. Era ca și cum se îndepărtaseră cu toții pentru puțin timp, urmând să revină curând. Casa fusese modificată, ajustată și redecorată atât de măiestrit încât îmbunătățirile moderne nu micșoraseră nimic din această atmosferă, ci mai degrabă o completaseră.

Draperii din bumbac apretate încadrau ferestrele adânci ale fiecărui dormitor și, deși fiecare cameră acum își avea propria baie modernă, mai existau încă băile originale în capătul coridoarelor întortocheate ale căror căzi erau prinse în mahon și aveau robinete de alamă.

La parter, aceeași mână talentată își lăsase amprenta. Holul fusese odinioară salonul vechii case cu uși mari de sticlă care se deschideau către o terasă, în fața căreia se întindea peluza grădinii. Sufrageria fusese holul mare cu un bovindou care atingea tavanul, iar barul fusese amenajat într-un apartament mai mic la parter, probabil la origine camera de cusut.

În seara aceea, Tony a făcut baie și s-a schimbat pentru cină, chiar înainte ca Eleanor să se machieze. Așteptă în camera ei, așezat pe marginea patului, în haina de culoare închisă cu cămașă nouă și cravată, distins și rafinat.

— Miroși foarte plăcut și ești foarte elegant.

—
S-ar putea să miros plăcut, dar aş bea ceva.

— Coboară și ia ceva la bar, iar eu voi veni mai târziu. Nu durează mai mult de zece minute.

Plecă, iar ea începu să-și perie părul lung, întâlnindu-și privirea în oglindă și ușor bătăile inimii încetară. Se privi aproape disprețuind fața care privea înapoi spre ea.

„Ce dorești?”, întrebă ea fata din oglindă. „Ce dorești, de fapt?”

„Să-mi dau seama dacă mă pot obișnui cu această relație, fără să mă simt împovărată.”

„Tu dorești totul. Dar nu poți obține totul. Trebuie să te hotărăști. Altfel nu ești corectă cu Tony.” încet, începu să-și perie din nou părul. În spatele ei, micuțul dormitor, împestrițat cu flori și zugrăvit proaspăt în alb, părea liniștit ca o cameră a copiilor, în stil victorian. Poate ar fi plăcut să fie din nou copil. Cu toate rânduite de altcineva și nicio hotărâre de luat.

Dar nu mai era copil. Era Eleanor Dean, editor de cărți pentru copii la o editură extrem de solicitată; avea douăzeci și opt de ani, era realizată și competentă. Era Eleanor Dean trecută mult de vârsta de a fi nostalgic sentimentală pentru zilele de mult apuse. Rapid, își finisă machiajul, se parfumă, își luă poșeta și ieși din încăpere fără să mai privească spre fata din oglindă.

Îndată ce își terminaseră băuturile la bar, Tony și Eleanor traversară coridorul mochetat spre sufragerie unde trei

—
sferturi din mese erau deja ocupate și cina era în plină desfășurare.

După ce comandară din menu și chelnerul plecă, Tony zâmbi și spuse:

Îți propun o ghicitoare. Care dintre persoanele aflate în această încăpere locuiesc în apartamentul nupțial?

Ochii lui jucau amuzați. Ce era așa amuzant? Eleanor, nedumerită, se uită înjur indiferentă. Poate cuplul tânăr din colț? Nu, nu par atât de bogați. Perechea înaltă, plictisită, de lângă fereastră? Femeia privea în spațiu ca un cal de rasă iar bărbatul avea o expresie de plictiseală chinuită. Într-un fel, nimeni nu și-i putea imagina abia căsătoriți și în luna de miere. Sau erau tinerii americani, jucători de golf, ea bronzată, iar el ireproșabil în blazerul lui maro și pantalonii din tartan...?

Privirea ei se întoarse spre fața lui Tony.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Cuplul de lângă cămin, spuse el înclinându-și ușor capul.

Eleanor privi peste umărul lui și îi văzu, suficient de în vârstă să-i fie părinți, sau chiar bunici. Femeia cu părul argintiu, strălucitor, strâns într-un coc la spate; bărbatul, destul de corpulent, cu mustață șichel. Doar un cuplu obișnuit, în vârstă. Dar, totuși nu erau obișnuiți pentru că discutau și râdeau împreună, fără să-i intereseze cei din jur.

Uimită, Eleanor își întoarse privirea spre Tony.

— Ești sigur?

—

— Da. Sigur. Domnul și doamna Renwick. Apartamentul nupțial.

— Vrei să spui că tocmai s-au căsătorit?

— Probabil. Altfel de ce ar petrece o lună de miere?

— Poate, spuse Eleanor, au fost prieteni de ani de zile și apoi soțul ei a murit, soția lui a murit, iar ei au hotărât să se căsătorească.

E posibil.

— Sau poate ea nu a fost căsătorită niciodată, iar când soția lui a murit, a reușit să-i mărturisească că o iubise în taină toată viața.

— Posibil.

— Nu poți să afli? Doresc să știu.

— Bănuiam că-ți voi trezi interesul.

Apartamentul nupțial. Îi privi din nou, vrăjită de modul vădit încântător cum comunicau unul cu celălalt.

— Crezi, spuse Tony, că văzându-i te va ajuta să te răzgândești sau să te hotărăști sau să încerci să faci ceva? În privința noastră, vreau să spun.

Eleanor privi în jos spre fața de masă. Cu atenție, de parcă ar fi avut importanță, schimbă poziția cuțitului și spuse.

— Ai promis. Nu trebuie să-ți calci promisiunea.

Sosi vinul.

— Pentru cine vom bea? Întrebă Tony.

— Nu pentru noi.

— Pentru tinerii căsătoriți, poate? Deci o viață lungă și fericită pentru ei?

—

— De ce nu?

Privirile lor se întâlniră. „Îl iubesc”, își spuse Eleanor. „Am încredere în el. De ce nu pot să am încredere în mine?”

Dimineață, după un mic dejun pe care l-au luat târziu, au ieșit să se plimbe. Vremea, îndatoritoare, era desăvârșită. Eleanor purta o pereche de jeanși albi și un pulover peste cămașă, și după ce au cercetat grădinile și s-au uitat la șura masivă care se afla puțin mai departe de casă, s-au abătut spre lac și au descoperit o vâlcea adăpostită de malul bogat în trestie unde vântul nu reușea să ajungă.

Iarba era deasă și verde, înstelată cu primele margarete. S-au întins și au urmărit norii haotici plutind peste albastrul perfect al cerului; stăteau atât de immobili și pașnici, încât o pereche de lebede indiscrete alunecară peste lac să cerceteze acești străini apăruiți în lumea lor izolată și lacustră.

— Ce minunat trebuie să fi fost, spuse Eleanor, să ai toate astea! Să fii copil aici și să fii încrezător în tine. Să fii bărbat și să știi că a fost parte din tine. Parte din viața ta și persoana care ai fost.

— Dar au existat și responsabilități, sublinie Tony. Oameni care să lucreze pentru tine, dar și oameni de care să ai grijă. Pământul a fost responsabilitatea lor, precum și clădirile ce trebuiau menținute în stare bună.

— Ți-a plăcut să lucrezi aici?

— Da, spuse Tony, deși după puțin timp m-am simțit parcă acoperit de o apă stătătoare cu vegetație luxuriantă. Nu exista imbold.

— Oamenii nu reprezintă un imbold?

— Pentru mine, nu în totalitate.

— Dacă ne-am căsători, crezi că am începe să ne simțim cufundându-ne în ape luxuriante, adânci? întrebă ea.

Tony făcu ochii mari, înălță capul și o privi surprins.

— Ne-am propus să nu discutăm despre căsătorie.

— Se pare că discutăm despre asta tot timpul, fără de fapt să spunem nimic. Poate ar fi mai bine dacă am uita promisiunea și am clarifica totul.

Tony se ridică pe un cot.

— Uite ce e, draga mea Eleanor, noi ne cunoaștem de doi ani. Ne-am dovedit-o nouă și întregii lumi că este un lucru bun să continuăm. Nu este doar o dragoste nebună și nesăbuită, o stare de reverie care urmează să umbrească momentul când ne vom angaja. Pe de altă parte – zâmbi el – nu vreau să fiu ca domnul și doamna Renwick și să pierd toată bucuria de a îmbătrâni împreună.

— Nici eu, Tony. Dar nici nu vreau să meargă prost.

— Te gândești la părinții mei?

Mama și tatăl său trecuseră printr-un divorț ostil, când Tony avea cincisprezece ani, după care fiecare și-a văzut de drumul său. El nu vorbea niciodată despre această experiență dureroasă, iar Eleanor nu-i întâlnise niciodată părinții. El continuă:

— Nicio căsătorie nu poate fi perfectă. Iar greșelile nu trebuie moștenite. Mai mult decât atât, părinții tăi au fost foarte fericiți.

— Da, au fost fericiți.

Își întoarse privirea, trăgând, absentă, de un smoc de iarbă.

— Dar mama avea doar cincizeci de ani când a murit tatăl meu.

Tony își așeză mâna pe umărul ei și o întoarse cu fața spre el.

— Nu pot promite că voi trăi veșnic, dar îmi voi da toată silința.

Fără să vrea, Eleanor zâmbi.

— Te cred.

Duminică dimineața, ca orice soț, Tony hotărî să încerce să vadă dacă va reuși să-și găsească un partener de golf. O invită și pe Eleanor, dar ea refuză și luă micul dejun în pat cu toate ziaarele de duminică. Pe la ora unsprezece, se ridică, și după ce a făcut o baie, se îmbracă și coborî la parter și apoi ieși pe ușă. Vremea era încă însorită, dar nu la fel de caldă ca în ziua precedentă. Grăbi pasul în direcția micului pavilion de golf cu intenția de a porni de-a lungul terenului ca să-l întâlnească pe Tony.

Când a ajuns la pavilion, se opri nesigură în care direcție să o ia, când o voce în spatele ei spuse „Bună dimineața”, iar ea se întoarse și văzu pe nimeni altcineva decât pe cea aflată în luna de miere, doamna Renwick, care stătea pe veranda adăpostită, din fața pavilionului. Purta o fustă din tweed și o jachetă groasă, împletită. Arăta mulțumită și liniștită așa cum stătea într-un fotoliu de nuiele.

Eleanor zâmbi:

— Bună dimineața.

Se apropie încet de femeia în vârstă.

— Credeam că aș putea să mă plimb, dar nu știu încotro să merg.

— Și soțul meu joacă golf. Cred că vin din direcția aceea, dar eu am socotit că este mult mai plăcut să stau aici decât să mă plimb. De ce nu vii lângă mine?

Eleanor ezită, dar apoi, se supuse. Își trase un fotoliu și se așeză lângă doamna Renwick, cu picioarele întinse și cu fața către soare.

— Este plăcut.

— Mult mai plăcut decât să te plimbi prin vântul răcoros.

La ce oră a ieșit soțul tău?

— Acum două ore. Dar nu este soțul meu.

— Vai, îmi pare rău. Cum te poți înșela? Am fost siguri că sunteți căsătoriți și în luna de miere.

Era amuzant să realizeze că familia Renwick discutase despre ea și Tony exact la fel cum făcuseră și ei presupuneri în privința lor.

— Nu, din păcate, nu.

Se uită la mâna stângă a doamnei Renwick, așteptând să vadă un inel nou de nuntă strălucitor, dar inelul doamnei Renwick era la fel de subțire și tocit ca și mâna care-l purta. Eleanor se încruntă, iar doamna Renwick observă.

— Ce se întâmplă?

— Nimic. Doar că... noi ne-am gândit că sunteți în luna de miere.

Doamna Renwick își aruncă capul pe spate și izbucni întrun hohot de râs.

— Ce compliment! Bănuiesc că ați constatat că stăm în apartamentul nupțial!

— Păi...

Eleanor se simți jenată, de parcă amândoi fuseseră indiscreți.

— Se întâmplă doar ca Tony și directorul să fie prieteni vechi.

— Înțeleg. Te voi liniști. Suntem căsătoriți de patruzeci de ani. Aceasta este nunta noastră de rubin și un week-end la Brandon este mica tratație a soțului meu în loc să dăm o petrecere. Înțelegi, am venit la Brandon căci luna noastră de miere... a fost în timpul războiului, bineînțeles, iar soțul meu a avut doar două zile permisie. Dar ne-am promis într-una că într-o zi vom reveni. Și este la fel de minunat ca întotdeauna.

Ea râse din nou.

— Fantastic să vă gândiți că suntem proaspăt căsătoriți. Probabil v-ați întrebat, ce pune la cale un cuplu de bătrâni excentrici.

— Nu, spuse Eleanor, nu s-a întâmplat așa. Arătați absolut adorabil. Râzând și discutând veseli de parcă tocmai v-ați cunoscut și v-ați îndrăgostit nebunește unul de celălalt.

— Un compliment și mai frumos. Și noi v-am urmărit. Seara trecută, când dansați împreună, soțul meu a spus că na văzut niciodată un cuplu care să arate mai bine.

Ea ezită o clipă, apoi continuă, de data aceasta pe un ton mai realist.

— Vă cunoașteți de mult timp?

— Da, spuse Eleanor. Destul de mult. De doi ani.

Doamna Renwick reflectă.

— Da, spuse ea gânditoare. Asta înseamnă de mult timp. Păcat că în ziua de astăzi bărbații sunt foarte răsfățați. Par să obțină toate avantajele vieții matrimoniale pe tavă, fără să fie obligați să-și bată capul pentru vreo responsabilitate.

Eleanor spuse:

— Este greșeala mea. Tony nu este așa. El dorește să se căsătorească.

Doamna Renwick zâmbi calmă.

— Este clar că te iubește, spuse ea.

— Da, spuse Eleanor slab.

Se uită la femeia mai în vârstă, stând acolo în lumina palidă a soarelui, cu expresia ei binevoitoare și ochii cuminți. O străină, dar pe neașteptate Eleanor își dădu seama că ar putea avea încredere în ea și spuse.

— Nu știu ce să fac.

— Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să te căsătorești cu el?

— Nu un motiv concret. Adică, amândoi suntem liberi; niciunul nu avem alte obligații. În afara slujbelor noastre.

— Și cu ce vă ocupați?

— Tony este director la un hotel în Londra. Iar eu lucrez la o editură.

— Probabil cariera este importantă pentru tine?

— Da, este. Dar nu așa importantă. Adică, aș putea continua să lucrez după ce m-aș căsători. Cel puțin până aș avea copii.

— Poate... nu te simți pregătită să-ți petreci restul vieții cu el?

— Dar doresc lucrul acesta. De asta sunt așa de speriată. Dar gândul că devii parte din altă persoană... pierzându-ți propria identitate. Părinții lui Tony au divorțat când el era copil. Dar părinții mei au realizat totul împreună, au trăit unul

pentru celălalt. Când erau departe unul de celălalt, obișnuiau să-și telefoneze în fiecare zi. Dar apoi, tatăl meu a avut un atac de inimă și a murit, iar mama a rămas singură. Avea doar cincizeci de ani. Ea a fost un sprijin pentru familia ei și pentru prieteni dar, pur și simplu... s-a pierdut cu firea. Am crezut că atunci când a încetat să plângă, se va aduna și o va lua de la capăt, dar n-a făcut-o niciodată. Viața ei, pur și simplu, s-a oprit la moartea tatălui meu. O iubesc foarte mult, dar nu mai pot continua să fiu nefericită din cauza ei.

— Îmi pare rău, spuse doamna Renwick. Dar mă tem că despărțirea finală vine pentru toți. Acum am șaiszeci de ani, iar soțul meu, șaptezeci și cinci. Ar fi o nebunie să pretind că mai avem mulți ani de trăit și după toate probabilitățile voi rămâne singură. Dar voi avea amintiri minunate și faptul că voi fi singură nu mă sperie niciodată. În definitiv, rămân eu însămi. Și am fost întotdeauna. Îl ador pe Arnold, dar nu miam dorit niciodată să fiu cu el tot timpul. De aceea stau aici acum, și nu târându-mi picioarele spre centrul terenului, torturându-mă și urmărindu-l când pierde toate loviturile.

— N-ai jucat niciodată golf?

— Dumnezeule, nu! N-am fost niciodată bună la jocuri. Dar sunt norocoasă pentru că atunci când eram copil, am învățat să cânt la pian. N-am fost niciodată foarte bună. Nu atât de bună ca să devin profesionistă. Cel mai mult am cântat pentru mine. A fost ceva personal. De timpul meu dispun cum vreau. Această activitate m-a susținut toată viața și continuă să o facă, orice se întâmplă. Am fost norocoasă. Dar mai sunt și alte

lucruri. Am o prietenă care nu a avut niciun talent deosebit, dar iese în fiecare după-amiază cu câinele ei la plimbare. Se plimbă pe soare sau pe ploaie timp de o oră. Nu îngăduie nimănui să o însoțească niciodată. Mă liniștește spunând că acest obicei i-a menținut echilibrul.

Eleanor spuse:

— Dacă aş înțelege aş putea fi așa și nu ca mama mea...

Doamna Renwick o măsură cu privirea.

— Dorești să te măriți cu acest tânăr?

După scurt timp, Eleanor încuviință.

— Atunci căsătorește-te cu el! Ești prea inteligentă ca să te lași copleșită de orice bărbat, ca să nu mai vorbim de creatura aceea chipeșă care, evident, te adoră. Se aplecă înainte și își așează mâna peste mâna lui Eleanor.

Dar nu uita să ai o lume doar a ta! O independență a spiritului. Te va respecta pentru asta, îți va mulțumi pentru asta și va face viața voastră împreună mult mai interesantă și mai plăcută.

— Ca viața voastră, spuse Eleanor.

— Tu nu știi nimic despre viața mea.

— Sunteți căsătorită de patruzeci de ani și încă râdeți cu soțul dumneavoastră.

— Asta dorești? Întrebă doamna Renwick.

— Da, răspunse Eleanor după puțin timp.

— Atunci de ce nu o faci? Apucă viața cu amândouă mâinile. Cred că îl văd pe Tony al tău, chiar la capătul terenului. De ce nu mergi să-l întâmpini?

Eleanor văzu cele două siluete îndepărtate înaintând – una dintre ele, neîndoios, Tony. Un freamăt absurd îi puse stăpânire pe inimă.

— Poate o voi face, spuse ea.

Se ridică, apoi ezită, se întoarse spre doamna Renwick, se aplecă și o sărută pe obraz.

— Vă mulțumesc, spuse ea.

Coborî treptele pavilionului, traversă porțiunea cu pietriș și apoi trecu pe gazonul moale. În depărtare, Tony o văzu și îi făcu semn cu mana. Ea îi răspunse și apoi începu să alerge, de parcă, chiar dacă urmau să-și petreacă restul vieții împreună, nu mai exista nici o singură secundă care să fie irosită.

O plimbare în zăpadă

În întuneric, pe jumătate adormită, Antonia se crezu în apartamentul din Londra. Dar brusc deveni conștientă. Niciun zgomot de trafic, nicio lumină slabă care să se prelingă printre perdelele care nu fuseseră niciodată aranjate așa cum se cuvine, niciun foșnet de pilotă pe lângă urechi. În schimb, întuneric, tăcere și foarte frig. Cearșafuri din in, extrem de apretate. Miros de lavandă. Și faptul că era o sâmbătă dimineață, la sfârșitul lunii ianuarie și nu se afla la Londra, ci acasă, la țară, în week-end.

— Scumpo, cerul să te binecuvânteze!

Doamna Ramsay adora venirea Antoniei acasă.

— Dar nu va fi îngrozitor de mohorât? Nimic nu funcționează iar vremea este îngrozitoare. Rafale teribile și groaznic de frig. Sunt sigură că vine zăpada.

— N-are importanță.

Fără David nimic nu avea importanță. Știa doar că perspectiva unui week-end, singură la Londra, era insuportabilă.

— Voi lua trenul dacă tata crede că mă poate întâmpina la gară.

— Bineînțeles că o va face... la ora obișnuită. Acum alerg sus să-ți fac patul.

Doamna Ramsay a avut dreptate în privința vremii. Zăpada începu să cadă când trenul pleca din Gara Paddington. Până a ajuns la Cheltenham calea ferată se afla sub zăpadă, iar tatăl Antoniei, venit să o întâmpine, purta cizmele de cauciuc și haina foarte veche din tweed, căptușită cu iepure, care aparținuse odată bunicului său și pe care o purta doar pe vreme rea.

Drumul spre casă a fost periculos, cu șleauri înghețate și derapări greu de evitat, dar l-au parcurs cu bine și în timp util, puțin mai înainte ca totul să fie cufundat în întuneric și mai ales înainte de a sosi ora cinei. Tatăl Antoniei, care aprinsese lumânările, telefonase autorităților și i se spusese că un cablu principal a căzut, dar mecanicii încercau, în clipa aceea, să găsească defecțiunea. Și astfel, și-au petrecut seara lângă lumina focului și a lumânărilor, războindu-se cu reviste rebusiste și recunoscători aragazului care susura consolator,

îngăduindu-le să fiarbă ceainice pentru sticlele cu apă fierbinte și să-și pregătească băuturi calde pentru ora de culcare.

Și acum, a doua zi dimineată... același întuneric, aceeași tăcere și același frig. Antonia întinse o mână rece și încercă să aprindă lampa de lângă ea, dar nu se întâmplă nimic. Singura alternativă era să se ridice, să bâjbâie după chibrituri și să aprindă capătul de lumânare pe care-l văzuse lângă pat. Fu uimitor să vadă, prin lumina ei slabă, că era trecut de ora nouă. Abia îndrăznind, a împins învelitorile și a ieșit în frigul de gheață. Trăgând draperiile, privi albul zăpezii, arborii negri gravați în semiîntuneric fără nicio pâlpâire de lumină solară. Un iepure își croise drum peste pajiște lăsând un șir de urme de picioare ca împunsăturile unei mașini de cusut.

Tremurând, Antonia își trase pe ea cele mai călduroase veșminte pe care le găsi, își perie părul la lumina lumânării, se spală pe dinți și coborî la parter.

Casa părea pustie. Liniștea nu era tulburată de niciun zgomot. Nici mașina de spălat rufe, nici mașina de spălat vase, nici aspiratorul, nici mașina de lustruit podeaua. Dar cineva aprinsese, în căminul din hol un foc de cărbuni, care licărea în chip de bun venit și mirosea plăcut.

Căutând tovarășie, Antonia își făcu drum spre bucătărie, unde descoperi un pic de căldură și pe mama ei, stând la masa pe care răspândise ziare și pregătindu-se să-și asume sarcina plicticoasă de a jumuli o pereche de fazani. Când Antonia

apăru pe ușa, ea își ridică privirea, o femeie mică și subțirică cu un ghemotoc de păr creț, sur.

— Scumpo! Nu este îngrozitor? Dar n-avem nicio putere. Ai dormit bine?

— De abia m-am trezit. Este așa de întuneric și atâta liniște. Ca la Polul Nord. Crezi că mă voi întoarce vreodată la Londra?

— Dar, bineînțeles, va fi foarte bine. Am ascultat buletinul meteo și ce a fost mai rău se pare că a trecut. Pregătește-ți ceva pentru micul dejun...

— Voi lua niște cafea...

Își turnă ceșcuța plină din cana aflată în spatele sobei.

— Ar trebui să iei un mic dejun cum se cuvine pe o vreme ca asta. Ești sigură că mănânci suficient? Ești îngrozitor de slabă.

— Asta-i viața în Londra. Nu-i nevoie să te agiți așa cum fac mamele de obicei.

Deschise frigiderul în căutarea laptelui și i se păru ciudat că nu era lumină.

— Unde sunt ceilalți?

— Doamna Hawkins este înzăpezită. M-a sunat cam acum o oră. Nici nu-și poate scoate bicicleta din magazie. I-am spus să nu-și bată capul să vină, pentru că, fără curent, nu are prea multe de făcut.

— Dar tata?

— A plecat la fermă să aducă lapte și ouă. A trebuit să plece pe jos pentru că furtuna de ieri a doborât fagii de la familia Dixon și drumul a fost blocat. La Londra bătea vântul?

— Da, dar în Londra este oarecum altfel. Doar un frig pătrunzător, gunoaie și tot felul de fleacuri luate de vânt. Să nu te gândești la copaci doborâți.

Se așează la masă și o urmări pe mama ei, activă și îndemnatică. Pene ușoare, maro și gri zburau prin aer.

— De ce jumulești fazanii? Credeam că tata face întotdeauna treaba asta pentru tine.

— Așa este, dar îi vom pregăti pentru cină, diseară și după ce a plecat și am spălat vasele de la micul dejun, pur și simplu, n-am găsit altceva de făcut. Fără curent electric, vreau să spun. În final, m-am hotărât ori jumulesc fazanii, ori curăț argintăria, și pentru că nu-mi face nicio plăcere să curăț argintăria, am optat pentru fazani.

Antonia puse jos ceșcuța și se întinse după un fazan.

— Te voi ajuta.

Pasărea era rece și rigidă, penele de pe pieptul bine hrănit, dese și moi, iar cele de la gât, albastre ca ochii fazanului, strălucitoare ca bijuteriile, acum desfăcute ca un evantai.

— Întotdeauna mă simt vinovată, smulgând bucățele dintr-o creatură așa frumoasă.

— Știu. Și eu la fel. De aceea, tatăl tău face lucrul ăsta pentru mine. Și totuși există ceva consolator când jumulești păsările. Te gândești la generațiile de femei de la țară, făcând lucrul acesta, stând în bucătăriile lor și discutând cu fiicele lor. Probabil păstrând toate penele pentru perne și pilote. Oricum, nu trebuie să fim sentimentale. Bietele păsări simt deja moarte și nu trebuie să te gândești decât la delicioasa

friptură de la cină. Am invitat familia Dixon și pe Tom să vină la cină.

Se întinse după o pungă mare pentru gunoi și îndesă penele.

— Mă gândeam, continuă ea voit indiferentă, că și Da vid ar putea fi aici.

Da vid. Doamna Ramsay era o femeie inteligentă, iar Antonia își dădu seama că această sondare ușoară era o încercare de invitație la confidențe. Dar, într-un fel, Antonia nu era în stare să discute despre David. Venise acasă în acest week-end pentru că era singură și grozav de nefericită, și nu era capabilă să abordeze acest subiect.

Motivul pentru care numele lui David se ivise atât de ușor în conversație, era că David și Tom Dixon erau frați, iar familiile erau prietene și vecini de-o viață cu familia Ramsay. Domnul Dixon se ocupa de fermă, iar domnul Ramsay lucra la banca locală, și când aveau posibilitate jucau golf împreună iar uneori evadau timp de o săptămână la pescuit. Doamna Ramsay și doamna Dixon erau la fel de apropiate, partizane ferme ale Institutului Rural al Femeilor și membre ale aceluiași mic club de bridge. Tom, fratele mai mare, lucra acum cu tatăl său. Antonia îl considerase mereu foarte matur și izolat, genul de persoană responsabilă, util pentru repararea bicicletelor și construirea plutelor, dar niciodată un prieten apropiat. Nu ca David. David și Antonia au fost inseparabili, între ei fiind doar doi ani diferență.

Ca frate și soră, spuneau toți, dar fusese mai mult decât asta. Nu existase niciodată nimeni, decât David, pentru Antonia. Au mers la școală, apoi la colegiu, dar drumurile sau despărțit și viața a căpătat valențe noi. Ar fi fost firesc ca atașamentul lor, unul pentru, celălalt, să se maturizeze într-o simplă prietenie, dar, într-un fel, s-a întâmplat contrariul. Despărțirea a făcut doar să aprindă afecțiunea lor, astfel că orice întâlnire și orice împăcare au devenit mai convingătoare și mai emoționante ca înainte. Pentru Antonia, ceilalți băieți, și apoi ceilalți bărbați, n-au avut niciodată șanse mari pentru că, în comparație cu David, păreau plictisitori, sau de rând, sau prea insistenți încât rămânea dezgustată.

David era partenerul ideal. O făcea să râdă. Cu David putea discuta despre orice pentru că toate lucrurile importante din viața ei le împărțise cu el, și dacă nu fusese așa, oricum el afla totul.

Și el era cel mai arătos bărbat pe care-l cunoștea; se transformase dintr-un băiat drăguț într-un adult atrăgător fără să parcurgă obișnuitele etape stânjenitoare. Totul a fost simplu pentru David. Să-și facă prieteni, să joace jocuri, să treacă examenele, să reușească la universitate, să-și găsească o slujbă.

— Vin la Londra, îi spusese el.

Antonia se afla deja acolo de un an, lucrând pentru proprietarul unei librării, în Walton Street și împărțind un apartament cu o veche prietenă de școală.

— David, este minunat!

— Mi-am găsit o slujbă în Sandberg Harpers.

Fusese îngrozită că va pleca în străinătate, sau în nordul Scoției, sau undeva departe unde nu-l va mai putea vedea niciodată. Acum puteau să facă lucrurile împreună. Își imagina cina luată în restaurante italienești, excursii în josul fluviului, o vizită la Galeria Tate într-o după-amiază rece, strălucitoare de iarnă.

— Ai găsit unde să locuiești?

— Intenționez să mă mut cu Nigel Crawston care stă în casa mamei sale din Pelham Crescent. Spune că îmi poate oferi mansarda.

Antonia nu-l întâlnise niciodată pe Nigel Crescent, dar când făcu prima vizită apărură și primele semne de stinghereală pentru că Nigel era un bărbat tânăr mult prea rafinat iar casa era frumoasă, depășind mult stilul apartamentului neînsemnat al Antonei. Era o casă decentă, mare, adăpostind lucruri frumoase, iar mansarda lui David se dovedi a fi un apartament de sine stătător cu o baie care semăna cu o reclamă pentru instalațiile de înaltă calitate.

Ca și cum toate astea n-ar fi fost suficiente, Nigel avea o soră. Se numea Samantha și folosea casa ca un fel de pied-aterre între ieșiri la schi în Elveția sau întâlniri cu prieteni pe vreun iaht din Mediterana. Familia Crawston era genul acesta de oameni. Uneori, când Samantha se afla în Londra, își lua vreo slujbă care să nu o solicite, doar să-și ocupe timpul, căci păreau să nu existe probleme legate de necesitatea de a-și câștiga existența. Și era aproape insuportabil de

fermecătoare, subțire ca o mlădiță, cu părul blond, lung și drept, care nu arăta niciodată altfel, decât ireproșabil.

Antonia își dădu toată silința, dar găsi familia Crawston greu de acceptat. O dată, au ieșit împreună la cină, la un restaurant atât de scump încât ea abia a reușit să suporte ca David să plătească jumătate din notă.

După aceasta, ea spusese:

— Nu mă poți invita în asemenea locuri. Cred că ai cheltuit salariul pe o săptămână pentru o astfel de masă.

— Ce te nemulțumește? o întrebă el supărat.

Nu-i vorbise niciodată în felul acesta și Antonia se simți de parcă fusese pălmuită.

— Este doar... doar o risipă.

— O risipă de ce?

— Păi... de bani.

— Modul în care îmi cheltui banii, mă privește. Părerea ta nu mă interesează.

— Dar...

— Să nu te mai amesteci niciodată.

A fost prima lor ceartă adevărată. În noaptea aceea a plâns în somn, urându-se pentru că fusese așa proastă. A doua zi, la sunat la birou să-și ceară scuze, dar fata de la centrală i-a spus că nu era disponibil, iar Antonia și-a pierdut curajul și David o sună abia după cinci zile.

S-au împăcat și Antonia și-a spus că totul era cum fusese întotdeauna, dar în adâncul sufletului ei, știa că nu era așa. La Crăciun s-au întors la Gloucestershire cu mașina lui David, cu

bancheta din spate plină cu daruri pentru familiile lor. Dar chiar și Crăciunul a adus problemele lui. Vacanța, în mod tradițional, este momentul logodnei și, pentru prima oară, Antonia simți că prietenii și familia se așteptau la un fel de anunț. Una sau două doamne sfioase, soția vicarului și doamna Trumper de la Primărie, au mers chiar atât de departe încât au făcut o aluzie sau două, camuflete cu greu, dar evidente. Foarte sensibilă, Antonia a fost sigură că ochii lor ca mărgelile, au alunecat pe mâna ei stângă, de parcă se așteptau să zărească un inel enorm cu diamant.

A fost îngrozitor. În zilele de odinioară, ea s-ar fi bizuit pe David și ar fi râs împreună de treaba asta, dar acum, într-un fel sau altul, lucrul acesta era imposibil.

A fost salvată din această situație, oricât de ciudat s-ar părea, de nimeni altul decât Tom. Tom, procedând cu totul uimitor, se hotărî să dea o petrecere în hambar. Era în Noaptea Darurilor, când a închiriat o discotecă și i-a invitat pe toți tinerii din vecinătate. Dansul și distracțiile au ținut până la cinci dimineața și au făcut atâta agitație încât lumea a încetat să mai facă speculații despre Antonia și David, ca să discute, în schimb, despre petrecere. În această situație, lucrurile au devenit mai simple, iar la sfârșitul vacanței, ea și David s-au întors la Londra împreună.

Nimic nu se schimbase; nimic nu fusese stabilit, nimic nu fusese discutat, dar ea nici nu dorea altfel. Pur și simplu, nu dorea să-l piardă. Fusese parte din viața ei atâta vreme, încât să-l piardă, însemna să piardă o parte din sine, iar perspectiva

o umplea de atâta dezolare, încât nu suporta nici măcar să-și imagineze. În mod rușinos, spera că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Dar David a fost mai puternic decât ea. Într-o seară, curând după Crăciun, a anunțat-o că va lua cina în apartamentul ei. Colega de apartament a Antoniei plecă în grabă, plină de tact, iar Antonia pregăti spaghetti bologneze și cumpără o sticlă de vin. Când sună soneria, alergă pe scări să-i deschidă, dar, îndată ce observă expresia de pe fața lui distinsă, toate așteptările și speranțele nefondate se risipiră, iar ea își dădu seama că intenționa să-i spună ceva îngrozitor.

David.

„Mă gândeam că și Da vid ar putea fi aici.”

Antonia începu să smulgă penele de pe pieptul fazanului.

— Nu... a rămas la Londra în acest week-end.

— O, bine! rosti mama ei, calmă. Poate că n-am fi avut suficiente provizii pentru toți, continuă ea zâmbind. Știi, continuă ea, situația aceasta, fără electricitate, obligați să ne descurcăm cu forțe proprii, îmi amintește foarte mult de timpurile când eram copil. Stăteam aici, legănându-mă în amintiri, atât de vii și de limpezi.

Doamna Ramsay fusese crescută într-o familie cu cinci copii, într-o zonă îndepărtată din Țara Galilor. Mama ei, bunica Antoniei, locuia încă acolo, independentă și în putere; creștea găini, conserva fructe, săpa grădina de legume și când era obligată de întuneric sau de vremea nefavorabilă,

rămânea în casă, împletind pulovere mari, cu torsade, pentru toți nepoții ei. Să stai cu ea, fusese întotdeauna o desfătare și ceva care aducea cu o aventură. Nu știai niciodată ce urma să se întâmple, iar bătrâna doamnă transmisese mult din entuziasmul și energia ei fiicei sale, mama Antoniei.

— Povestește-mi! zise Antonia în parte pentru că dorea să asculte, dar mai ales pentru că spera să încheie subiectul Da vid.

Doamna Ramsay își scutură capul.

— O, nu știu. Doar să fii fără niciun aparat sau dispozitiv care să-ți ușureze munca. Mirosul de cărbune și aerul rece din dormitoare. Aveam o mașină de gătit în bucătărie, unde încălzeam apa pentru baie; spălatul rufelor se făcea o dată pe săptămână, într-un boiler uriaș, în oficiu. Noi toți obișnuiam să dăm o mână de ajutor prinzând în cârlige șiruri de cearșafuri și apoi, când erau uscate, rânduindu-ne la călcat. Iar iarna, era atât de frig că obișnuiam toți să ne îmbrăcăm în debaraua încălzită pentru că era singurul loc ceva mai cald.

— Dar bunica are acum instalație electrică.

— Da, dar a durat mult până să ajungă în sat. Strada principală era luminată de lămpi, dar, de îndată ce treceai de ultima casă, asta era totul. Aveam o prietenă admirabilă, fiica vicarului, și dacă luam ceaiul cu ea, întotdeauna trebuia să merg acasă singură. De cele mai multe ori, acest lucru nu avea importanță, dar uneori era întuneric, vânt și umezeală, și atunci obișnuiam să-mi imaginez tot soiul de năluci și până când ajungeam acasă alergam de parcă mă urmăreau niște

monștrii. Mama știa că îmi era frică, dar spunea că trebuie să învăț să am încredere în mine. Și când mă plângeam de năluci și de monștrii, îmi spunea că trebuie să merg încet și să privesc în sus spre arbori și spre imensitatea cerului. Atunci, spunea ea, aș înțelege cât de mică eram și cât de fără sens și neînsemnate îmi erau micile mele temeri. Și lucrul ciudat a fost că acest îndemn a dat roade.

În timp ce vorbea se concentrase la ceea ce făcea, dar acum își înălțase privirea peste masa cu resturi de pene și întâlnind privirea Antoniei spuse:

— Și încă mai fac lucrul acesta. Dacă mă simt jalnic sau sunt îngrijorată, ies din casă și merg undeva, într-un loc liniștit și fără zgomot și privesc în sus spre arbori și cer. Și în scurt timp, lucrurile merg mai bine. Bănuiesc că este o problemă de menținere a principiilor. De păstrare a simțului măsurii.

Simțul măsurii. Antonia și-a dat seama că mama ei înțelesese că exista ceva îngrozitor de rău între ea și Da vid. A înțeles și nu-i oferea niciun fel de consolare. Doar sfaturi. Să înfrunte nălucile singurătății, monștrii geloziei și ofensa. Să fie încrezătoare în sine. Dar sa nu fugă. Până după-amiază, curentul electric nu fusese repus în funcțiune încă. După ce spală vasele de la masa de prânz, Antonia își trase cizmele și luă haina din piele de oaie, și îl convinse pe bătrânul spaniei al tatălui ei să iasă la o plimbare. Câinele, fiind pus la încercare, se lăsă greu convins să părăsească căldura, dar odată ieșit afară, își uită îndoielile și se comportă ca orice cățeluș, țopăind prin zăpadă și adulmecând miros de iepure.

Zăpada era adâncă, cerul jos și cenușiu ca întotdeauna; atmosfera liniștită, ținutul acoperit și tăcut. Antonia merse pe urma care urca dealul din spatele casei. Când și când, se ridica zgomot de aripi în aerul liniștit când un fazan, tulburat, țipa de avertizare, se ridica și pleca printre copaci. În timp ce urca, încetă să mai simtă frigul și, până să ajungă în vârful dealului, i se făcuse cald de-a binelea. Curăță zăpada de pe un ciot de copac, unde se așează privind întinderea splendidă a peisajului atât de familiar.

Valea șerpuia departe între dealuri. Privi câmpurile albe, arborii goi, râul de argint. Departe mai jos, satul, întunecat de pana de curent, se afla așezat grămadă în jurul unei străzi; din hornuri, fumul se ridica drept în aerul încremenit. Liniștea era nesfârșită, întreruptă când și când de tânguirea unui ferăstrău cu lanț care spinteca tăcerea de cristal. Probabil că, Tom Dixton cu unul dintre muncitorii de la fermă se ocupau de fagii căzuți.

Dealul cobora ușor către pădure. Pe acest deal, ea și David s-au dat cu sania când erau copii; în pădure, într-o vară, au construit o tabără și au copt cartofi în cenușa de la foc. Acolo, unde râul șerpuia spre pământul familiei Dixton au pescuit păstrăvi și, într-o zi călduroasă, au făcut baie în adâncimile limpezi. Se părea că toată această lume miniatURALă era tulburată de amintirile legate de Da vid.

David. Își aminti ultima seară.

— Spui că nu dorești să mă mai vezi, rostise ea, în cele din urmă, mânioasă și ofensată.

— O, Antonia. Sunt corect. Fără intenția de a te jigni. Nu pot continua să mă prefac. Nu pot să te mint. Nu putem continua în felul acesta. Nu este corect pentru niciunul din noi și nici pentru familiile noastre.

— Bănuiesc că ești îndrăgostit de Samantha.

— Nu sunt îndrăgostit de nimeni. Nu doresc să mă oblig. Am douăzeci și doi de ani iar tu douăzeci. Hai să învățăm să trăim unul fără celălalt și să fim noi înșine.

— Eu sunt.

— Nu, nu ești. Tu ești parte din mine. Într-un fel sau altul, ești cu totul prinsă în mreje de mine. Este un lucru bun, dar și rău, pentru că niciodată, niciunul dintre noi nu a fost liber.

Liber. A spus liber, dar pentru Antonia, însemna să fii singur. Pe de altă parte, după cum spusese mama ei, nu vei putea avea încredere în tine până nu vei învăța să trăiești cu tine însăși. Își dădu capul pe spate și își înălță privirea printre ramurile negre, hibernale spre cerul cenușiu și trist.

Rămâi credincios celor pe care-i iubești, îngăduindu-le, cu delicatețe, să plece. Cu mult timp în urmă, cineva îi spusese lucrul acesta – sau îl citise undeva. Sursa înțelepciunii a fost uitată, dar cuvintele, ivite pe neașteptate, de nicăieri, au ieșit la lumină. Dacă l-ar iubi pe David îndeajuns ca să-i îngăduie să plece, atunci nu l-ar pierde niciodată cu totul. Și deja avusese așa de mult din el... însemna lăcomie să tânjească după mai mult.

Mai mult decât atât – și aceasta a fost o revelație surprinzătoare și șocantă – ea nu dorea să se căsătorească

mai mult decât dorea el. Ea nu dorea să se logodească, să se așeze la casa ei pentru totdeauna. Lumea se afla răspândită departe, dincolo de această vale; dincolo de Londra, dincolo de limitele proprii sale imaginații. În acele locuri, era așteptată de oameni pe care nu-i întâlnise încă și de lucruri pe care nu le făcuse încă. Da vid știuse asta. Asta încercase să-i spună.

Simțul măsurii. Valori relative. Odată ce găsești răspunsul la acestea, lucrurile nu mai par așa de sumbre. De fapt, niște posibilități interesante începuseră să se arate. Poate lucra de prea mult timp la librărie. Poate era momentul să acționeze – să plece în străinătate, chiar. Ar putea fi bucătăreasă pe un iaht mediteranean sau ar putea avea grijă de un copil parizian și să învețe să vorbească franceza bine, sau...

Un nas rece îi adulmecă mâna. Privi în jos, unde bătrânul câine se holba tânguios spre ea, spunându-i, cu ochii lui mari, căprui că se săturase să stea acolo în zăpadă și că dorea să-și continue plimbarea, să mai urmărească niște iepuri. Antonia își dădu seama că și ei i se făcuse frig. Se ridică de pe ciot și porniră spre casă, nu pe același drum, ci peste câmpul cu zăpadă adâncă, spre pădure. După puțin timp, ea începu să alerge, nu doar pentru că îi era frig, ci cu un fel de bună dispoziție, proprie copilăriei.

Intră în pădure și apoi pe poteca care ducea printre copaci spre ferma familiei Dixon. Ajunse chiar la locul defrișat unde căzuse fagul. Trunchiul enorm fusese deja tăiat în lungime de ferăstrău și drumul era liber, dar dezastrul se vedea în jur și

în aer plutea mirosul de lemn proaspăt tăiat și aroma fumului de la un foc care ardea înăbușit. Nu era nimeni prin preajmă dar, cum stătea acolo, jelind moartea unui arbore nobil, auzi un tractor care cobora pe drum de la fermă și în clipa următoare apăru la cotitura uliței cu Tom la volan. Când ajunse la locul defrișat, opri motorul și coborî din cabină. Purta pantaloni groși din bumbac, un pulover vechi și o vestă lungă și groasă, dar, în ciuda frigului, era cu capul descoperit.

— Antonia!

— Bună, Tom.

— Ce faci aici?

— Am ieșit să mă plimb. Am auzit ferăstrăul.

— Am lucrat aici aproape toată după-amiaza.

Era mai mare decât David, dar nu la fel de înalt, nici la fel de drăguț. Fața lui asprită de vânturi și ploi nu zâmbea prea des, dar această seriozitate era dezmințită de ochii lui deschiși la culoare și veseli care păreau mereu gata să râdă.

— Am scăpat de ce era cel mai rău, spuse el îndreptându-se spre focul care ardea mocnit ca să lovească cu piciorul cenușa stinsă. Cel puțin nu o să ne mai facem griji pentru lemn de foc o lună sau două. Dar cum stau lucrurile?

— Foarte bine.

El își înălță privirea și, peste flăcările mici și adierea plăcută de fum, ochii lor se întâlniră.

— Ce face David?

— Foarte bine și el.

— Nu a venit cu tine?

— Nu, a rămas la Londra.

Își îngropă mâinile adânc în buzunarele hainei din piele de oaie și spuse ceea ce nu reușise să-i spună mamei ei.

— Urmează să plece la schi săptămâna viitoare cu familia Crawston. Știai asta?

— Cred că mama mi-a spus ceva.

— Au închiriat o vilă la Val d'Isere. L-au invitat să meargă cu ei.

— Pe tine nu te-au invitat?

— Nu. Nigel Crawston are o prietenă.

— Samantha Crawston este prietena lui David acum?

Antonia întâlnește privirea lui fermă.

— Da. Pentru moment, răspunse ea.

Tom se aplecă, luă o ramură și o aruncă în foc. —

Te deranjează lucrul acesta? o întrebă el.

— M-a deranjat, dar acum lucrurile stau altfel.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Se întâmplă de câțiva timp, doar că n-am vrut să o recunosc.

— Ești nefericită?

— Am fost. Dar nu pentru mult timp. David spune că trebuie să ne trăim propriile vieți. Și are dreptate. Am fost prea apropiați, de prea multă vreme.

— Te-ai simțit jignită?

— Puțin, recunosc ea. Dar eu nu dispun de David. Eu nu-l stăpânesc.

Tom rămase tăcut o vreme. Apoi, remarcă:

— Asta-i o constatare destul de matură.

— Dar este adevărat, nu-i așa, Tom? Și, cel puțin, acum știm unde ne aflăm. Nu doar David cu mine, ci noi toți.

— Știu ce vrei să spui. Cu siguranță, lucrurile devin mai simple.

El aruncă alt braț de ramuri peste flăcări și zăpada se topi sfârâind.

— A existat la Crăciun, fără îndoială, o anume speranță că voi doi veți face un anunț referitor la intenția de a vă căsători.

Antonia fu surprinsă.

— Ai simțit și tu asta? Credeam că am fost singura. Mi-am spus că dramatizez.

— Chiar mama mea, care este o femeie cu multă înțelepciune, a luat-o razna și a început să facă aluzii la logodne de Crăciun și nunți în iunie.

— A fost îngrozitor.

— Bănuiesc că a fost îngrozitor, confirmă el zâmbind. Mi-a părut tare rău pentru tine.

Urmărindu-l, Antoniei îi veni pe neașteptate un gând.

— De asta... ai dat tu petrecerea?

— Păi, orice era mai bun decât să se afle toți în preajmă făcând supoziții. Așteptând ca tu și David să apăreți plini de voi, cu ochii vioi, șireți, spunând „Ascultați vestea cea mare! Avem un anunț de făcut!”

Rostise totul cu o voce caraghioasă, iar Antonia începu să râdă plină de afecțiune recunoscătoare.

— O, Tom, ești minunat. Realmente ai distras atenția. Măi salvat viața.

— Păi, nu știu. Ți-am reparat biciclete și ți-am construit case în copac mult timp. Am considerat că era timpul să fac ceva ingenios.

— N-ai fost niciodată altfel decât ingenios și plin de bunăvoință. Nu sunt în stare să-ți mulțumesc îndeajuns.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, spuse el continuând să lucreze. Am reușit să rezolv aici înainte de a se întuneca.

Ea își aminti ceva.

— Ești invitat la cină diseară. Știi?

— Da?

— Păi, eu așa știu. Trebuie să vii. Am jumulit fazanii toată dimineața și dacă nu vei fi acolo să-i mănânci, voi avea impresia că tot efortul a fost în zadar.

— În cazul acesta, spuse Tom, voi fi acolo.

Mai rămase cu el puțin să-l ajute și apoi, când dupăamiază mijlocului de iarnă se furișă în crepuscul, îl părăsi și porni spre casă. Mergând, își dădu seama că atmosfera se îmblânzise și un vânt plăcut, dinspre vest, fremăta printre arbori. Ramurile care fuseseră înghețate în zăpadă începuseră să picure. Pe deasupra, norii se ramificau dezvăluind licăriri pe un cer palid de seară, de culoare albastră. Când trecu de poarta care se afla la capătul potecii familiei Dixon, își înălță privirea spre deal către casă și văzu luminile strălucind la ferestrele fără perdele.

Deci lucrurile se îndreptau. Pana de curent se terminase. Și existența fără Da vid nu urma să fie ceva imposibil, la urma urmei. Hotărî ca atunci când va ajunge acasă îi va telefona ca să-i spună acest lucru, ca să-l liniștească și să-i îngăduie să-și facă planuri pentru Val d'Isere fără ca vinovăția să-l împovăreze.

Dezghețul începuse. Mâine s-ar putea să fie o zi minunată. Iar Tom venea la cină.

Verișoara Dorothy

Mary Burn se trezi devreme în camera ei cochetă, pictată cu flori. Deși soarele strălucea și păsările cântau, neliniștea că se refugiasse în pat nu dispăruse.

Se întoarse și închise ochii, dorind ca Harry să se afle acolo, să spună „Este în regulă. Voi avea eu grijă.” Dar el murise cu cinci ani în urmă și acum, fiica lor Vicky urma să se mărite într-o săptămână, iar rochia de mireasă nu exista.

Harry ar fi știut ce să facă. Prin plecarea lui, Mary pierduse nu numai un iubit și cel mai scump prieten, ci și un soț destoinic și binevoitor care se ocupa de orice problemă.

Mary, mulțumită să se ocupe de sarcinile zilnice ale casei, grădinii și ale unui copil mic, fusese încântată să-i dea voie. Organizarea, fu nevoită să recunoască pentru prima oară, nu a fost punctul ei forte. Ea a fost inutilă pentru comitete și adeseori uita când era duminica ei pentru pregătirea florilor la biserică. Harry a fost cel care aranja vacanțele, comanda

cărbune, intervieva directoarele de școală, punea benzină în mașini și, când clanțele de la ușă cădeau, le înșuruba la loc.

La fel de bine, aborda și problema lui Vicky. Ca fetiță, fusese iubitoare și prietenoasă, o parteneră încântătoare, dispusă să facă haine pentru păpuși, să coacă turtă dulce și să-și sape peticul ei de grădină. Dar în jurul vârstei de doisprezece ani, se schimbase. Peste noapte, se părea, nu a mai fost fetița ascultătoare și sensibilă, ci o adolescentă țâfnoasă, dificilă și încăpățânată. Și totul, de la pantofii de calitate proastă până la notele rele primite pentru teme, era din vina mamei sale.

Mary a rămas nedumerită de această metamorfoză.

— Ce naiba se întâmplă cu ea? îi șoptise furioasă lui Harry, după o dispută aprinsă cu Vicky, terminată cu o ușă trântită. Nu cred că mă mai acceptă deloc.

— Se maturizează, afirmându-se. Va trece, nu-ți face griji.

— De unde știi? N-ai avut niciodată o soră. O ai doar pe verișoara Dorothy.

— Acum nu te lua de ea.

În măsura în care ar fi putut exista un măr al discordiei între ei, acesta era Dorothy, verișoara lui Harry. Era cu zece ani mai mare decât Mary și, în orice privință, de o superioritate covârșitoare. Necăsătorită, făcuse carieră în Serviciul Guvernamental, atașată câțiva ani la Ministerul Afacerilor Externe. Vorbea trei limbi străine și lucrase pentru Subsecretarul de stat, cu care fusese permanent trimisă în străinătate pentru misiuni importante. Când nu se afla la

Geneva, nici în Bruxelles, sau cutreierând coridoarele puterii la Guvern, trăia într-un apartament de serviciu în Knightsbridge. Mary nu o văzuse niciodată arătând altfel decât ireproșabil. Întotdeauna purta pantofi foarte scumpi și avea o geantă din piele, de mărimea unei mape, umflată, în mod sigur, cu secrete de stat, extrem de importante.

— Nu mă iau de ea. Doar că nu mi-o pot imagina pe Dorothy o adolescentă incomodă, îndrăgostindu-se sau suferind de vreun fel de emoție. Trebuie să recunoști, Harry, că inspiră frică.

— Da, posibil, dar nu vă întâlniți prea des.

— Nu. Dar este verișoara ta. Ar fi frumos să fim prietene.

Vicky avea șaptesprezece ani când Harry a murit. La acea vreme era de așteptat ca rivalitatea dintre mamă și fiică să se fi stins, dar, de fapt, doar mocnea, era acolo, gata să se aprindă. În momente în care ar fi trebuit să se consoleze una pe cealaltă, ele nu găseau altceva de făcut decât să se certe.

A fost o perioadă îngrozitoare. Să facă față mâhnirii, pierderii și tuturor formalităților dureroase ale morții fusese destul de neplăcut, dar să învețe să trăiască fără Harry a fost îngrozitor. După luni de zile, silită de împrejurări, Mary se învătă să fie practică.

În orice caz cu Vicky a fost cu totul altfel. Era pierdută, rănită și mânioasă pentru că tatăl ei se dusese, dar Mary a înțeles-o și a fost foarte îngăduitoare. Problema era că, deși

Mary a înțeles exact prin ce trecea biata ei fiică, nu a reușit să ajungă la inima ei.

Cel mai rău a fost că nu exista nicio persoană în care să aibă încredere. Existau mulți prieteni, bineînțeles, în micul sat Wiltshire, unde trăise toată perioada cât a fost căsătorită, dar nu puteai să încredințezi prietenilor problemele pe care le aveai cu propria fiică. Ar fi fost neloial.

Cât despre familie, exista doar verișoara Dorothy. Pensionată acum de la Ministerul de externe, se mutase la țară ca să locuiască la mai puțin de zece mile depărtare, unde conducea Crucea Roșie locală și juca mult golf.

Uneori, ea și Mary se întâlneau pentru un prânz formal, dar era totuși dificil să te gândești că ai putea discuta despre anumite lucruri. Iar Vicky era un subiect ultrasensibil, căci Dorothy nu arătase niciodată prea mult atașament pentru ea.

— Este o răzgâiată, îi spusese ea lui Harry de mai multe ori. Copil unic, bineînțeles. N-ai învățat niciodată să-i spui nu. Vei regreta.

Ultimul lucru pe care Mary îl dorea era să-i ofere lui Dorothy cea mai mărunță ocazie de a exclama „Ți-am spus eu”.

Adunate cap la cap ajungea la concluzia că viața trecea printr-o etapă aproape de nesuportat dar, chiar când Mary stabilea că n-ar mai putea continua nicio clipă, Vicky însăși, calmă ca întotdeauna, găsi soluția. Într-o dimineață, la micul dejun, anunță că dorește să plece la Londra ca să învețe să gătească.

Mary lăasă jos, cu grijă, ceaşca de cafea.

— Unde crezi că ai putea să te instruişti?

— Sarah Abbey se află acolo. Ūţi aminteşti, era la şcoală cu mine. Locuieşte în propriul ei apartament acum şi câştigă o grămadă pregătind prânzurile directorilor. Spune că aş putea să stau cu ea.

Mary, pusă în faţă cu acest *fait accompli*, i-a promis că va examina situaţia. Dar Vicky deja se înscriesese pentru trimestrul următor.

„Se va descurca”, îşi spuse Mary după ce o conduse pe Vicky la trenul pentru Londra, iar ea se întoarse în casa pustie, dar neobişnuit de paşnică.

Dar Vicky, respectând regula, acţionează în aşa fel încât reuşe să-şi alarmeze mama. Locui cu Sarah Abbey timp de o lună şi apoi se mută. Ca să-şi facă datoria, îi telefonă lui Mary şi îi poveste ce s-a întâmplat.

— Dar, Vicky, credeam că o plăceai?

— Mămico, s-a transformat în cea mai îngrozitoare pisăloagă. Intenţionez să locuiesc cu altă fată care este la curs cu mine. Şi doi ţipi. Ei împart o casă în Fulham. Va fi mult mai amuzant. Uite, iată adresa mea...

Mary apucă un bloc de corespondenţă şi un creion şi notă.

— Ai reuşit? Acum, trebuie să zbor.

— Vicky, cum merg treburile? se corectă repede. Cursul, vreau să spun.

— O, ca o briză. Extrem de uşor. Ūţi voi face o ruladă de miel când voi veni acasă.

Când Vicky, în cele din urmă, a venit într-un week-end, apăru purtând haine realmente bizare, care arătau de parcă ar fi fost cumpărate la o vânzare cu preț redus. Și cam așa era. Reveni cu un tânăr pe care-l întâlnește, explica ea, la o discotecă. Purta un costum din pânză de în, mov, șifonat și își petrecu tot week-end-ul conectat la aparatul său stereo.

Cursul de gătit a durat un an. La sfârșit, Vicky a trecut toate examenele victorioasă și imediat a pornit să-și caute de lucru. Și-a cumpărat o mașină la mâna a doua și, cât ai clipi, se deplasa în toată Londra cu oale și tigăi, cuțite și măsurile de capacitate, toate adunate pe bancheta din spate. Gătea pentru dineuri, umplea congelatoare, se ocupa de recepții de nuntă vaste și pregătea prânzuri imense pentru prestigioase adunări ministeriale.

Cu dovada unei astfel de sânguine și a unui asemenea succes, era fără sens să mai continui să-ți faci griji în privința ei, și astfel Mary încetă, dar fără să poată găsi o scuză potrivită care să motiveze prietenii destul de excentrici ai lui Vicky. Erau aduși la Wiltshire la intervale regulate, și fiecare era mai ciudat decât cel dinainte, dar cea mai ciudată a fost o fată, Regina French, care semăna cu o vrăjitoare tânără, foarte slabă, și care nu mânca nimic decât ovăz nefiert cu nuci.

Probabil că erau și tineri normali și foarte plăcuți, își spunea Mary, care trăiau în Londra. De ce Vicky nu-i întâlnea niciodată? Și dacă se întâmpla, de ce nu-i plăcea? Reacționa împotriva propriei educații tradiționale? Nu părea să existe niciun alt răspuns.

Dorothy a telefonat.

— Mary?

— Da. Ce faci?

— Draga mea, trebuie doar să te întreb ceva. Am fost la Londra ieri, la Harrods, și am văzut-o pe Vicky. Cel puțin, așa cred. Dar și-a vopsit părul. Este galben deschis.

— Ei, cel puțin nu este roz!

— Cum se descurcă? Are o slujbă?

— Și-a început propria afacere de catering. Muncește foarte mult.

Mary era în defensivă.

— Arată extraordinar. Mă uimește că există oameni care o angajează fie și numai să fiarbă un ou.

— Cum arată este treaba ei.

— O, doar este fiica ta.

— Da, spuse Mary ferm. Este fiica mea.

A fost prima oară când s-a ridicat împotriva lui Dorothy. Dar s-a simțit foarte bine.

Și atunci, din senin, s-a întâmplat inimaginabilul. Vicky a plecat în Scoția pentru două săptămâni ca să gătească pentru o petrecere cu mâncăruri de pește, într-un sat de munte, îndepărtat. Acolo a întâlnit un bărbat numit Hector Harding. În scurt timp, numele său a fost menționat cu frecvență monotonă și strecurat în conversație sub cele mai firave scuze.

Mary deveni atentă.

— Cine este Hector, Vicky?

— O, doar un tip pe care l-am întâlnit în Scoția. Am... am cunoscut foarte mulți ca el.

— Cu ce se ocupă?

— Este arhitect.

Arhitect. Asta deschidea drumuri noi. Nu mai fusese niciodată vorba despre un arhitect. Speranța prinse aripi, în week-end, Hector Harding a fost invitat la Wiltshire.

Doar un alt prieten, își spuse Mary hotărâtă, și nu făcu pregătiri speciale, dar când mașina apărură apropiindu-se de ușa principală, într-o vineri seară, nu reuși să-și stăpânească un freamăt de curiozitate în timp ce ieși să-i întâmpine. Veniseră, nu cu mașina lui Vicky, ci cu a lui Hector. Se ridică din spatele volanului, desfășurându-și picioarele foarte lungi, în blugi, după care se repezi brusc să strângă mâna gazdei. Era înalt și slab și avea părul șaten, foarte des. Nu era foarte frumos; chiar n-avea nimic special, dar era grozav de simpatic.

Sâmbătă dimineața, a tăiat iarba și a reparat prăjitorul electric, care funcționase ciudat săptămâni în șir. În dupăamiaza aceea, împreună cu Vicky plecară într-o plimbare lungă. S-au întors la cinci, parcă ușor amețiți. Mai târziu, cu băuturile înainte de cină, în față, îi spuseră lui Mary că doreau să se căsătorească.

Câteva zile mai târziu, sună Dorothy.

— Mary, tocmai am deschis *Daily Telegraph* și am citit anunțul despre logodna lui Vicky. Când are loc?

Mary i-a comunicat.

— Cine este el?

— Un arhitect.

— Îl placi?

— Foarte mult. Și Harry l-ar fi plăcut.

— Când este nunta?

— În august, la biserica din sat cu o petrecere aici, după aceea. Nimic pretențios. Doar prietenii lor. Totul va fi foarte simplu.

Dar greșea, pentru că nu avea să fie așa. Vicky, ca întotdeauna, avea propriile ei idei.

— Va trebui să luăm invitații tipărite și să facem lista cu invitați. Eu și Hector nu dorim mai mult de cincizeci de persoane. Doar prietenii noștri apropiați. Nu rude bătrâne pe care nu le cunoaștem.

— Câteva rude vor trebui invitate. Verișoara Dorothy, de exemplu, spuse Mary.

— De ce trebuie să fie prezentă la nunta mea verișoara Dorothy? protestă Vicky. N-a fost niciodată în stare să suporte să mă vadă. Am întâlnit-o în Harrods într-o zi, iar eu am trecut ca săgeata printre rafturi mai înainte ca ea să mă oblige să o ascult. Știam că mă va fixa cu privirea aia ca o mărgică și că îmi va pune o grămadă de întrebări pătrunzătoare.

Mary se arată înțelegătoare.

— Știu. Mă scoate și pe mine din răbdări, uneori. Totuși, cred că ar trebui să fie invitată.

— Bine, va fi, încuviință Vicky lipsită de amabilitate.

Poate să stea totuși într-un colț și să pună țara la cale cu bunica lui Hector.

În felul acesta a fost rezolvată și problema numită Dorothy.

În final, trebuia discutată cea mai importantă problemă: rochia de mireasă.

— De fapt, am văzut o ilustrație într-o revistă, îi spuse Vicky mamei sale. Va fi desăvârșită.

Mary își imaginează cu titlul de încercare dantela albă și voalul. Ar fi putut să nu-și facă griji. Pusă față în față cu revista, se uita lung la ilustrație, fără să scoată o vorbă. Modelul din fotografie nu era diferit de Vicky, cu părul strălucitor și picioare lungi, scheletice. Rochia semăna cu un tricou la care era atașată o fustă din bumbac. Fusta cădea în falduri ca batistele agățate la uscat. Modelul purta șosete până la glezne și pantofi de tenis.

Vicky sparse tăcerea.

— Nu crezi că este formidabilă?

— Costă trei sute douăzeci de lire, a fost tot ce reuși să rostească mama ei.

— O, dar nu o voi cumpăra. O folosesc drept model, îți amintești de Regina? Am adus-o într-un weekend cu mult timp în urmă. Ei bine, Regina știe să coasă.

— Este profesionistă?

— Nu. O face din pasiune. O voi ruga să-mi facă rochia.

— Va reuși să o facă la timp?

— De ce nu?

— Da. Bine.

În definitiv era nunta lui Vicky, îi spuse ea în cele din urmă.

— Poate ar trebui să iei legătura cu ea chiar acum.

Vicky plecă să telefoneze. Dar pentru că nu a reușit să ia legătura cu Regina, l-a sunat pe Hector și au stat de vorbă timp de o oră. Mary care spăla vasele de la micul dejun, era chinuită de un presentiment.

Și acesta se confirmase. De fiecare dată când Vicky pleca la Londra să vadă cum progresa Regina, sau dădea telefon, exista mereu o scuză. Materialul nu sosise încă. Mașina de cusut era stricată. A fost nevoită să plece în Devon să aibă grijă de copilașul cuiva. Dar, nicio problemă! Totul se va rezolva peste noapte.

Nu, să nu vă faceți griji! Gândurile o siliră pe Mary să rămână în prezent. Nunta urma să aibă loc într-o săptămână și problema rochiei nu fusese rezolvată. Se dădu jos din pat, se îmbracă și coborî în bucătărie. Vicky coborâse înaintea ei și își bea cafeaua.

— Ai vreo veste de la Regina?

— Da, spuse Vicky, fără să-și privească mama.

Mary aruncă priviri cercetătoare în jur, în speranța că ar fi putut să descopere un pachet conținând rochia de mireasă. Dar nu a descoperit nicio cutie.

— A sosit o scrisoare, adăugă Vicky oferindu-i plicul. Cu inima strânsă, Mary a luat scrisoarea.

Dragă Vicky, îmi pare nespus de rău, dar m-am îmbolnăvit. Am făcut gripă. Nici măcar nu sunt în stare să mă ridic pentru

a răspunde la telefon. Regret că nu mă pot ocupa de rochia ta acum. Sper să ai o nuntă frumoasă.

Cu drag, Regina

Mary a reușit să ajungă până la cel mai apropiat scaun și să se așeze.

Vicky a fost cea care a vorbit prima.

— Dacă vei începe prin a rosti „Ți-am spus eu”, cred că voi izbucni în lacrimi.

— Nici nu-mi trece prin minte. Cel puțin acum știu cum stăm.

— Da. Sunt goală pușcă.

Mary își tot spunea că trebuie să-și păstreze calmul.

— Vrei să mergem la Londra și să vedem dacă putem cumpăra ceva?

— Nu voi găsi niciodată ceva care să-mi placă. Știu că nu voi găsi! ridică Vicky glasul. Dacă nu voi avea modelul de rochie pe care-l doresc, atunci mă voi căsători într-o salopetă.

Glasul ei căpătă note isterice.

— O, scumpa mea, nu te enerva.

Vicky sări în picioare.

— Ce altceva este de făcut? Aș vrea doar ca eu și Hector să fugim. Și să nu ne mai căsătorim deloc. Ieși în fugă trântind ușa în urma ei.

Pentru o clipă, Mary a rămas acolo unde era, apoi, înainte de a sparge ceva sau de a porni în grabă în sus pe scări după

Vicky și să-i spună ceva care n-ar mai fi putut fi niciodată iertat, își luă geanta, ieși din casă, urcă în mașină și străbătu cele zece mile spre casa lui Dorothy.

O găsi pe Dorothy lucrând în grădină. Chiar și când lucra în grădină, Dorothy arăta cochetă, în pantaloni marinărești bine croiți și cu un fileu peste părul ei alb. Lucra la un strat de trandafiri, dar când o văzu pe Mary apropiindu-se, imediat lăsă totul și veni să o întâmpine. /

— Draga mea.

Chipul ei exprima îngrijorare. Probabil arăt înspăimântător, se gândi Mary. Încercă să vorbească dar, înainte să poată rosti un cuvânt, izbucni în plâns.

Dorothy s-a dovedit extrem de blândă și binevoitoare. A condus-o încetișor înăuntru, a așezat-o pe un scaun în salonaș și, plină de tact, a dispărut. Încăperea era răcoroasă și ordonată, cu miros de ceară și cuverturi din pânză de în, proaspăt spălate. Treptat, această ambianță calmă o liniști. Găsi o batistă și își suflă nasul. Dorothy se întoarse, nu cu o ceașcă de cafea, ci cu o sticlă mică de brandy.

— Bea asta.

— Dar, Dorothy, încă nu este ora zece.

— E ceva care vindecă, spuse ea așezându-se în celălalt fotoliu. Arăți jalnic. Bea!

Mary îi dădu ascultare. Deodată se simți mai puternică și reuși să schițeze un zâmbet slab.

— Îmi pare rău. Totul este îngrozitor încât am știut doar că trebuie să ies din casă și să vorbesc cu cineva. Și tu ești singura persoană la care m-am gândit.

— Este vorba despre Vicky?

— Păi... da, într-un fel. Nu este vina ei. M-a ajutat realmente să pregătesc această nuntă și am început să cred că vom fi în stare să o facem fără nicio discuție. Știu că tu

—
întotdeauna ai considerat că eu și Harry am răsfățat-o, și poate am făcut-o, dar adevărul este că Vicky și eu suntem persoane foarte diferite. Nu mi se pare să am ceva în comun cu ea. Totul este perfect atunci când lucrurile se desfășoară calm, dar în această dimineață...

Și îi povesti istoria dezastruoasă a rochiei de mireasă.

— Dar nu este vina voastră, sublinie Dorothy când ea termină.

— Îmi dau seama. Dar acum, bineînțeles, mai avem doar o săptămână până la nuntă ca să găsim alta. Iar Vicky are niște idei teribile despre ceea ce va purta. Spune că are de gând să poarte o salopetă sau să fugă cu Hector, sau chiar să nu se mai căsătorească deloc.

Dorothy ascultă și apoi clătină din cap.

— Pare un caz clar de emoții nuptiale. Pentru amândouă. O nuntă înseamnă de două ori mai multă muncă când nu-l ai pe soțul tău să te ajute. De fapt, am fost pe punctul de a te suna, de mai multe ori, să-ți ofer o mână de ajutor la organizare, dar mi-a fost teamă că vei gândi că mă amestec în treburi care nu mă privesc. Cât despre Vicky, ai fost minunată cu ea. Nu poate fi ușor fără Harry. Realmente team admirat că ai lăsat-o să plece și să-și aleagă singură drumul.

Să fi admirat de Dorothy era ceva cu totul nou. Urmă o tăcere, dar nu una grea sau încordată. Mary nu se simțise niciodată atât de liniștită în prezența lui Dorothy. Se uită la ceas și spuse:

— Mă simt mai bine acum. Doar am avut nevoie să discut.

— Ce ai de gând să faci în privința rochiei?

Nu știu.

Am eu o rochie de mireasă, spuse Dorothy.

Mary conduse mașina spre casă cu o viteză teribilă, simțindu-se caraghios de fericită. Ieși din mașină, luă cutia uriașă și învechită de pe bancheta din spate, o duse înăuntru și urcă în dormitor. Puse cutia pe pat și se așeză la toaletă să facă ceva pentru fața ei roșie de plâns.

— Mămico?

Ușa se deschise și apără Vicky.

— Ești bine?

Mary nu se întoarce.

— Da, bineînțeles, răspunse ea tamponându-și obrazii cu cremă hidratantă.

— Nu știam unde ai plecat.

Vicky își puse brațele în jurul gâtului lui Mary și se aplecă să o sărute.

— Îmi pare rău, spuse ea spre imaginea din oglindă. Pentru că mi-am ieșit din sărite. Este în totalitate vina mea că nu am cu ce să mă îmbrac și n-ar fi trebuit să te gădesc pe tine ȝap ispășitor.

— O, draga mea.

— Unde ai fost? Mă gândeam că am fost așa de brutală că te-am făcut să fugi de acasă.

— Doar să o văd pe Dorothy.

Vicky se așeză pe pat.

—

—

— Dorothy? De ce ai mers să o vezi?

— Simțeam o dorință irezistibilă de a discuta cu cineva cu mintea întregă. Iar ea este cea mai rațională femeie pe care o cunosc. A fost excelent. Mi-a dat un brandy și mi-a oferit o rochie de mireasă.

— Cred că glumești?

— Nu. Este în cutie.

— Dar a cui rochie de mireasă este?

— A lui Dorothy, rosti ea întorcându-se spre Vicky. Toți considerăm că știm totul despre cei din jurul nostru și, de fapt, nu știm nimic. Când Dorothy avea nouăsprezece ani, a fost logodită cu un tânăr ofițer de marină. Nunta urma să aibă loc în septembrie 1939, dar atunci a izbucnit războiul și a fost amânată. El a plecat pe mare și a fost ucis după aceea imediat. Acesta este motivul pentru care Dorothy nu s-a mai căsătorit.

— Dar de ce n-am aflat asta mai înainte? De ce tăticul n-a știut?

— Harry avea doar nouă ani. Nu cred că a realizat vreodată ce s-a întâmplat.

— Și noi, toți, am considerat-o dificilă, oftă Vicky.

— Știu. Dar nu asta-i esențialul. Esențialul este că ea spune că dacă îți place, poți purta rochia ei. Din 1939. O adevărată piesă de muzeu, dar nu a fost niciodată purtată.

— Ai văzut-o?

— Nu. Doar mi-a dat cutia.

S-au așezat împreună pe pat și au desfăcut nodul șnurului, au luat capacul cutiei și au despăturit foile de hârtie pânzată. Ridicându-se în picioare, Vicky luă, cu grijă, rochia să o

susțină în fața ei. Pliseuri din satin mătăsos, pur, foșniră pe podea; o fustă cu falduri croite oblic, mâneci bufante, umeri înalți, decolteul adânc, pătrat, brodat cu perle. Răspândea un miros vag, plăcut și vechi, ca un amestec de arome.

O, mămico, este minunată!

Este destul de drăguță. Dar pernițele de la umeri...?

— Sunt ultima modă. Cred că este desăvârșită.

— Cred că este cam lungă.

— O putem modifica. Dorothy nu se va supăra, nu-i așa?

— Nu o vrea înapoi. A spus că o poți păstra. Probeaz-o.

Vicky își scoase cămașa și jeanșii și-și strecură mătasea moale peste cap. Mary încheie mulțimea de nasturi mici care alunecau pe spate.

Vicky se privi în oglindă. În afară de faptul că era prea lungă, rochia parcă fusese croită pentru ea. Se întoarse să vadă cum îi venea la spate, să admire croiala încântătoare a fustei care se deschidea în formă de evantai asemenea unei cozi de pește din mătase formând o mică trenă.

— Este minunată! șopti ea. O voi îmbrăca. N-aș fi putut găsi ceva așa de frumos nici dacă aș fi căutat o sută de ani. Ce drăguț din partea lui Dorothy. Pe viața mea, nu-mi imaginez de ce a fost așa de amabilă...

Descheiară din nou toți nasturii și Vicky își scoase rochia. Mary o puse pe umerăș și o agăță de ușa dulapului, unde arăta impresionant de luxoasă și importantă.

—

— Dumnezeule, mamă, ce noroc neașteptat! O voi suna pe Dorothy chiar acum. Cum am putut fi așa de nesuferită? Vreau să spun față de Dorothy și de ideea de a o invita la nuntă.

Vicky își îmbracă jeanșii.

— Ai avut dreptate. Suntem convinși că știm atât de multe despre cei din jur și de fapt nu-i cunoaștem deloc. Cât despre tine, ești o sfântă! hotărî ea încheind nasturii cămășii.

Vicky ieși în grabă. Câteva clipe mai târziu, putea fi auzită vorbind cu Dorothy, cu vocea amplificată de încântare și recunoștință. Mary a închis ușa dormitorului și s-a așezat din nou, în fața mesei de toaletă. Se uită la rochie și își spuse că pentru prima dată în viața, Vicky își îngăduie să-și pună în evidență frumusețea. Apoi, gândul îi zbură la nunta ce urma să aibă loc într-o săptămână și pentru prima dată simți un val de nerăbdare cotropindu-i inima. Se gândi la Hector care urma să devină ginerele ei și apoi la Dorothy. Era ca și cum tocmai își făcuse o prietenă nouă. După nuntă vor lua prânzul împreună. Vor avea multe de discutat.

Se gândi la Harry. Printre sticlutele și borcănășele de pe toaletă se afla fotografia lui. Îi zâmbi.

— Nu trebuie să-ți faci griji, Harry! șopti ea plină de încredere. Totul va fi așa cum trebuie.

Privi imaginea din oglindă. Își pudră fața și apoi simținduse lipsită de griji ca fetița de altădată, a întins mâna după rujul de buze.

Ultima dimineață

Laura Prentiss se trezi în dormitorul de hotel nefamiliar și în zgomotele făcute de soțul ei care se bărbiera dincolo de ușa deschisă a camerei de baie. Poate din respect pentru somnul soției, Roger lăsase draperiile de la dormitor trase, iar când Laura bâjbâi întâi după ochelari și apoi după ceas, văzu, surprinsă, că era deja opt și jumătate.

— Roger?

El apăru purtând pantalonii de pijama și cu jumătate de față, acoperită cu spumă.

— Bună dimineața.

Mi-e teamă să privesc. Ce fel de zi este?

Minunată.

— Mulțumesc cerului pentru asta.

— Rece, cu puțin vânt. Dar frumos.

— Trage draperiile să mă uit.

A reușit cu greu. Întâi a încercat să tragă draperiile cu mâna, cum făcea acasă, dar apoi a observat că era vorba despre un dispozitiv complicat, un șnur cu un mâner care trebuia folosit. Roger nu se descurca cu dispozitivele.

Cerul, dincolo de fereastră, era de un albastru deschis, limpede, străbătut de nori lungi, subțiri, caracteristici pentru vremea bună; când Laura se ridică văzu marea – albastru întunecat și smălțuită cu valuri albe.

— Sper că voalul Virginiei nu va fi luat de vânt.

— Chiar dacă se va întâmpla, nu este fiica ta, așa că nu trebuie să simți niciun fel de responsabilitate.

—

—

Laura se rezemă din nou de pernă, își scoase ochelarii și zâmbi spre el recunoscătoare. Întotdeauna fusese un bărbat practic, care-i aducea confort și în acea dimineață lua ziua de parcă ar fi fost una cu adevărat obișnuită, trezindu-se, bărbierindu-se și coborând să ia micul dejun.

Dispăru din nou în baie și, prin ușa deschisă, își continuam conversația.

— Ce intenționezi să faci în această dimineață? întrebă ea.

— Să joc golf, spuse Roger.

Ar fi trebuit să știe. Hotelul avea un teren de golf minunat.

— Nu vei întârzia?

— Se poate?

— Să-ți rămână timp pentru a te schimba. Îți va lua timp să te îmbraci în costumul de ceremonie.

Ar fi vrut să adauge „mai ales de când te-ai îngrășat”, dar

nu o făcu, pentru că Roger era susceptibil în privința extinderii ușoare a liniei taliei sale și se hotărâse să ignore mica transformare pe care croitorul fusese obligat să o facă pantalonilor săi.

— Încetează să-ți faci griji din pricina amănuntelor, o îndemnă Roger.

Apăru din nou în ușă, mirosind a after-shave și repetă:

— Încetează să-ți faci griji pentru orice. Ești invitată la această nuntă. N-ai nimic de planificat, nimic pentru care să te zbați, nimic de făcut. Bucură-te!

— Da. Ai dreptate. Așa voi face.

Se ridică, îmbracă halatul și se îndreaptă spre fereastră.

A deschis-o și s-a aplecat în afară. Aerul era înghețat și mirosea a mare și alge. Deja, pe terenul de golf se afla un jucător, îmbrăcat cu un pulover roșu. Terenul de golf pornea chiar din apropierea hotelului și se întindea până departe. Își aminti vara în care veniseră în vacanță cu cei trei copii și stătuseră în același otel. Tom avea șase ani. Rose trei, iar Becky era un bebeluș dolofan în cărucior. Vremea fusese îngrozitoare: numai ploaie și vânt. Și-au petrecut timpul jucând cărți pe terasa arareori luminată de un soare palid. De fiecare dată când ploaia înceta se repezea pe plajă unde copiii îmbrăcați cu pulovere groase și purtând căciulițe se ghemuiau în nisip și construiau castele cenușii.

Dar, la un moment dat, în timpul acelei vacanțe, Tom a făcut cunoștință cu terenul de golf și totodată cu ceea ce însemna dorința fascinantă de a înscrie un punct. Din acel moment

putea fi văzut oricând pe teren, în bătaia vântului, mingiile și smocurile de iarbă plutind în jurul său la fiecare lovitură de crosă.

Amintindu-și de băiețelul care fusese, se simți tristă întrebându-se, unde s-au dus toți anii aceia, dar imediat se supără pe sine pentru că devenea o mamă tipică, grijulie peste măsură și cicălitoare.

Când Roger reveni în cameră, ea închise fereastra.

— Mă gândeam că lui Tom i-ar fi făcut plăcere o partidă în această dimineață. Va evita să se mai gândească la această după-amiază.

— M-am gândit și eu la asta și l-am invitat, dar a spus că are alte lucruri de făcut.

— Adică să se refacă după petrecerea de noaptea trecută?

Roger zâmbi.

— Posibil.

Tom ieșise la o petrecere tradițională a burlacilor cu câțiva prieteni care veniseră la nuntă. Laur a spera, de dragul Virginiei, că la petrecere nu se făcuseră excese. Nimic în această lume n-ar putea fi mai neatrăgător decât un mire stângaci și mahmur.

— Mă întreb ce are de gând să facă?

— Habar n-am, spuse Roger.

Se apropie să o sărute.

— Ce spui de micul dejun? întrebă el.

— Ce-i cu micul dejun?

— Dorești să-l iei aici? Trebuie doar să suni Room Service. Probabil că arăta nefericită pentru că el zâmbi, recunoscându-i groaza de a cere cuiva să facă ceva pentru ea. Se apropie de telefon și comandă micul dejun pentru ea, fără să o întrebe ce dorea pentru că după douăzeci și șapte de ani de căsătorie, știa. Suc de portocale, un ou fiert și cafea. Când puse receptorul jos, ea îi zâmbi recunoscătoare, iar el se așeză pe marginea patului și-i întoarse zâmbetul. Laura simțea că ziua memorabilă începuse bine.

În timp ce-și lua micul dejun, rezemată de perne, cele două fiice ale ei dădură buzna peste ea, turuindu-le gura ca de obicei ca să afle cum avea de gând să-și petreacă dimineața.

Amândouă aveau păr lung, cenușiu, amintind de culoarea șoricelului, fețe strălucitoare, nemachiate, cu excepția fardului de la ochi și a rimelului. Purtau îmbrăcămintea obișnuită de jeansi, pantofi de sport, cămăși lungi, pulovere largi și geți tip sac. Laura se gândi că amândouă erau frumoase.

Se așezară la piciorul patului și începură să mănânce pâine prăjită cu unt și dulceață de parcă nu mâncaseră de o săptămână.

— Petrecerea de aseară a fost o cină târzie...

— Credeam că a vrut să fie o petrecere de burlaci.

— ...păi, bineînțeles că a început așa, dar acesta este un loc atât de mic încât în final ne-am unit forțele. Mi s-a părut

nemaipomenit, prietenul ăla al lui Tom... cum îl chema? Mike au cam așa ceva...

— Da, cântă la chitară nemaipomenit. Cântece extra, pe care le știm cu toții. Toată lumea a participat, chiar și persoane foarte pretențioase.

— Tom a venit acasă cu voi?

— Nu, dar nu a mai stat mult. L-am auzit când a intrat. Nai nicio teamă, mamă. Credeai că va muri beat în vreun șant școțian? Mai este cafea în cafetieră?

Laura împinse tava către ele, se sprijini înapoi și le urmări sporovăind. De ce au trebuit să crească, să-și ia slujbe în Londra și să plece de acasă pentru totdeauna?

În mijlocul unei propoziții, Rose se uită deodată la ceas.

— Dumnezeule! Uită-te la ceas! Trebuie să mergem.

— Unde mergeți?

— Este un salon de înfrumusețare în sat, dacă poți crede în asemenea minuni. L-am descoperit noaptea trecută. Intenționăm să mergem ca să-i zăpăcim pe toți prietenii eleganți ai Virginiei în această după-amiază și să nu-l facem de rușine pe fratele nostru. De ce nu vii și tu? Putem da telefon și fixăm o oră pentru tine.

Părul Laurei era scurt, ușor cârlionțat. Se tundeă o dată pe lună singură. Gândul de a-și petrece o dimineață să fie încrețită, tapată și pulverizată cu fixativ, astăzi mai mult ca oricând, era aproape de nesuportat.

— Nu cred că voi veni, spuse ea.

— Părul tău arată extraordinar, oricum. Mă bucur că noi nu avem păr ondulat, dar trebuie să spun că atunci când înaintezi în vârstă și încărunțești este absolut încântător.

Laura râse.

— Mulțumesc foarte mult.

— Asta a fost un compliment nemaipomenit. Haide, trebuie să mergem.

Și-au adunat gențile și au coborât de pe pat, zvelte, cu picioarele lungi și grațioase. În timp ce se îndreptau spre ușă, mama lor spuse:

— Să vă întoarceți la timp să aveți vreme să vă schimbați. Nu trebuie să întârziem chiar astăzi.

Ele zâmbiră.

— Ne vom întoarce la timp, promisesele ele.

Rose intenționa să poarte pantaloni, iar Becky o rochie lungă, model vechi, de bumbac în culoarea prunei, cu dantela croșetată manual, la încheieturile mâinilor și gât. Ca să întregească această toaletă, alesese o pălărie de pai enormă, a cărei margine i se părea Laurei că începuse să se destrame. Dar după câteva investigații făcute cu tact, fusese asigurată că acesta era parte din farmecul ei.

După plecarea fetelor, Laura a rămas în pat, pentru încă puțin timp, încercând să se hotărască ce va face în continuare, se gândi la Virginia, care se trezise în casa părinților, doar la două mile depărtare. Se întrebă dacă Virginia luase micul dejun tot în pat; sau dacă era emoționată. Dar nu, nimeni nu și-o putea imagina pe Virginia emoționată. Probabil ea calma

restul familiei, înfruntând netulburată toate detaliile ultimelor minute.

Și Laura încercă să reconstituie dimineața nunții ei, dar trecuse prea mult timp și descoperi că își amintea foarte puțin, doar faptul că rochia de nuntă fusese puțin prea largă, iar mătușa Mary, întotdeauna prezentă în momente de criză, se așezase în genunchi cu ace și ață, potrivit linia taliei.

Deșteptarea, baia și îmbrăcatul îi luară, din motive necunoscute, mult mai mult decât se întâmpla acasă. Analizând acest fapt, Laura descoperi că amâna momentul. De fapt, îi era teamă să coboare și să se întâlnească cu mătușa Lucy și unchiul George, cu nașa lui Tom și cu soțul acesteia, cu verișorii Richard care veniseră, pe neașteptate, din întunecatul Somerset să fie prezenți la nunta lui Tom. Nu era vorba că n-ar fi îndrăgit toate aceste persoane, dar în această dimineață, dorea să fie singură. Dorea să iasă în ziua aceea miraculoasă și proaspătă, să se plimbe și să se izoleze ca să nu discute cu nimeni.

Își puse haina de tweed, își legă o eșarfă pe cap și, cu băgare de seamă, ieși din cameră și coborî scara largă spre hol. Recunoscătoare, observă că nu se afla nimeni în preajmă. Se îndreptă spre ușa principală, dar când trecu de ușile de sticlă ale sufrageriei se opri, căci acolo, singur, stătea fiul ei care lua un mic dejun târziu și copios, citind ziarul.

Și, deodată, ca și cum simți privirea ei, el își ridică ochii, o văzu și zâmbi. Ea intră în încăpere și se îndreptă spre el,

privindu-l cu neliniște, așteptându-se să-i vadă ochii congestionați și mina dezagreabilă; dar fiul său, spre marea ei ușurare, părea să se afle în cea mai bună formă.

Trase un scaun pentru ea, iar ea se așeză.

— Cum a fost petrecerea?

— Splendidă.

— Fetele mi-au spus că v-ați întâlnit toți...

— Da, până la sfârșit a devenit o petrecere comună; jumătate din locuitori ni s-au alăturat. Arăți de parcă plănuiești o acțiune în aer liber.

— Da, mă gândeam să fac o plimbare.

— Voi veni cu tine, spuse Tom.

— Dar...

— Dar ce? Nu vrei?

— Ba da, bineînțeles. Doar că mă gândeam că ai o mulțime de alte lucruri de făcut.

— Dă-mi un exemplu.

— Nu mă pot gândi la ceva, dar sunt sigură că probabil există ceva.

— Nici eu nu pot. Se ridică. Haide, să mergem.

El purta un cardigan gros și nu părea să simtă nevoia unei jachete. Fără mult zgomot, au ieșit împreună din sufragerie, apoi afară pe ușă. Vântul era tăios ca un cuțit, dar gazonul terenului era verde precum catifeaua după aversa de ploaie care căzuse în timpul nopții și toate stegulețele fluturau vesele.

Porniră cu pas sprinten către poteca ce traversa terenul de golf și ducea către plajă.

— Nu este ciudat că fata care-mi va deveni soție vine din aceste locuri? Nu este nemaipomenit că noi toți ne-am reîntors în acest hotel? Îți mai amintești vacanța petrecută aici?

— Nu o voi uita niciodată. Îmi voi aminti mereu ploaia.

— Eu nu țin minte ploaia. În memorie mi-au rămas momentele când încercam să învăț singur să joc golf.

Se opri, depărtă ușor picioarele așa cum se procedează când te pregătești să lovești mingea, apoi balansă o crosă imaginară.

— Bună lovitură!

— Mă gândeam că ai fi dorit să joci cu tatăl tău în această dimineață.

— M-a invitat, dar, dintr-un motiv sau altul, nu mi s-a părut lucrul cel mai potrivit de făcut în dimineața nunții. Oricum, dacă aș fi acceptat, aș fi pierdut această minunată plimbare cu tine.

Zâmbi către ea. Era atrăgător ca și mama sa, cu părul roșu, ondulat pe care-l moștenise, cârlionți strălucitori, deși scurți. În alte privințe semăna tatălui său, atât doar că, în maniera tulburătoare a copiilor moderni, crescuse cu o palmă mai înalt decât Roger, și pe potrivă, bine legat.

Ea își aducea aminte de băiețelul încăpățânat și irascibil, măsurându-și puterile cu dificultățile golfului, așa cum mereu abordase cu îndrăzneală orice problemă, deși nu totdeauna

cu rezultate fericite. Dar nu se lăsase niciodată descurajat și, în ultimă instanță, devenea stăpân pe sine. Băiețelul acela se transformase într-un tânăr îndemânat și amabil, care în cele din urmă, se logodise iar astăzi urma să se căsătorească.

Adeseori Laura gândea că Virginia era o partidă pentru Tom: inteligentă, capabilă, amuzantă și drăguță. Dacă ar fi fost mai puțin îndrăgostiți, ea ar fi avut rezerve privind doi oameni atât de încăpățânați care au hotărât să-și petreacă viețile împreună.

„Nu există loc”, spusese odată bunica înțeleaptă a Laurei, „pentru mai mult de un conducător într-o familie”. Dar, poate dacă cei doi conducători s-ar iubi suficient ca să se dea pe rând la o parte, atunci va fi foarte bine. Își furișă privirea spre Tom care pășea alături de ea. El a surprins privirea îngrijorată și a zâmbit pentru a o liniști. Laura își spuse că totul va fi bine.

Cărarea ducea peste dune, spre nisipul plajei; la început moale și uscat, acesta devenea mai apoi compact, acolo unde ajunsese marea. Un șir de alge de mare și resturi de la vasele care trecuseră pe acolo, o barcă veche, o sticlă albastră de detergent, un coș distrus.

— Îți amintești când îmi citeai „Inelul apei de cleștar”, pe vremea când am fost operat la genunchi? întrebă Tom. Ce mult ne plăcea ideea că eroul principal, Gavin Maxwell își făcea mobilă din cutii vechi de heringi care fuseseră aduse de ape pe plajă.

Tom se opri și luă o șipcă știrbită de la o jaluze, cu un cui ieșit în afară.

— Poate ar trebui să urmez calea lui. Gândește-te la banii pe care i-aș economisi când ar fi vorba de o canapea și două fotolii! Privește! Asta în ce s-ar putea transforma?

Laura rămase o clipă pe gânduri.

— Poate în piciorul unei măsuțe pentru cafea.

— Bună idee!

Își luă avânt și aruncă bucata de lemn spre mare, departe, apoi își continuă plimbarea.

„Inelul apei de cleștar” fusese una din nenumăratele cărți din care-i citise lui Tom în timpul săptămânilor anoste, de după operație. Se rănise la genunchi, jucând fotbal; își rupsese un ligament și se formase un cheag de sânge. Operația de înlăturare a acestuia fusese tot atât de delicată ca și extirparea unui cartilaj. A zăcut șapte săptămâni timp în care mama i-a fost permanent alături. Au jucat jocuri, au citit, au urmărit programe la televizor, au dezlegat cuvinte încrucișate, toate doar pentru a pune capăt plictiselii. Amândoi erau torturați de teama nemărturisită că Tom nu va mai fi capabil să joace fotbal vreodată. Deși pentru Laura fusese o perioadă deosebit de încordată, privind înapoi și-o amintea doar cu plăcere și recunoștință. Plăcerea să-l aibă doar pentru ea, redescoperind cu el cărțile pe care ea le iubise la vârsta lui și recunoștință pentru timpul oferit, ca un dar neașteptat, ca să ajungă să-și cunoască fiul cu adevărat, să-l descopere ca om.

Gândindu-se în același timp la acea perioadă, Tom a spus deodată:

— Citeai foarte bine cu voce tare. Unii oameni sunt groaznici în această privință. Obișnuiai să-ți schimbi vocea pentru fiecare personaj în parte. Asta făcea ca totul să fie cât se poate de real.

— Ah, Tom, a fost singurul lucru pe care l-am putut face.

— Ce vrei să spui?

— Păi, am fost mereu atât de lipsită de talent în privința activităților fizice, adică să lovesc o minge. N-am reușit niciodată să joc tenis, iar în ceea ce privește schiul... Când am ajuns să urmăresc meciurile de rugby la școală era nevoie să mi se explice de fiecare dată ce se întâmpla și acum tot nu știu cum se desfășoară jocul.

— Lucrul cel mai important a fost că ai venit și ai privit.

— Da, dar totdeauna m-am simțit ignorantă. Și de câte ori am încercat să plănuiesc ceva cu adevărat palpitant, întotdeauna am greșit. Vreau să spun că vacanța pe care am petrecut-o aici a fost plănuită pentru scăldat, picnicuri și castele de nisip și tot ce am făcut a fost să jucăm „demonul călător” în șezlong, așteptând să stea ploaia.

— Mi-a plăcut acea vacanță.

— Și vremea aceea teribilă, când v-am luat pe toți trei cu familia Richard în Norvegia, la schi. Am fost prinși de viscol înainte chiar să ajungem la aeroport și am pierdut avionul. Iar tatăl tău a fost obligat să ne trimită telegrafic banii necesari

pentru a petrece noaptea într-un hotel ca să așteptăm zborul de a doua zi.

— A fost o aventură. Și nu a fost vina ta.

— Și când v-am luat pe toți în Hebride, în aprilie și barca a nimerit în mijlocul celei mai cumplite furtuni de iarnă și noi am eșuat în Tiree, înconjuțați de o mulțime de vite flămânde. Lucrurile îngrozitoare s-au întâmplat întotdeauna când am fost plecați fără tatăl tău. Când a fost cu noi totul a mers perfect. Nu furtună de zăpadă, nu naufragii, iar soarele a strălucit mereu.

— Cred că te subestimezi, spuse Tom.

Acum se aflau singuri pe plajă, departe de toți, în bătaia vântului, înconjuțați de iarba netedă și nisipul spulberat de vânt. Ajunseră la un dig și Tom o îndemnă:

— Hai să stăm puțin.

Se așezară, adăpostiți de vânt, în lumina generoasă a soarelui. Brusc se făcu destul de cald. Soarele dogorea prin haina Laurei și-i încălzea genunchii. Era atât de plăcut, doar ei doi ocrotiți în adăpostul digului, cu vântul și pescărușii ținându-le tovărășia.

După puțin timp, Tom spuse:

— Doar nu ți-ai imaginat că mi-aș fi putut dori o mamă jucătoare de hochei?

Gândurile Laurei se depărtaseră deja de la acest subiect și fu surprinsă să descopere că Tom încă dorea să-l continue.

— Nu hochei... dar altceva, poate. Gândește-te ce bine te vei distra cu Virginia. Puteți face așa de multe împreună.

Amândoi înotați și jucați tenis. Și poate într-o zi vei constata că te bate și la golf. Viața devine mult mai... nu știu... mai împlinită. Bănuiesc. Dă trăinicie prieteniei. Iar în căsătorie asta-i aproape la fel de important ca dragostea.

— N-ai realizat niciodată nimic cu caracter sportiv cu tata, dar nu se pare că te-ai descurcat prea rău.

— Nu. Dar am format împreună o familie; poate asta a fost destul.

— Numai dacă ești încântată de rezultate.

— Nu vânezi, din întâmplare, un compliment?

— Nu, doar încercam să-ți fac eu unul.

— Nu înțeleg.

— Poate că rezultatele nu sunt ieșite din comun, dar treaba pe care ai făcut-o, în mod sigur da.

— Tot nu înțeleg.

— Întotdeauna ne-ai tratat ca oameni. Niciodată n-am apreciat lucrul acesta până n-am mers la școală și am înțeles că nu toți au fost la fel de norocoși ca mine. Și niciodată n-ai râs de noi.

— A fost lucrul acesta așa de important?

— Mai important decât orice. Ni s-a îngăduit să ne păstrăm demnitatea.

Laura se încruntă, hotărâtă să țină piept sentimentalismului.

— Este ciudat când îmbătrânești. Încerci să faci toate lucrurile corect și crezi că va dura veșnic, dar deodată se

termină. Tu ai douăzeci și cinci de ani și astăzi te căsătorești, fetele locuiesc la Londra și abia le văd...

— Dar vin acasă. Și când o fac, toate trei începeți să tăifăsuți și să chicotiți cum ați făcut-o mereu.

— Poate ar trebui să încerc să fiu mai detașată.

— Nu încerca nimic. Doar continuă să fii drăguță și o vei sfârși ca cea mai mândră bunicuță.

Ea începuse să râdă de idee, apoi își trase manșeta hainei să se uite la ceas.

— Știi că n-ar mai trebui să pierdem vremea? Timpul zboară.

Se ridicară, coborâră peste dig și se îndreptară înapoi spre hotelul aflat dincolo de plajă. Tom descoperi pentru ea o pereche de scoici mici, galbene, încă alăturate încât semănau cu un fluture. Laura le așeză în mânășă pentru siguranță și se gândi că atunci când va ajunge acasă le va așeza alături de celelalte mici amintiri.

Au renunțat la conversație din cauza vântului și au mers cu greu, în tăcere, fiecare preocupat de propriile gânduri, în timp ce traversau terenul de golf, îl văzură pe Roger venind spre ei. Și, deodată, Laura a fost cuprinsă de o izbucnire de emoție adevărată, prima din ziua aceea. Aveau aceeași direcție, se îndreptau spre hotel, să se schimbe în toalete luxoase și să meargă cu mașina spre biserica mică, unde Tom și Virginia urmau să se căsătorească. Ziua pe care toți o așteptaseră cu nerăbdare de atâta timp venise, în sfârșit, și, deși își iubea fiul

și știa că îl pierde, nu simțea niciun regret. El, pur și simplu, făcea un pas important așa cum îl încurajaseră mereu să facă, iar ea se simțea pe deplin mulțumită pentru modul în care totul se sfârșise cu bine.

În cele din urmă au ajuns la veranda hotelului, mulțumiți că se aflau departe de vântul tăios. Stăteau unul în fața celuilalt, înconjurați de umbrelele de soare strânse și de șezlonguri.

— A fost o plimbare minunată. Cea mai grozavă.
Mulțumesc că ai venit, spuse Laura.

— Mulțumesc.

— Eu îmi voi lua rămas bun acum, Tom. Nu-mi place să o spun în fața oamenilor. Căci, dragul meu, spuse ea luându-l de mână, ai fost așa de înțelept să o găsești pe Virginia. Este exact ceea ce-ți trebuie și vă veți petrece viața minunat împreună.

— Da, știu. Și știu de ce. Pentru că, în esență, ea este ca tine.

— Ca mine?

Chiar ideea era caraghioasă. Niciodată două femei nu fuseseră mai diferite.

— Virginia ca mine?

— Da, ca tine. Vezi tu, dincolo de îndemânare în activitățile sportive și de chipul frumuseț, se ascunde o femeie blândă și înțeleaptă.

Ascultându-l pe Tom, întotdeauna realist, spunând asta, Laurei i se puse un nod în gât. Sigur nu-i venea să plângă? Pentru o fracțiune de secundă simți o înțepătură în ochi și apoi lacrimi, pe care le înăbuși. Criza se sfârși. Reuși să zâmbească și se întinse să-l sărute.

— A fost minunat să-mi spui asta, Tom. La revedere.

— La revedere, mămico.

Apelativul de copil pentru ea veni în mod firesc, deși el nul mai folosise de ani de zile. Îi dădu drumul de mână și plecă, înaintea lui, spre ușă și apoi intră în holul acoperit cu covoare.

Blândă și înțeleaptă. Cuvintele desuete i-au încălzit sufletul. Blândă și înțeleaptă. Poate nu se descurcase așa de rău până la urmă.

Se îndreptă spre scări și urcă, două deodată, să ajungă mai repede să se schimbe pentru nunta lui Tom.

Patinele

Jenny Peters, în vârstă de zece ani, deschide ușa magazinului de fierărie și fernerie al domnului Sims și intră. Era ora patru după-amiază, deja întuneric și îngrozitor de frig, dar magazinul domnului Simn era plăcut, cu mirosul răspândit de aparatul de încălzit cu parafină și toate podoabele pentru Crăciun. Așezase un anunț pe tejghea – *Daruri utile și plăcute pentru sărbătorile Crăciunului* – și ca să-și demonstreze argumentul legase o fundă din beteală roșie în jurul mânerului unui ciocan imens cu vârful spintecat.

— Bună ziua, Jenny.

— Bună ziua, domnule Sims.

— *Cu e te pot servi?*

Ea îi spuse ce avea nevoie, fără să fie sigură că o va putea ajuta.

— ...trebuie să fie beculețe mici, ca cele din interiorul frigiderului. Și apoi cleme. Ca cele de la pistol. Să le fixezi pe marginea unei cutii...

Domnul Sims reflectă, privind spre Jenny pe deasupra ochelarilor.

— Dorești baterii? Întrebă el.

— Nu. Am un fir lung care intră în priza de perete.

— Sună ca și cum ai de gând să te electrocuțezi.

— Nu voi face asta.

— Bine. Așteaptă o clipă...

Dispăru. Ea își scoase portofelul din buzunarul hainei și numără ultimele câteva monede din banii de cheltuială pentru Crăciun. Spera că vor fi suficienți. Dacă nu, domnul Sims îi va acorda un credit până când va primi banii de buzunar de săptămâna viitoare.

După puțin timp, el reveni exact cu produsele de care avea nevoie. A deschis cutiile și a pus toate piesele la un loc. Era vorba de un adaptor mic și peste un metru de sârmă conductor, flexibilă. Clamele erau destinate pentru becuri mari, dar asta era lipsit de importanță.

— E perfect, domnule Sims. Mulțumesc. Cât costă?

El zâmbi, întinzând mâna după o pungă voluminoasă din hârtie în care îi puse cumpărăturile.

— Plătind cu banii jos, ai o reducere de zece la sută. Asta înseamnă... să văd...

A făcut totalul cu un creion butucănos pe colțul sacoșei.

— O liră și optzeci și cinci de penny.

Bucurie. Avea suficient. Înmână două lire și i se oferi cu solemnitate restul. Dar domnul Sims nu-și putea stăpâni curiozitatea.

— Pentru ce sunt toate acestea?

— Este darul de Crăciun pentru Natașa. Este secret.

— Nu mai spune!? Petreceți Crăciunul acasă?

— Da. Bunica rămâne la noi. Tata a adus-o de la gară noaptea trecută.

— Asta-i minunat.

Îi înmână sacoșa.

— Ești mult prea ocupată să patinezi, nu-i așa?

— Da, spuse Jenny.

Apoi, pentru că nu dorea să mintă, adăugă:

— Nu știu să patinez.

— Pariez că nu ai încercat niciodată.

— Ba da. Am împrumutat o pereche de patine de la Natașa, dar erau prea mari și am căzut continuu.

— Este doar o problemă de îndemânare. Ca mersul pe bicicletă.

— Da, probabil așa este.

Jenny luă sacoșa voluminoasă spunând:

— Mulțumesc, domnule Sims și vă doresc un Crăciun fericit.

Afară, frigul a lovit-o din plin. Părea să fi pornit într-o incursiune într-un agregat frigorific. Dar nu era întuneric, pentru că luminile de pe stradă erau aprinse și Tommy Bright care conducea Bramley Arms instalase în fața cârciumii sale reflectoare care luminau până departe, transformând totul

într-o scenă uriașă de teatru, inclusiv patinoarul. Pentru acest serviciu făcut întregii comunități, Tommy fusese răsplătit cu un număr impresionant de clienți ce intrau în fiecare seară în barul său și cu clinchetul neîncetat al casei de marcat.

Satul era așezat într-o vale mărginită de dealuri către sud. Casele, biserica, magazinele și cârciuma erau grupate în jurul unui mic râu și al luncii sale care iarna se transforma în patinoar. Cea mai mare parte din noiembrie plouase, iar începutul lui decembrie adusese primele zăpezi. Bătrânii spuneau că niciodată nu întâlniseră o astfel de vreme. Râul se ridicase continuu și în cele din urmă, apele sale se revărsaseră peste maluri și inundaseră pajiștea. Apoi temperatura a scăzut brusc, noaptea gerurile fiind aspre și totul a înghețat.

Patinoarul! Gheața rezistase o săptămână iar acum era ajunul Crăciunului și dacă ar fi fost să dea crezare buletinelor meteorologice, înghețul continua.

După ce a ieșit din magazinul domnului Sims, Jenny a zăbovit pentru a urmări spectacolul oferit de cei aflați în luncă. Patinatori, sănii și partide de hochei. Se auzeau și hohote de râs, țipete și familii întregi lăsaseră lucrul deoparte ca să se distreze, trăgând copilași înfofoliți pe tobogane sau patinând mână în mână.

O căută din priviri pe sora sa, Natașa, și o zări curând. Ieșea în evidență datorită costumului de culoare roz deschis. Natașa patina în maniera în care făcea totul, cu eleganță și îndemânare. Era înaltă și subțirică, cu părul blond și picioare lungi și frumoase. Pentru ea orice activitate fizică nu

constituia un efort. Era căpitanul echipei de tenis-juniori din cadrul școlii și făcea parte din echipa de gimnastică. Totodată era recunoscută pasiunea ei pentru dans.

Luase lecții de dans de când avea cinci ani și deja câștigase numeroase medalii și premii. Singura și marea ei ambiție era să devină balerină.

Jenny, mai mică, mai scundă și mai îndesată, trăia în umbra acestei surori sclipitoare. Mergea și ea la lecțiile de dans, dar niciodată nu progresa mai departe de dansul marinarului sau câteva polci din Europa Centrală. Nenorocirea era că își amintea cu dificultate care era piciorul stâng și care eră dreptul. Jocurile mergeau puțin mai bine și când ajungea la săritura peste cal, la gimnastică, aproape totdeauna sfârșea pe aceeași parte pe care își luase elanul.

Nu-i plăcea să meargă la orele de dans, dar se conforma pentru că era aproape singura activitate pe care cele două surori o practicau împreună. Uneori visa să-și consacre energiile unui scop diferit. Studiul pianului, de exemplu.

Acasă, în sufragerie, exista un pian și sentimentul de insatisfacție, dat de faptul că se afla acolo, încărcat de muzica pe care ea era incapabilă să o facă auzită, era un memento constant al propriei imperfecțiuni. Dar lecțiile de pian erau scumpe. Mult mai scumpe decât orele de dans, iar ea era prea neîncrezătoare în sine ca să le sugereze părinților că ar dori altceva decât considerau ei de cuviință. Poate, pentru ziua ei de naștere, ar putea cere drept cadou lecții de pian. Dar, ziua

ei de naștere urma să fie abia în primăvară. Totul era foarte dificil.

— Jenny! o strigă Natașa. Haide! încearcă și tu!

Jenny flutură mâna, dar ele deja trecuseră, plutind spre partea îndepărtată a patinoarului. Părea așa de simplu, dar ea descoperise că era cel mai greu lucru de înfăptuit. Încercase cu ghetele vechi ale Natașei, dar fiecare pas fusese un chin, căci picioarele ei se duseseră în toate direcțiile și în final căzuse și se rănise destul de rău. Dar rana nu a fost la fel de dureroasă ca recunoașterea faptului că, încă o dată, se făcuse de râs.

Oftă și întorcând spatele patinoarului porni spre casă. A fost un drum plăcut fiind învăluită în atmosfera ce amintea apropierea Crăciunului, cu ferestrele caselor în care se vedeau luminile licărind în pomul de Crăciun și cu grădinile în care scânteiau luminile ce împodobeau arborii golași. Și casa ei avea un brad în fereastra sufrageriei, dar draperiile din salon erau trase. A deschis ușa salonului și a privit din ușă. Mama, tata și bunica luau ceaiul lângă foc, iar bunica împletea. Toți își înălțară privirea și zâmbiră.

— Dorești o ceașcă cu ceai, scumpa mea? Sau să-ți fac niște ciocolată fierbinte?

— Nu, mulțumesc. Merg sus, în camera mea.

Sus, a aprins lumina și a tras draperiile. Nu era o încăpere foarte mare, dar îi aparținea în întregime. O mare parte din spațiu era ocupat de masa ei de lucru, pe care își făcea temele, desenele și pe care așezase mica ei mașină de cusut să fie la

îndemână pentru clipele când avea dispoziția necesară să lucreze. Acum, oricum, era în dezordine cu tot ceea ce îi era necesar pentru a realiza cadoul Natașei. Borcane cu vopsea și tuburi cu lipici, bucățele de vată, perii de curățat pipa și bucățele de panglică. Cadoul stătea ascuns, sub o cârpă de șters praful. Stătuse ascuns tot timpul cât Jenny a lucrat la el, iar ea avea suficient respect pentru mama ei ca să știe că în niciun caz nu ar fi aruncat vreodată măcar o singură privire.

Acum săltă cârpa de praf și rămase privind-l fix, încercând să-l vadă cu ochii critici ai Natașei.

E un decor miniatural al unui balet. O împletitură din lemn de la o sticlă de vin îi dăduse ideea, iar tatăl ei o ajutase să o ajusteze, încât rămăsese cu o podea și trei laturi. Vopsise cu verde două dintre laturi iar fundalul deveni o reproducere a unei picturi vechi pe care o găsisese într-o prăvălie de vechituri, care, puțin, ajustată, se potrivise perfect. O scenă pastorală, hibernală și strălucitoare, cu animale de fermă în jur și un bărbat într-o pelerină roșie care trăgea o sanie încărcată cu bușteni.

Acoperise podeaua cu un strat de lipici pe care presărase rumeguș, iar în mijloc fixase o oglindă rotundă, dintr-o poșetă veche, să creeze un lac înghețat.

Existau și arbori, rămurele de plantă veșnic verde fixate pe mosorele vechi de ață care scânteiau glacial pentru că le presărase cu poleială. Pentru dansatori realizase oameni micuți din periile de curățat pipa și vată, pe care îi îmbrăcase în bucățele de panglică și fragmente de fileu alb. Realizarea

acestora durase foarte mult pentru că era dificil de conturat trăsăturile lor minuscule și părul fixat prin cusături.

Dar era gata. Finisat. Doar luminile rămăseseră de montat. Deschise sacoșa și, cu grijă, asamblă toate piesele și elementele pe care domnul Sims le căutase cu atâta amabilitate pentru ea. Îi luă ceva timp și necesită un drum la parter să caute o șurubelniță. Când totul fu, în sfârșit, înfăptuit, fixă becurile cu cleme pe fiecare latură a micului teatru și apoi a vârât cordonul lung de la lampa aflată alături de ea în priză. Apăsă întrerupătorul și beculețele se aprinseră dar abia văzute așa că stinse lumina din cameră și, în întuneric, se întoarse să vadă efectul.

Mai bine decât se așteptase. Perfect. Așa de real, încât îți puteai imagina siluetele mititele, luminate puternic, gata să înceapă dansul, răsucindu-se agitate peste podeaua cu rumeguș.

După puțin timp, așeză totul deoparte, acoperi teatrul cu cârpa de praf, își aranjă ținuta și coborî.

— Te simți bine, draga mea? întrebă mama.

— Da, a răspuns Jenny, cât mai indiferentă, și a mers să-și taie o felie de prăjitură.

Cel mai bun lucru despre Crăciun era că toate erau întotdeauna la fel. După cină bunica se așeza la pian și cântau colinde, apoi mergeau la culcare privind ciorapii agățați în fața căminului și gândul că ar fi trebuit să rămână trează o urmărea neconștient. Și când, după lupta încăpățânată dusă cu

sine pentru a nu adormi, se trezea în sfârșit a doua zi, găsea la picioarele patului ciorapul plin cu tot felul de bunătăți.

Crăciunul însemna aroma mandarinelor proaspăt decojite, a șuncii cu ouă pentru micul dejun. Însemna drumul la biserică în aerul aspru, înghețat și „Ascultă, îngerii vestitori cântă”, colindul preferat al lui Jenny. Și scurta conversație cu vecini și cunoștințe în curtea bisericii, după slujbă, și graba spre casă să te ocupi de curcan și să aprinzi toate focurile.

Și apoi, când totul era pus la punct, tata spunea „Pe locuri, fiți gata, START!”, acesta fiind momentul când li se îngăduia să se repeadă la darurile îngrămădite sub brad.

Cadoul pentru Natașa ridicase o mică problemă. Cum să împachetezi un teatru? În cele din urmă, Jenny făcuse un fel de învelitoare din hârtie decorativă, o așeză peste miniatură și o duse, cu grijă, la parter. Aici o așeză pe bufet ca să nu fie deranjată de nimeni.

Dar, pe moment, nu și-a adus aminte de teatru în agitația provocată de dorința de a-și vedea propriile daruri. O lampă nouă pentru bicicletă, un pulover Shetland roz cu albastru și o pereche de pantofi negri de lac după care tânjise mult timp. De la Natașa, o carte. De la nașa ei, o cană de porțelan cu numele ei în litere aurii. Iar de la bunica... un pachet pătrat, mare, învelit în hârtie cu dungi albe și roșii. Așezată pe podea, înconjurată de resturi de funde cu ambalaje și felicitări, Jenny îl dezlegă. Hârtia căzu deoparte descoperind o cutie mare, albă. O grămadă de hârtie foiță și apoi ghete cu patine.

Ghete cu patine, albe, frumoase, noi, cu lamele din oțel, strălucitoare și chiar mărimea potrivită. Jenny le privi lung cu un amestec de încântare, pentru că erau așa de ireale, și teamă la gândul a ceea ce se aștepta de la ea în legătură cu patinele.

— O, bunico!

Bunica o urmărea. Jenny se ridicase și merse să o îmbrățișeze.

— Sunt... sunt minunate.

Privirile lor se întâlneau. Ochii bunicii erau obosiți, dar strălucitori și niciodată nu lăsau să le scape nici cel mai mic amănunt. Bunica spuse:

— Nu poți în niciun chip să patinezi în ghete care nu ți se potrivesc. Le-am cumpărat ieri, pentru că n-am suportat gândul că nu te-ai putea bucura de ocazia de a patina.

— Vom merge la patinaj în această după-amiază, anunță Natașa categorică. Vei mai face o încercare.

— Da, spuse Jenny cu umilință.

Și, în clipa aceea, își aminti de teatru, unicul cadou încă nedeschis.

— Dar acum va trebui să deschizi cadoul de la mine.

Adulții stăteau retrași într-un fel de așteptare. Mai exact, abia așteptau să vadă ce construisese Jenny în taina dormitorului ei în ultimele săptămâni.

Jenny se aplecă și puse firul în priză.

— Acum, Natașa, ia învelitoarea, în clipa în care am să dau drumul la întrerupător, altfel s-ar putea să ia foc.

— Dumnezeu! spuse bunica cu un fel de spaimă. O fi vreun vulcan?

— Acum! spuse Jenny și suci întrerupătorul.

Natașa îndepărtă repede învelitoarea și iată-l. Cu beculețele licărind pe toate suprafețele de poleială, împrăștiind înapoi strălucirea din iazul de oglindă și reflectând lumina pe fustele de panglică de satin ale balerinelor în miniatură.

Pentru o bună bucată de vreme toți au rămas tăcuți.

Natașa izbucni:

— Nu-mi vine să cred!

Toți începură să-și arate uimirea.

— O, scumpa mea! Este cel mai inteligent lucru! Cel mai draguț...

— N-am văzut niciodată ceva așa de încântător...

— Pentru asta ai dorit tu carcasa de la sticla de vin?

Se ridicară de pe scaune, se apropiară să cerceteze, să se dea înapoi, să se mire și să admire. Niciun alt public n-ar fi putut fi să aprecieze mai bine. Cât despre Natașa, de data asta părea să nu-și găsească cuvintele. În cele din urmă, se întoarse spre sora ei și o îmbrățișă.

— Îl voi păstra pentru totdeauna.

— Nu este un balet adevărat. Adică, nu este La Fille Mal Gardee, sau ceva ca acesta.

— Îmi place mai mult. Propriul meu balet hibernal. Pur și simplu îl iubesc. O, îți mulțumesc, Jenny. Mulțumesc!

Pe la ora patru, masa de Crăciun se sfârși și totul a fost strâns. Gata, un alt an trecuse. Spărgătorul de nuci a lovit,

nucile s-au spart. Părinții lui Jenny cu bunica se aflau în salon, bucurându-se de cafea înaintea unei plimbări în aer liber. Natașa luase deja patinele în mână.

— Haide, Jenny! Sunt gata! strigă ea de pe scări.

— Voi fi acolo într-o clipă.

— Ce faci?

Jenny stătea pe pat.

— Doar puțină ordine.

— Să aștept?

— Nu. Voi fi acolo într-o clipă.

— Promiți?

— Da, promit. Voi veni.

— În regulă atunci. Ne vedem mai târziu!

Ușa se trânti și plecă, alergând pe cărarea ce ducea spre poartă. Jenny rămase singură. I se dăruiseră patinele, dar își dorea să nu se fi întâmplat pentru că nu era în stare să patineze. Nu că n-ar fi vrut, ci pentru că îi era teamă. Nu atât de cădere sau că s-ar fi rănit, ci pentru că se făcea de râs; că ceilalți râdeau de ea; că venea acasă ca să recunoască eșecul total, ca de obicei.

— Vreau să fiu ca Natașa, gândi ea.

Dar știa că lucrul acesta era imposibil, pentru că nu va putea fi niciodată ca Natașa.

— Vreau să plutesc pe gheață, să am părut lung, blond și picioare lungi, subțiri și toți să mă admire și să dorească să patineze cu mine.

Dar „Biata Jenny”, ar fi spus ei, când ea cădea pe gheață încă o dată. „Ghinion. Să mai încerce!”

Și-ar fi dat și sufletul numai să rămână în pat și să citească noua carte dăruită de Natașa. Dar promisesese. Își luă patinele și ieși din cameră și apoi, coborî scările, încet, câte o treaptă, de parcă abia acum învăța să meargă.

Familia stătea de vorbă în salon. Auzi glasul bunicii, destul de clar, prin ușa închisă.

— ...un copil așa de talentat. Probabil și-a petrecut mult timp construind capodopera aia mică. Și ideea și spiritul de invenție.

— Întotdeauna a fost îndemânată. Creativă, spunea tata. Poate ar fi trebuit să se nască băiat.

— O, nu se poate John, cum poți să spui așa ceva! se arătă bunica foarte mâniată pe el. De ce n-ar trebui și fetele să fie îndemânate?

— Este ciudat... se auzi vocea mamei lui Jenny, în momentul acela, meditativă. Să ai două fiice atât de diferite una de cealaltă. Natașa căreia totul i se pare atât de ușor. Iar Jenny...

Vocea se stinse.

— Natașa găsește totul ușor de făcut pentru că dorește să facă, spuse din nou bunica foarte animată. Jenny nu este Natașa. Este un copil deosebit. Cred că ar trebui să ții cont de asta și să o tratezi ca atare. În definitiv, ele nu sunt o pereche de gemene identice. De ce ar trebui Jenny să danseze, doar pentru că Natașa se vede ca o balerină în devenire? De ce ar

trebui chiar să meargă la orele de dans? Consider că ar trebui să o lași să aleagă.

— Ce vrei să spui cu asta, mamă?

— Am ascultat-o când cântam colinde noaptea trecută. Mi se pare că are o voce aproape perfectă. Cred că are ureche muzicală. Este ciudat că profesorii de la școală nu au remarcat încă lucrul acesta. Te-ai gândit vreodată la lecții de pian?

Urmă o pauză lungă, apoi tatăl lui Jenny spuse:

— Nu.

Nu o spusese cu ciudă, ci mai curând ca și cum nu se gândise niciodată la un asemenea lucru, și nu-și imagina de ce nu o făcuse.

— Jenny nu va dansa niciodată mai mult decât un pas săltat după ritmul unei tamburine. Las-o să învețe pianul, să vezi de ce este în stare!

— Crezi că i-ar plăcea? Crezi că ar fi bună?

— Un copil așa de talentat ar putea face orice ar încerca dacă pune suflet. Are nevoie doar de încredere. Cred că dacăți schimbi orientarea, ea ne va surprinde pe toți.

Vocile încetară. Se lăsă tăcerea. În orice moment, mama ei ar fi început să așeze ceșcuțele goale pe tavă. Pentru că nu dorea să fie descoperită, Jenny coborî tiptil ultimele trepte și ieși pe ușa principală, fără niciun zgomot. Apoi pe cărare și trecu de poartă, pe drum.

Zăbovi.

Te-ai gândit vreodată la lecții de pian? Las-o să învețe pianul.

Fără lecții de dans. Doar ea, de una singură, să facă muzică.
Un copil așa talentat ar putea face orice ar încerca, dacă ar pune suflet.

Dacă bunica considera că era așa deșteaptă, poate va reuși. Și ea se necăjise așa mult și cheltuisese să-i cumpere ghete cu patine de Crăciun. Tot ce putea să facă Jenny era să mai încerce.

Soarele portocaliu se cufunda dincolo de dealuri. Din depărtare, peste liniștea înghețată a după-amiezii de Crăciun, putea auzi râs și voci dinspre lunca satului. Porni la drum.

Când a ajuns acolo, nu o căută pe Natașa. Știa ce trebuia să facă și dorea să o facă singură.

— Bună, Jenny! Crăciun fericit!

Era o prietenă de școală cu o sanie. Jenny ceru sania să se așeze pe ea. Își scoase cizmele de cauciuc și-și puse ghetele cu patine noi, albe și frumoase. Le simțea moi și flexibile, și, când le strânse șireturile, îi îmbrățișară gleznele ca niște prieteni vechi. Se ridică pe iarba înghețată și făcu un pas sau doi. Nu se clătină deloc. A ajuns pe gheață. Își aminti instrucțiunile Natașei: „Așează-ți picioarele în poziția a treia și împinge”. Ușor nesigură, reuși să-și păstreze echilibrul. Acum. Poziția a treia. O respirație adâncă pentru curaj. Ar putea face orice dacă ar fi hotărâtă să obțină. Împinse.

Perfect. Acum celălalt picior...

Mergea. Aluneca. Era departe. Nu căzuse și nici nu-și agitase brațele. Unu, doi. Unu, doi. Patina.

— O faci! Ai reușit!

Dintr-o dată, Natașa apăruse lângă ea.

— Nu, nu te uita la mine, rămâi concentrată! Nu ai voie să cazi! Ține-te de mâna mea și vom merge împreună. Bravo! Ți-ai amintit ce ți-am spus eu să faci. Este simplu. Singurul motiv pentru care n-ai reușit să o faci mai înainte a fost din cauza acelor nenorocite de ghetete vechi...

Patinau împreună. Două surori, cu mâinile strânse și aerul de gheață care le ardea obrajii. Pluteau pe gheață. Era ca și cum aveau aripi la picioare. Soarele dispăruse, dar departe, spre răsărit, ca o geană galbenă, atârna secera de lună nouă.

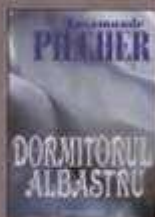
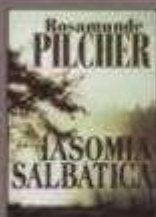
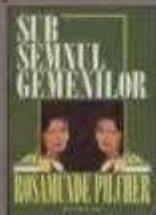
— Darul pe care mi l-ai dat a fost cel mai grozav pe care lam primit vreodată, îi spuse Natașa. Care a fost cel mai grozav cadou pentru tine?

Dar Jenny nu putea să-i spună. Într-o oarecare măsură pentru că n-avea suflu să vorbească și apoi pentru că încă nu avusese timp să înțeleagă pe de-a-ntregul ce i se oferea. Știa că darul ei nu venise împachetat în hârtie frumoasă, strălucitoare. Era un dar ce avea să rămână al ei pentru tot restul vieții.

Cuprins

<i>Casa păpușilor</i>	7
<i>Finaluri și începuturi</i>	25
<i>Flori în ploaie</i>	61
<i>Jocul dragostei</i>	79

<i>Christabel</i>	95
<i>Ziua coacăzelor negre</i>	119
<i>Rochia roșie</i>	149
<i>O veche cunoștință</i>	177
<i>Așteptând un vânt favorabil</i>	193
<i>Cumpăna apelor</i>	213
<i>Grădina de gălbenele</i>	231
<i>Week-end</i>	251
<i>O plimbare în zăpadă</i>	267
<i>Verișoara Dorothy</i>	285
<i>Ultima dimineață</i>	301
<i>Patinele</i>	317



În această a doua colecție am încercat să selectăm povestiri care prezintă aceeași varietate de relații și fațete ale iubirii, ca cele adunate în **DORMITORUL ALBASTRU**. Sunt emoții trăite nu numai de cei tineri și foarte tineri ci și de membri mai vârstnici ai acestei comunități extraordinare în care trăim cu toții.

Pentru mine personal, fiecare povestire are semnificația sa proprie.

Pentru cititori, mi-ar face plăcere să știu nu numai că pășesc pe urmele celor din **DORMITORUL ALBASTRU**, dar deschid noi perspective prin ele însele.

Rosamunde Pilcher



ISBN 973-9473-19-9